

La guerra ja fa 30 anys que dura
**El futur de la qüestió
kurda a Turquia**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Roser, Feli i RC

**“La violència contra les
dones ha rebrotat”**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N252

30 de novembre de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

El PP ha exigít a CiU la supressió de dos canals de la televisió catalana

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

El Grup Godó, que ha rebut un mínim de catorze milions d'euros de les arques públiques des de l'any 2004, vol aconseguir la gestió del Canal 33

ROBERT BONET

Concentració de protesta a les portes de la DGAIA, a l'avinguda del Paral·lel de Barcelona, una institució que té l'encàrrec legal de preservar els drets de les menors

Mares i pares denuncien abusos de la DGAIA

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

Les famílies que han patit abusos per part de la Direcció

General d'Atenció a la Infància de la Generalitat de Catalunya han

iniciat una campanya de denúncia pública d'aquests fets.

El comissari Josep Lluís Trapero investigat a la trama del cas Macedònia

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

El jutge certifica que el cap dels Mossos ha mantingut durant anys un intens contacte telefònic amb un presumpte narcotraficant.

Artur Mas, tot i dir que no ho faria, continua retallant a l'educació

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Mentre el govern català apuja les taxes i els impostos dels serveis bàsics, la sanitat i l'educació continuen patint les retallades.

Els homes de Goldman Sachs s'apoderen de governs europeus

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

El banc d'inversió dels EUA arriba als governs d'Itàlia i

Grècia i pren les regnes del Banc Central Europeu. Goldman Sachs tutelarà les polítiques de desregulació, de reformes estructu-

rals i de privatitzacions. Als dos països europeus, el canvi de govern s'ha produït sense eleccions democràtiques formals.

Ortega arrasa a les eleccions de Nicaragua

RODA EL MÓN · PÀGINA 17

El Frente Sandinista de Liberación Nacional (FSLN) a-

consegueix el 62% dels vots. L'oposició, però, acusa Daniel Ortega d'orquestrar un frau electoral.

, estirant del fil

EUROPA · L'ENTITAT FINANCERA HA SUMAT 8.354 MILIONS DE DÒLARS EN BENEFICIS NETS DURANT L'ANY 2010

Goldman Sachs pren possessió(ns)

El banc d'inversió nord-americà arriba als governs de Grècia i Itàlia i pren les regnes del Banc Central Europeu

David Fernàndez

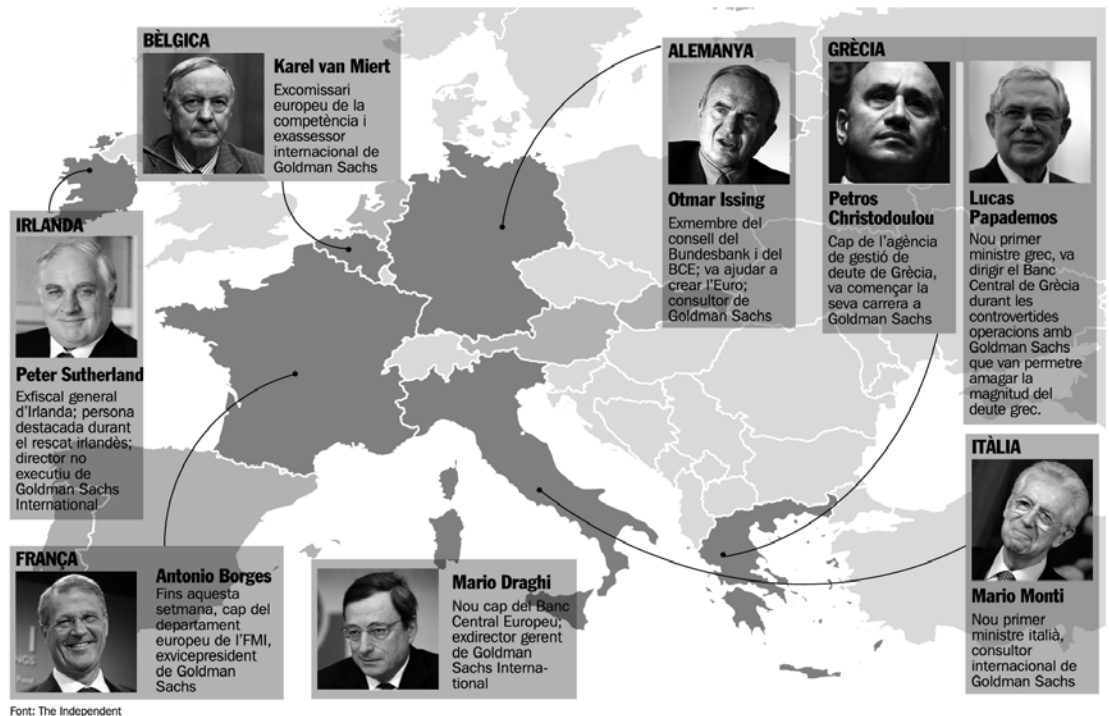
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El *broker* de la *city* londinenca que va afirmar a la BBC que somniava "amb una crisi per fer-se ric", Alessio Rastani, va afegir en rigorós directe que "Goldman Sachs governava el món". Tothom va riure. Però la realitat supera l'humor i la ficció. El banc d'inversions nord-americà -8.354 milions de dòlars en beneficis nets el 2010- ha entrat a l'alta política europea per atiar i lligar ben curt les polítiques de desregulació, de reformes estructurals i de privatitzacions. Fidel al lema que el va veure néixer l'any 1869 i que no deixa gaire espai pels dubtes: "Els interessos dels nostres clients, el primer".

A Itàlia i Grècia, el canvi de govern s'ha produït sense eleccions democràtiques formals

2011. Goldman Sachs regna i, alhora, governa. La setmana passada, el diari britànic *The Independent* va publicar una gràfica molt suggeridora que reflectia el poder d'influència del banc sobre els governs i les institucions de la Unió Europea (UE). La novetat resideix, només, en la nova forma de gestió i de pressió. Si abans governaven *de facto*, avui ja ho fan *de iure*. Si abans recomanaven amb discreció pels passadissos del poder, ara signen els decrets governamentals i seuen als butacots ministerials. Dinàmica de portes giratòries, l'a-

■ Els amos de l'Eurozona

uge tecnocràtic a Itàlia i Grècia és, avui, el rostre més visible que els mercats han pres els governs. De fet, la pertinença a Goldman Sachs és el nexce comú que uneix Mario Draghi -nou director del Banc Central Europeu-, Mario Monti -president del consell italià- i els actuals responsables polítics grecs. A Itàlia i a Grècia, el canvi de govern s'ha produït sense eleccions democràtiques formals i s'han imposat mesures que esdevindran una mena de segon rescat bancari: garantir el pagament del deute.

De Grècia a Itàlia passant per la UE
Monti, alt assessor de la firma americana, va ser comissionat de mercat interior (1994-1999) i, després, comissionat per la competència (1999-2004) de la UE. Poc després, el banc el va nomenar assessor principal. La nota de premsa de la designació era clara: Monti arribava per obrir portes i "desenvolupar i executar negocis amb les principals companyies i governs d'Europa". Monti és membre del selecte Club Bilderberg i assessor de The Coca Cola Company. Mario Draghi, flamant president del

Banc Central Europeu, també "ha estat dins i fora del govern i dins i fora de Goldman Sachs", recorda *The Independent*. Directiu del Banc Mundial i exdirector general del tresor italià va ser director gerent de Goldman Sachs International entre 2002 i 2005, on va treballar fent operacions de col·locació del deute britànic, de finançament del metro de Madrid o de refinançament del deute alemany. Draghi i Monti han estat acusats d'haver afavorit el falsejament dels comptes públics italians i grecs davant la UE mitjançant enginyeries comptables. De fet, en el cas grec, va ser Goldman Sachs qui, el 2002, va canalitzar 1.000 milions d'euros cap a l'Estat hel·lènic -a través d'una operació *swap* sobre el deute sobirà- per finançar les arques públiques. Draghi era, aleshores, el màxim responsable de la companyia que departia, a l'altra banda, amb Petros Christodoulou, del Banc Nacional de Grècia. Christodoulou va iniciar la seva carrera com a *broker* de Goldmans Sachs i avui, paradoxalment, s'encarrega de l'oficina de gestió del deute de Grècia. Al seu torn, Lucas Papademos, nou mandatari grec, va ser governador del Banc Central de Grècia entre

1994 i 2002 i va ordinar la falsificació dels comptes grecs presentats davant la UE amb Goldman Sachs -amb un pagament previ de 300 milions de dòlars. A Papademos i Monti, també els uneix un estret lligam com a membres de la Comissió Trilateral, el grup de pressió neoliberal fundat per Rockefeller el 1973 i que fa dècades que adverteix sobre el risc "d'un excés de democràcia".

D'Irlanda als Jocs Olímpics

No són pas els únics. Fins fa deu dies, la divisió europea del Fons Monetari Internacional restava en mans d'un altre *goldman*: Antonio Borges. Otmar Issing, exmembre del consell del Bundesbank alemany i del BCE, també és un *goldman boy*. Peter Sutherland, fiscal general irlandès als anys 80 i excomissari de Competència de la UE, avui és el president executiu d'una de les branques de Goldman Sachs a Europa. Va ser un dels arquitectes del rescat a Irlanda. Karel Van Miert, actual comissari de Competència de la UE, també prové de l'escola Goldman Sachs. I Paul Deighton, 22 anys treballant *per la casa*, actualment és el director executiu dels Jocs Olímpics de Londres 2012. A l'Estat fran-

> Quin són els mercats?

Els mercats s'espanten. Els mercats s'alteren, exigeixen, nequiten, imposen, tiben, criden. Però qui o què són els mercats financers? Finalment, un grapat d'inversores privades que manegen els fils de la bombolla. De Blackrock -la gestora més gran del món presidida per Laurence Fink i que mou dos cops el PIB de l'Estat espanyol- a Pimeo -la líder del sector de la renda fixa-, pas-

sant pels renoms de sempre com Soros, Buffet o Gross. Especuladors professionals que juguen al pòquer al taulell de l'economia món. I més encara: de les entitats de fons d'inversió i de pensions com Calpers als fons sobirans emesos pels països rics, passant pel rol clau dels *hedge funds* (fons d'alt risc), on destaquen la britànica Man Group o la nord-americana Bridgewater. Renaissance és

un fons reeixit, matemàtica al servei del frau, que es gestiona sol per ordinador; Scottish Widows, nascut fa dos segles per ajudar les vídues dels clergues, avui és un fons de pensió gegantí amb un poder enorme. Enginyeria de terranyina financera per promoure la caiguda d'actius, decidir sobre quin país s'especula i teledirigir estats d'alarma econòmica en nom de l'especulació.

> Mentre Ignacio Ramonet es pregunta què passarà quan es demostrï que les retallades no serveixen per aturar la crisi, l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE) ja ha advertit aquesta setmana que la recessió a l'Estat espanyol continua, que el 2012 es batran uns records d'atur que podran arribar al 23% i que caldrà imposar, un cop més, noves reformes estructurals. Mentrestant, en una UE amb més de 50 milions de pobres i 20 milions de persones aturades, Goldman Sachs –un dels incitadors de la crisi– ja governa la UE anunciant que ens traurà d'aquesta situació a base de sacrificis. Qui va fer el malalt, ara ven l'hospital.

, estirant del fil

cès, compta amb la tasca de Charles de Croisset, excap del Crèdit Commercial de France.

De fet, segons l'execonomista de l'FMI Simon Johnson, Goldman Sachs i altres bancs –especialment CitiGroup– han practicat la mateixa fórmula als EUA. Es van apropiat tant a l'executiu nord-americà que, segons Johnson, el govern havia esdevingut una "oligarquia", on era impossible discernir l'interès públic de l'interès de Goldman Sachs. Fins i tot la premsa americana va rebatejar la companyia com a "government Sachs" (govern Sachs). Avui, Bill Dudley, actual president de la Reserva Federal de Nova York o Henry Paulson, secretari del tresor, són homes de la companyia.

Goldman Sachs especula amb la fam Insadollables, el negoci del deute no és l'única especulació tafurera que promou Goldman Sachs. Des de 1991, impulsa un nou estri financer, el Goldman Sachs Commodity Index, que especula amb el preu de divuit aliments bàsics –blat, cacau, arròs o cafè– i on l'enriquiment geomètric s'ha disparat. En només cinc anys, els fons de mercat de matèries primeres ha passat de 13.000 a 317.000 milions de dòlars. Segons la Conferència de les Nacions Unides per al Comerç i el Desenvolupament (UNCTAD), durant la primera dècada del segle, els preus mitjans de productes bàsics com el blat o l'arròs es van triplicar, fet que va produir milions de beneficis als grups financers. En conseqüència, el 2008, les revoltes de la fam en protesta per la carestia de la vida van esclatar a 30 països. Joerg Mayer, membre de la UNCTAD, va declarar a *The Guardian*: "El mercat dels aliments ha esdevingut un casino i per una única raó: fer que Wall Street guanyi encara més diners".

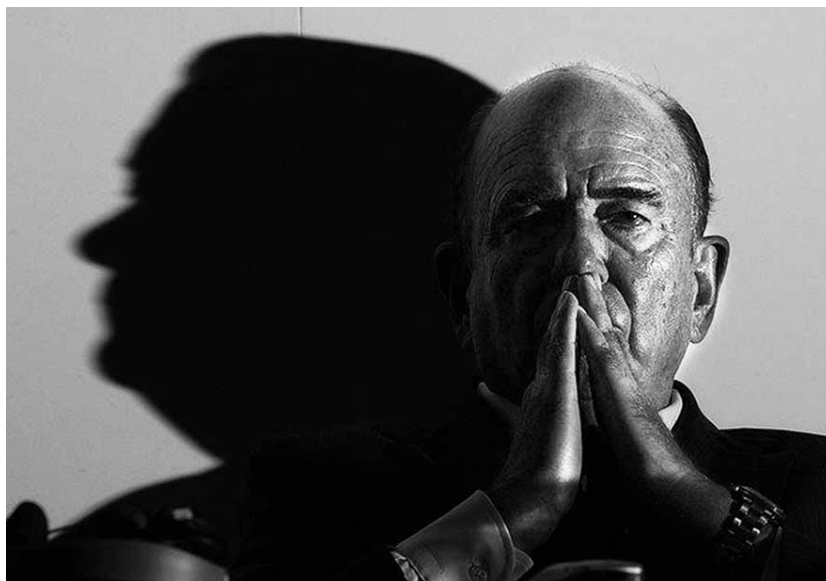
"El mercat dels aliments és ara un casino, per fer que Wall Street guanyi encara més diners"

Zeca Afonso, el cantautor portuguès de la revolució dels clorells, ho taral·lajava al tema "Os Vampiros": "Eles comen tudo e nao deixam nada". Una denúncia que rubricaria el mateix Adam Smith, icona del neoliberalisme, que va deixar escrit: "Tot per a nosaltres i res per a tota la resta ha estat la dita roïna dels amos de la humanitat en les diverses èpoques de la història". El filòsof Jürgen Habermas s'ha mostrat més precís: silenciós cop d'estat financer.

ESTAT ESPANYOL • LA MESURA DE GRÀCIA ARRIBA JUST ABANS DE L'ENTRADA DEL GOVERN POPULAR

El silenci dels banquers

El PSOE, amb la mediació de la Zarzuela, indulta Alfredo Sáenz, vicepresident del Banco Santander, condemnat per denúncia falsa continuada

L'ombra d'Alfredo Sáenz es projecta sobre la cara d'Emilio Botín

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Després de la campanya electoral antibancària de Rubalcaba, la fi de l'etapa ZP ha clos amb cirereta: la impunitat financera. El divendres 25 de novembre, el darrer consell de ministres socialista que s'ha previst va decidir indultar el vicepresident i conseller delegat del Banco Santander, Alfredo Sáenz. La mesura de gràcia permetrà que el banquer –que el 2009 era el director financer més ben retribuït de l'Estat, amb 10,2 milions d'euros anuals– continuï exercint les seves funcions de número dos de l'entitat dirigida per Emilio Botín.

Sáenz va ser condemnat a sis de mesos de presó el desembre de 2009 per denúncia falsa continuada. El Tribunal Suprem va ratificar la pena el març de 2011, però la va reduir a tres mesos i va inhabilitar l'acusat per exercir funcions bancàries. Sáenz va demanar l'indult, mesura que el Suprem va rebutjar perquè no hi concorrien "raons d'equitat i justícia". La fiscalia, en canvi, va avalar la petició. El consell de ministres, contradient el Suprem, el va indultar de la pena de presó i de la suspensió de l'exercici professional. Sáenz continuarà sent banquer. Segons el blogsalmon.com, especialitzat en economia, el monarca espanyol hauria mediat en la demanda

davant de Zapatero. L'indult, però, no l'eximeix de disposar d'antecedents penals –que col·lideixen amb els requisits d'honorabilitat que exigeix el Banc d'Espanya per exercir–, motiu pel qual Sáenz ha recorregut al Constitucional per poder sortir del registre de penats. Del que no queda exempt, però, és de la multa associada a la pena, que podria oscil·lar entre 36.000 i 144.000 euros.

En conxorxa amb un jutge corrupte Els fets es remunten a l'any 1994, als jutjats de Barcelona, quan Sáenz –que presidia el Banesto després de la seva intervenció pel Banc d'Espanya– va presentar una querrel·la falsa contra quatre empresaris per pressionar el cobrament impropedent d'un deute. Sáenz va fer servir el jutge corrupte Pascual Estivill, que va empresonar injustament els empresaris. El jutge va ser condemnat a nou anys de presó per prevaricació en aquest mateix afer. Estivill només en va complir tres, fins que va accedir al tercer grau, concedit pel tripartit el 2006. La patronal bancària espanyola, l'AEB, ha manifestat que l'indult és "un encert" perquè Sáenz "és la persona que més ha contribuït a l'estabilitat i progrés del sistema financer espanyol els darrers 25 anys". El Banco Santander, per la seva banda, ha manifestat la seva "satisfacció".

Autoindults a la carta

No és el primer cop que el consell de ministres recorre a l'indult o que es dispensa un tracte exquisit a les elits. L'indult a Sáenz és una prolongació extensiva de la doctrina Botín, rebatejada amb el nom del totpoderós dirigent del Santander quan el Suprem va decidir no jutjar-lo pel cas *cessió de crèdits*, un frau massiu generalitzat que vorejava els 3.000 milions d'euros. La doctrina Botín és ben senzilla: si et dius Botín, no et jutgen. De fet, els Albertos (Alberto Cortina i Alberto Alcocer, antic Banco Zaragozano) estudien presentar una nova demanda d'indult, denegada anteriorment malgrat la mediació, novament, del Palau de la Zarzuela. Van ser condemnats a tres anys de presó per un frau de 240 milions d'euros el 2003 en el marc del cas *Urbanor*. Mai no han trepitjat la presó. El 2005, Emilio Ybarra, màxim dirigent del BBVA, també va ser condemnat per apropiació indeguda en el cas dels comptes secrets de l'entitat, que havien evadit 37.500 milions de pessetes. De fet, la família Botín té oberta una causa a l'Audiència Nacional per l'evasió de prop de 2.000 milions d'euros a un compte suís del HSBC.

Dret penal d'amic

Per a l'advocat Hibaí Arbide, al dret penal d'enemic –condemnar no pel que fas, sinó per qui ets– cal

contraposar-li el dret penal d'amic: segons qui siguis, mai no et passarà res. Ho demostra de manera maldestra la història judicial espanyola recent. Quan el crim es comet des del poder, l'autoindult acaba arribant, rere les dilacions extenuants que promouen *les togues d'or* d'uns bufets d'advocats de luxe contractats amb aquest objectiu. Impunitat programada i garantida no només per als banquers, sinó per a qualsevol expressió del poder. Com en el cas *Filesa* de finançament il·legal del PSOE, per exemple, amb les factures falses que el PSC girava a entitats financeres. D'una pena de tres anys, Josep Maria Sala –dirigent del PSC– només va complir 25 dies a la presó i la resta de condemnats van ser indultats. El 2004, Sala es va reintegrar a la direcció del PSC entre ovacions. La impunitat i la impunitat s'estenen en els casos de frau fiscal o corrupció: del cas Mariano Rubio i Ibercoop fins als condemnats del cas *Hisenda* del juliol passat que no han entrat a la presó, els exemples són sobers. Roma paga els servidors: el terrorisme d'Estat dels GAL –tant cat amb indults i excarceracions exprés– o la cobertura de la tortura (més de 33 guàrdies civils indultats des de 1990) ho acrediten.

Mentrestant, Miguel Montes Negro, 35 anys pres, malalt d'hepatitis i tuberculosi, malda encara per un indult humanitari

Negoci d'impunitat i la impunitat com a part del negoci. Síntesi *democràtica*: amb la mà dreta els rescaten i amb la mà dreta els indulten. Mentrestant, Miguel Montes Negro, 61 anys d'edat i 35 anys pres, malalt d'hepatitis i tuberculosi, malda encara per un indult humanitari per poder passar els darrers anys amb la seva família. Oïdes sordes, ara per ara. Amb la presó de teló de fons, puja –eixordador– el volum de La Polla Records: "Allà on el ric mai no entra, d'on el pobre mai no surt".

, impressions

Sílvia Alberich · Feminista Indignada
opinio@setmanaridirecta.info

15-M: un crit emocionat, moltes lluites compartides

15-M conglomerat indesxifrable de veus i cossos que es troben a les places, que suren sense rumb sobre un mar d'indignació, o això diuen...

15-M, indignació que neix de molt endins i també de molt enfora (de no ser-hi, d'habitar els marges), de la realitat material de moltes vides precàries, de la fragmentació isolada de moltes lluites individuals, perdudes i frustrades...

El 15-M, hi ha qui assegura, és emocional. Hi estem d'acord: la indignació ha estat l'emoció vertebradora d'aquest crit col·lectiu que ha penetrat els carrers, els barris, els pobles. Però no només la indignació. D'altres emocions recorren el 15-M.

En aquests moments em ve al cap una reunió, ara fa un parell de setmanes, d'un grup de Feministes Indignades que provàvem de re-

construir, a través d'un text coral, la breu història de la nostra comissió. Ens demanàvem, en primer lloc, com vam anar a parar a la comissió feminista de Plaça de Catalunya, dones, lesbianes i trans de trajectòries personals i polítiques tan diverses, quin va ser l'element aglutinador que ens constituï com a grup, l'element a través del qual forjàrem la nostra xarxa d'afinitat i d'acció dins del moviment 15-M. I la resposta fou unànime i compartida: l'enamorament. Ens vam enamorar d'un moment i d'un espai que ens permetia trobar-nos, reflexionar, intercanviar i actuar de forma col·lectiva.

Probablement l'enamorament fou, juntament amb la indignació, l'altra gran emoció que bastí el moviment a les places i que, més enllà de l'esclat inicial, sosté en el temps aquest crit col·lectiu i el desplaça als barris i a les viles, on

pren forma, potser més serena i reflexiva (però mai mancada de passió), tot filant formes de participació col·lectiva, que ens permeten trobar-nos, identificar-nos -des de les múltiples diferències que ens travessen-, sentir-nos part d'una comunitat que torna a fer seva la política que li havia estat expropiada i, des d'aquesta reapropiació, lluita contra i resisteix davant l'espoli dels seus drets.

Coneixement situat o des del lloc on resistim

Per això no estem d'acord quan Zygmud Bauman afirma que l'emoció és apta per destruir però inepta per construir res. Estem en contra de la divisió dicotòmica entre emoció i... raó (entre destrucció i construcció). Dicotomia que diversos moviments de resistència, com ara el feminisme o el postcolonialisme, fa anys tracten de dinami-

tar, i que situa l'emoció en el lloc de la potència sense control de les masses, irreflexives i visceral, i la raó en mans de professionals de la política i de seriosos erudits que tenen la sort de posseir la transcendència, la capacitat de superar la immediatesa de les passions exaltades. Les feministes, però, ho tenim claríssim: el pensament pur no existeix, som éssers encarnats, que lluny d'habitar abstraccions, raonem en funció de la posició que ocupem al món, construïm "coneixement situat" i, per tant, "accions situades", sempre impregnades d'emocions (indignació, enamorament, alegria, angoixa, desesperació, somni) que recorren el cos des del qual fem política.

Opinions comuns, estratègies compartides, visions múltiples

Potser fruit d'una incomprensió profunda del 15M (qui pot comprendre del tot allò que no pot ni vol ser definit, precisament perquè no vol ser capturat, perquè és essencialment mancat d'essència, perquè és inapropiable?), la principal crítica que se li ha fet al moviment és no tenir uns objectius polítics clarament definits, com si l'aprenentatge polític col·lectiu i compartit, com si la recerca constant de formes de democràcia directa, com si l'aposta per la construcció social a través de l'horitzontalitat i l'assemblearisme, com si la recuperació dels espais públics com a llocs d'encontre i de construcció comunitària no fossin objectius polítics suficientment ambiciosos.

Novament les paraules d'en Bauman ens serveixen per il·lustrar aquesta postura d'incomprensió envers el moviment: "La gent de qualsevol classe i condició es reuneixen a les places i criden els mateixos eslògans. Estan tots d'acord en el que rebutgen però es becrien fins

a 100 respostes diferents si se les interrogués sobre allò que desitgen". I és cert, de fet, 100 és un número ben minso, les respostes serien infinites, perquè el 15-M no és un moviment doctrinari amb respostes úniques, incontestables, vàlides per a tothom; el 15-M és, en canvi, una força viva, contradictòria, que es conforma cada dia a través del diàleg compartit d'una ciutadania polititzada, que decideix sobre les seves aspiracions, sobre les seves necessitats, sobre el model de societat que desitja i pel qual vol lluitar.

El 15-M és acció social aglutinadora i identitària (sí, com ens recorda en Bauman, necessitem sentir-nos juntes i iguals, en un goig horitzontal) però alhora fa emergir subjectivitats diverses, itineraris vitals i posicions polítiques heterogènies. I és aquesta diversitat la que nodreix el 15-M, des d'on es teixeixen solidaritats dirigides a accions socials concretes, d'on rau la força del 15-M.

El feminisme al 15-M

És en el context d'aquesta diversitat, d'aquest projecte comú edificat des de la diferència, que el feminisme hi té cabuda: per assenyalar que els ritmes són diferents i que un moviment trepidant pot deixar fora gent que no el pugui seguir, per recordar que l'activisme es fa des de la cura, per remarcar que no totes les feines tenen el mateix valor a la nostra societat, ni tots els cossos, ni totes les sexualitats, per visibilitzar l'especificitat de les opressions que pateixen les dones migrants, per recordar que el sistema capitalista se sosté sobre una organització patriarcal del treball i de la societat i que, per tant, la seva crisi té un impacte diferencial sobre les dones. Per emocionar i emocionarnos, per enamorar i enamorar-nos.

Julio E. Aldana Álvarez i Tanit Baldiz Bellés · Jove guatemalenc i sociòloga

opinio@setmanaridirecta.info

Guatemala, i ara què?

A 15 anys de la firma dels Acuerdos de Paz Firme y Duradera entre la Unión Revolucionaria Nacional Guatemalteca i l'exèrcit, el poble guatemalenc ha triat com a president l'exmilitar Otto Pérez Molina, del Partido Patriota, d'extrema dreta. Com pot ser que a Guatemala, després de 36 anys de guerra civil i genocidi, la població es decanti pel lema "ma dura, cap i cor"? La cultura de violència im-

pregna tot el país; per una part, la població creu el discurs demagògic que per lluitar contra la violència és necessària més seguretat; per l'altra, la contrainsurgència d'abans actualment conforma el crim organitzat, de tal manera que la militarització del país, l'accés a armes i seves conseqüències van en augment. La violència genera més violència i sortir de l'espiral vicíus és complicat. En aquests anys, el país s'ha vist a-

bocat a una globalització neoliberal de la que tan sols n'ha sortit perjudicat. Tractats de lliure comerç, extracció minera, construcció de represas, introducció de transgènics i monocultius per biodièsel, consumisme, competència, materialisme, entre molts d'altres factors que, poc a poc, destrueixen la biodiversitat i l'entorn, així com els pobles i la seva llibertat de pensament i cosmovisió. Per tant, en un país amb pobresa, vi-

olència estructural, alts índexs d'atur, escassa tradició democràtica, impunitat, corrupció, gana, analfabetisme i on la crisi mundial òbviament també ha fet els seus estralls i ha agreujat la situació, cap de les llecions polítiques possibles presentava un programa i unes intencions viables per sortir d'aquest embut. Malgrat la conjuntura complexa analitzada, les resistències, lluites, reivindicacions i oposicions e-

xisteixen i han de seguir presents a pesar de la creixent repressió. S'ha de creure i (re)construir una alternativa viable per fer front, a través d'un estat públic sòlid vertaderament democràtic, a totes aquestes febleses que estan portant a que Guatemala sigui un territori governat per grups corruptes i criminals, polítics *titelles* que els hi segueixen el joc i un poble oblidat que encara no ha fet el dol dels estralls del conflicte armat.

Valentina Saini · Membre del Centre Delàs d'Estudis per a la Pau de Justícia i Pau
opinio@setmanaridirecta.info

Primavera àrab, 15-M i complex militar-industrial

Quina relació hi ha entre aquests tres fenòmens? Recentment, a gairebé un any de l'inici de la primavera àrab, Amnistia Internacional ha publicat un informe sobre les armes exportades per països occidentals a diverses dictadures àrabs, com Egipte, Líbia, Bahrain, Tunísia i Síria. Més recentment, el Centre Delàs ha publicat un altre informe sobre les exportacions espanyoles d'armament entre 2001 i 2010. És lamentable que, mentre que les revoltes tunisenques i egípcies han innegablement inspirat les ocupacions de diverses places europees i moviments socials com el 15-M, els nostres impostos han finançat la fabricació i exportació de les armes que han contribuït a la repressió d'aquestes revoltes pacífiques, a través de les quals la població civil d'aquests països no demanava més que llibertat, dignitat i democràcia.

PACO GARABATO

Europea. Aquesta Posició Comuna obliga els estats membres a no autoritzar cap exportació d'armament a "països amb una manifesta inestabilitat política i democràtica, que vulnerin els drets humans dels seus ciutadans, o que tinguin un Índex de Desenvolupament Humà delicat on es troben casos que prioritzen la despesa pública en material de defensa per sobre de la despesa social (educació i sanitat)". Condicions que, ja és sabut, trobem en tots i cadascun dels règims àrabs citats als quals s'han exportat ingents quantitats d'armes i material de doble ús en els últims anys. Per no citar Israel, un país que discrimina, reprimeix i vulnera els drets humans de la població palestina cada dia i al que tant Estats Units com la Unió Europea exporten armes continuament.

Recopilant, els nostres governs no només prefereixen retallar de manera brutal l'estat de benestar, les pensions, l'educació i la sanitat abans que cancel·lar les ajudes al sector de la defensa i al complex industrial militar, sinó que segueixen incomplint les seves pròpies lleis sobre exportacions d'armament i vulnerant indirectament els drets humans dels ciutadans de molts països. I, a sobre, ja que ho fan amb els nostres diners, ens fan còmplices d'això. Una raó més, i de pes, per dir: ja n'hi ha prou!

NOTES:
1. www.amnesty.org/en/library/asset/ACT30/117/2011/en/049fdee5-66fe-4b13-990e-6d7773d6-9546/act301172011en.pdf
2. www.centredelas.org/attachments/804_informeg_cas.pdf
3. www.centredelas.org/images/stories/materiales/La_suspension_de_pagos_del_Ministerio_de_Defensa_cas_def.pdf

tirant tot el suport econòmic que els hi proporcionen. Un suport que no és ni molt menys insignificant, i que procedeix dels nostres impostos. La primera raó és que, innegablement, l'ocupació de la Puerta del Sol de Madrid i altres han estat inspirades per l'ocupació de la plaça Tahrir. La qual cosa fa encara més inacceptable que, com a societat, financem indirectament la fabricació i exportació d'aquelles armes que han estat i estan sent utilitzades per reprimir unes manifestacions tan legítimes i pacífiques com les nostres, i a les quals devem molt. La segona és que el fet que els nostres impostos siguin utilitzats per finançar

el sector militar-industrial en un moment de crisi tan greu, i quan massa persones estan al límit de la pobresa, és lamentable i indignant. Sobretot quan llegim el que, fa poc, deia el secretari d'Estat per a Defensa sobre la suspensió de pagaments del Ministeri de Defensa espanyol: "no hauríem d'haver adquirit sistemes que no usarem, per a escenaris de confrontació que no existeixen i amb uns diners que no teníem llavors ni ara".

La tercera és que, com subratlla l'informe del Centre Delàs, els estats europeus que han exportat armament als règims àrabs citats, han violat la Posició Comuna 2008/944/PESC de la Unió

Financem la fabricació d'armes utilitzades per reprimir manifestacions

Crec que hi ha diverses raons per les quals hauríem d'incloure en el discurs de moviments com el 15-M unes clares reivindicacions als governs dels nostres països, per exigir-los que deixin de donar suport als ministeris de defensa i el complex industrial militar, re-

. EN CALENT

"Més del 80% de l'Amazònia peruana ha estat concessionada per a l'extracció petrolera"

Arran de la visita a Catalunya de Kukush Wasum, indígena Achuar del Perú, Martí Orta explica la resistència d'aquesta comunitat a l'activitat petrolera de les grans transnacionals.

Les conques dels rius Pastaza, Morona i Corrientes, una de les zones amb més biodiversitat del món, és la llar dels més d'11.000 indígenes Achuar que han viscut per generacions en un territori que els proveeix de tot el que necessiten. Un mode de vida amenaçat per les companyies d'exploració i extracció de petroli. Fa setze anys que resisteixen l'entrada de companyies petroleres al seu territori i han aconseguit que quatre d'elles (ARCO, Burlington, Oxy i Repsol) hi renunciessin; també han dut a judici Oxy, en base a l'Alien Tort Claims Act, seguint l'exemple de

l'Equador, que ha aconseguit la major indemnització de la història per danys ambientals al món. Més del 80% de l'Amazònia peruana ha estat concessionada per l'Estat per l'exploració i extracció petrolera. Davant d'aquesta situació, durant el mes de setembre es va presentar una petició formal al govern de respectar l'autodeterminació dels Achuar, que inclou el reconeixement legal del seu territori ancestral, així com l'anul·lació dels blocs petrolers existents i la garantia de no realitzar més perforacions i extraccions petroleres en les seves terres.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Plans i contraplans d'un trasllat

Jorge López, Sant Boi de Llobregat

Carrer de la Cera, Travessera de Gràcia, Avinguda de Sarrià i ara plaça de Salvador Seguí. Els afamats d'un cinema de cert calat hem seguit i continuarem seguint la Filmo allí on vagi. I potser no sabem veure-la com quelcom més que un calaix negre que ens xucla i ens fa irrellevant l'espai del voltant, captivats per una programació variada que escapa a les exigències de les grans distribuïdores, i que ens salva, doncs, del foc d'encenalls de l'actualitat i de la tirania de la moda regnant a les altres sales de la ciutat. No som, però, éssers abstractes. I jo, a més, ho he tingut especialment fàcil, això de prendre consciència de les conseqüències emocionals, socials, econòmiques o polítiques que comporta qualsevol decisió espacial. Inaugurada ja la nova Filmo, determinat el sector del pati de butaques que, com a animal de costums, em correspondrà, aclofat mirant la pantalla, sé que de tant en tant se m'escolerà en la ment la idea que alguna nit noctàmbula havia hagut de quedar-me a dormir allí mateix, en un dels pisos del vell edifici que s'hi alçava. I sé que, a vegades, sobreimpressionades en els fotogrames de les pel·lícules, se m'apareixeran les escenes de l'amic, angoixat, explicant-nos la decisió de l'Ajuntament d'expropiar-lo per quatre xavos, fent gestions per aturar els plans de les institucions, resistint-se a les pressions legals, o fent front a d'altres pressions, menys legals, com el procés induït de deteriorament de l'escala amb què es pretenia forçar els últims veïns a marxar del bloc.

Casino popular

Sara Céspedes, Cardedeu

L'estiu de 2008 s'ocupava un espai abandonat que antigament havia estat el Casino de Cardedeu. Durant aquests gairebé quatre anys, s'ha adequat l'espai, s'hi han dut a terme xerrades, concerts, cursos i tallers i ha servit d'espai de reunió per a col·lectius del poble. Tanmateix, en el transcurs d'aquest últim any, un seguit d'incidents han truncat l'activitat del Casino Popular. Les destrosses i els roboratoris de material cada cop més seguits, juntament amb la manca de llum, aigua i de material divers ha provocat que s'hagi hagut d'aturar temporalment l'activitat de l'espai. El nostre convenciment vers la necessitat de l'ocupació no només es manté sinó que es veu reforçat amb la situació de crisi del sistema. D'altra banda, cal afegir que el 12 de març de l'any vinent es durà a terme el judici contra quatre cardedeuencs per l'anterior ocupació de la Torre Sivilla. Així doncs, animem tothom a donar suport als encausats i a l'ocupació en general, en tant que qüestió des de l'arrel l'especulació amb l'habitatge, la manca d'espais per a l'associacionisme i l'oci juvenil i, en definitiva, perquè representa una alternativa a la ferotge mercantilització totalitària.

. EDITORIAL

TV3 també és un servei públic

S abien perfectament fins on podien arribar per no posar en perill el model de televisió pública, i molts pensaven que Convergència i Unió no seria pas capaç de matar la seva criatura. Tanmateix, han pogut més els interessos polítics i les exigències del Partit Popular. CiU té molt present que no té majoria absoluta al Parlament i que, per seguir retallant, necessita el suport incondicional d'un soci estable, com el Partit Popular. Cal cedir doncs i empuñar de nou la tisora. Ara, i un cop més, amb TV3. TV3: Volem un mirall trencat?, es preguntava la directora de l'ens públic Mònica Terribas fa poc a un article aparegut a gran part de la premsa catalana. El govern català respon incoherentment. Als papers diu que està compromès amb "un servei públic i de qualitat", però de facto i amb una aportació un 13,6% inferior a la d'aquest any compromet el servei. La televisió pública està amb l'actual retallada tocada de mort, i amb ella un servei públic cabdal per l'espai de comunicació català. Ja no hi ha per on retallar sense "tocar l'os". Davant l'enèsim atac a TV3 s'obren dues vies: seguir mirant com riuen els directius del Grupo Godó des dels despatxos de la Diagonal, veient aplanat el seu camí, o l'aliança entre l'equip de professionals de la televisió pública catalana i la ciutadania. Més enllà de les comprensibles crítiques cap als continguts de l'emissora en l'enfoc dels serveis informatius i en les seves franges horàries, el debat ara es centra en la defensa d'un ens públic que vol ser fagocitat i destripat per interessos privats.

. COM S'HA FET

A questa setmana donem la benvinguda a un nou col·laborador, l'Aleix. Per fi, després de sis anys de DIRECTA, hem trobat algú que ens ajudi setmanalment amb el manteniment informàtic dels ordinadors i la xarxa de la redacció. Moltes gràcies Aleix, mai no t'ho podrem agrair prou. D'altra banda, també volem aprofitar aquest racó del setmanari per felicitar molt àmpliament totes les persones que han fet possible el llibre del 15-M que ja podeu trobar als punts de venda habituals. Molt especialment al Manolín i a l'Albert, col·laboradors de la DIRECTA, que han fet una feina bestial amb el llibre. També a la gent d'Okupem les ones i a les bellíssimes persones de la comissió audiovisual de l'acampada de Barcelona que han fet un magnífic treball amb el DVD que acompanya el llibre. Felicitar a totes i que vagi bé la difusió. I a les nostres subscriptores, aprofitem per dir-vos que ens podeu demanar el llibre, que nosaltres en tenim alguns per vendre i us els podem fer arribar als nostres punts de venda. Finalment, agraim a la teteria Malea la safata de pizzes boníssimes que ens van portar la setmana passada a l'assemblea de llançament. Fins la setmana que ve. Salut!

. FE D'ERRADES

- Les autories de les fotos de la portada del número anterior estaven intercanviades. Per tant, l'autoria de la foto de dalt és de Comunicació 18-N i la de la foto de baix és de Robert Bonet.
- Al peu de foto de la pàgina 12 de la DIRECTA 251, s'afirmava que Collbaix és un municipi, però, en realitat, es tracta d'un petit turó.
- Al text sobre PxC de la DIRECTA 251 (pàgina 10) es va parlar d'Alianza per la Unidad Popular, però es tracta d'Alianza per la Unidad Nacional.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Totes als mitjans

Gemma Garcia
directa@setmanaridirecta.info

F a un parell de setmanes, als *Quaderns d'Illacrua*, vam publicar una entrevista a la periodista feminista Sara Lovera. Ella va parlar-me d'Adelina Zendejas, una periodista comunista i feminista que, sota el pseudònim de *Yolia*, va escriure sobre la condició social de les dones i la iniquitat de gènere durant la primera meitat del segle xx. La columna al diari mexicà *El Día* es titulava "Ellas y la vida". Zendejas va decidir visibilitzar les dones. Aquest acte polític em va fer pensar en què comporta no actuar com Zendejas, Lovera i tantes altres periodistes i en com fer periodisme amb perspectiva de gènere. Segons Lovera, n'hi ha prou amb observar la realitat, amb utilitzar les eines

tradicionals, com les famoses preguntes de les 6W de Kipling. Això, conclou Lovera, "farà emergir un periodisme que faci justícia a les dones". És imprescindible que qualsevol periodista es preguntui si allò que explica afecta de manera diferent les dones i els homes. Per tant, cal considerar la construcció social dels rols de gènere en la societat, sense oblidar aquelles persones que s'han desempallegat dels rols establerts i han trencat el binarisme sexe-gènere. Què passaria si, quan parlem de crisi econòmica, incidíssim en les conseqüències específiques sobre les dones com a grup desafavorit econòmicament. I si, quan escrivim sobre medicalització -les poques vegades que ho fem-, especifiquéssim que es medicalitzen per sistema els processos naturals i fisiològics de les dones? I si el

feminicidi sortís de les pàgines de successos i se'n parlés com a tal i no com si fos l'amor que mata o un crim passional? I si sempre ens referíssim a la violència com a violència estructural? I si les prostitutes es convertissin en subjectes de ple dret i deixessin de ser objectes o receptors passives d'una patada rere l'altra? La manera com la majoria dels mitjans aborden aquestes qüestions actualment no respecta el com (*How*), però sobretot no respecta el per què (*Why*). Per fer-ho bé, cal posar-hi voluntat i afinar els sentits, com fan les agències de notícies amb perspectiva de gènere que, actualment, són una bastida per als mitjans. Caldria, però, que els mitjans també tinguessin bastides pròpies per accedir a l'observació i descripció dels fets i els fenòmens sense menystenir la diversitat.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

- Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciat.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

• Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

• Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

- Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
- El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – edicio@setmanaridirecta.info – video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info – il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MAREME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Menys de cinc euros l'hora pels
figurants d'un film | PÀG. 9

Actes contra la violència
masclista | PÀG. 10

La fiscalia demana presó per
Josep Anglada | PÀG. 10

Continuen les retallades a
l'àmbit de l'educació | PÀG. 12

CATALUNYA · NOVETATS EN L'ENTRAMAT DE RELACIONS ENTRE POLICIES I TRAFICANTS DE DROGUES, L'ANOMENAT 'CAS MACEDÒNIA'

El jutge demostra la relació entre un comissari dels Mossos i un narcotraficant

El magistrat Joaquín Aguirre encarrega un informe telefònic on es conclou que el presumpte narcotraficant Manuel Gutiérrez-Carvajo va rebre 80 trucades de l'alt comandament J. Ll. Trapero

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Han calgut sis mesos perquè l'Àrea d'Investigació Interna dels Mossos d'Esquadra informés el jutjat d'instrucció número 1 de Barcelona sobre la titularitat de diverses línies telefòniques que mantenien una fluida relació amb el presumpte narcotraficant Manuel Gutiérrez-Carvajo.

El 27 d'abril d'enguany, el jutge Joaquín Aguirre va sol·licitar per escrit a la policia catalana la identitat dels interlocutors del narco, però la Divisió de Sistemes d'Informació Policial dels Mossos no va respondre el requeriment fins el 29 de setembre al·legant raons tècniques. L'endemà d'aquesta data era, precisament, el dia que el jutge Aguirre -molest per la reiterada passivitat en les investigacions- havia citat el cap de l'Àrea d'Investigació Interna del cos al seu despatx.

Aquests sis mesos d'indagacions han permès ordenar i sistematitzar totes les tarificacions (trucades entrants i sortints) d'un llarg llistat de números de telèfons mòbils de les companyies Carrefour, Euskaltel, Jazztel, Llamaya, Ono, Peephone, Telefónica, Vodafone i Yoigo, que eren utilitzats des de l'any 2009 per alguns dels imputats en el cas Macedònia. S'han analitzat les trucades fetes i rebudes per les terminals dels membres de la xarxa de narcotraficants, però també per alguns dels policies imputats actualment, com Mauricio Llopis, caporal de la comissaria de Sant

El comissari Josep Lluís Trapero és un dels màxims responsables de la policia catalana

Feliu de Llobregat. De tota aquesta allau de dades, n'han resultat algunes estadístiques més que sorprenents.

Fil directe amb els Mossos

Durant un període de poc més d'un any, el principal sospitós de capitaner la xarxa de tràfic de drogues va efectuar 511 trucades telefòniques a Josep Ranea, sots-cap de la comissaria de Vilanova. Ranea, per la seva banda, va trucar Gutiérrez-Carvajo en 274 ocasions. La relació entre ambdós individus ja era coneguda pels investigadors i, de fet, el sots-cap -després de ser detingut- va reconèixer alguns dels

delictes que se li imputen durant la declaració a la seu judicial. La veritable descoberta ha estat la constatació d'una fluida relació telefònica entre Gutiérrez-Carvajo i Josep Lluís Trapero, un dels màxims responsables de la policia catalana. En el mateix període estudiat, s'ha detectat que Trapero va trucar 80 vegades al narco i que en va rebre 144 locucions. La dada ha sorprès dins els cercles policials i judicials, ja que Trapero no és un policia qualsevol: es tracta del càrrec jeràrquic superior dins l'estructura d'investigació criminal. L'informe també detalla que Antoni Salleras, sotsinspector cap de

la Unitat Central Anticorrupció, va fer 62 trucades i en va rebre 82 i demostra el mateix comportament per part dels caps de les unitats d'investigació de Gavà i Girona. Del conjunt de les noves investiga-

cions, el magistrat Aguirre haurà de dilucidar quins indicis apunten a nous fets delictius susceptibles de dictaminar noves imputacions. Per fer més sòlides les acusacions o -per contra- per descartar-les, de ben segur que el jutge citarà a declarar el comissari Trapero i la resta de nous investigats a la Ciutat de la Justícia per intentar esclarir la raó de les comunicacions telefòniques reiterades amb el presumpte narcotraficant.

Comptes bancaris milionaris a Andorra

Entre les nombroses indagacions judicials del cas, hi consta una comissió rogatòria al govern d'Andorra per aconseguir bloquejar tots els comptes corrents i caixes de seguretat que Manuel Gutiérrez-Carvajo té consignades al país dels Pirineus. Al recull de dades recopilades per les institucions financeres d'aquest paradís fiscal a petició del jutge, es poden detectar ingressos i reintegraments sistemàtics per valor de desenes de milers d'euros i, en alguns casos, de centenars de milers d'euros. Aquesta part de la investigació, doncs, hauria de comportar -de retruc- un delictes d'evasió fiscal.

Trucades des del mòbil de Gutiérrez-Carvajo

	TRUCADES EMESES	TRUCADES REBUDES
Josep Ranea	511	274
Josep Lluís Trapero	144	80
Antoni Salleras	82	62
A.J.S. (sotsinspector Gavà)	71	35
C.Q.L. (oficina antifrau)	13	4
Josep Monteys (inspector Girona)	11	10

, així està el pati

CATALUNYA · DIVERSOS PARES I MARES QUE HAN PERDUT LA TUTELA DE LA SEVA MAINADA ES MOBILITZEN

Plantant cara a la DGAIA

M. F.
redaccio@setmanaridirecta.info

Una vintena de famílies es van concentrar el divendres 25 de novembre davant la seu de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA), ubicada a l'avinguda del Paral·lel de Barcelona, per protestar per la retirada de la custòdia de les seves filles i els seus fills i la negativa de l'administració a retornar-los-la i, també, per deixar-se del tracte que reben per part de les assistents socials del màxim organisme de la Generalitat encarregat de garantir la protecció de les menors. La concentració va sorgir del grup a Facebook *Negligència y Abusos de Asistentes Sociales, EAIA, DGAIA y psicólogos*, que ha permès que diverses persones amb problemàtiques similars s'agrupin per denunciar el que consideren decisions injustes de l'administració.

La mobilització va arribar només quatre dies abans que el conseller de Benestar Social i Família, Josep Lluís Cleries, presentés el document de bases per a l'establiment d'un Pacte per a la Infància de Catalunya, amb el qual l'executiu encapçalat per Artur Mas vol posar èmfasi en la necessitat d'adoptar polítiques de prevenció i intervenció en les menors en situació de risc. En declaracions a la premsa, la directora general d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, Anna Solés, ha subratllat en més d'una ocasió que "la línia mestra és que els infants puguin estar sempre amb les seves famílies. Retirar-los del nucli familiar sempre ha de ser l'últim recurs".

En deu anys, el nombre de menors tutelades per la Generalitat ha crescut un 55%, de 5.064 a 7.845

Malgrat aquestes paraules, les xifres mostren que, en deu anys, de 1999 a 2009, el nombre de menors tutelades per la Generalitat ha crescut un 55% i ha passat de 5.064 a 7.845. Així mateix, encara que l'objectiu és prioritzar que la mainada s'estigui amb famílies d'acollida o adoptives, també ha crescut notablement el nombre de les que s'allotgen en centres d'acollida -l'últim recurs en aquests casos, conceptualment i legalment, a banda de ser el més car i

Una vintena de pares i mares es concentren a les portes de la DGAIA per denunciar els abusos d'aquesta institució

insostenible-, que s'enfila dels 1.822 que hi havia el 2003 als 2.659 de l'any 2009.

El control públic ha augmentat des de 2006 arran del cas *Alba*, quan uns errors de coordinació entre administracions van impedir que s'evités la pallissa del company sentimental de la mare, que va deixar la nena de quatre anys incapacitada per sempre. Des de diverses organitzacions, però, s'alerta que la DGAIA "no sempre pren la decisió encertada". Així, el col·lectiu DRARI pels drets dels infants emfatitza que els "errors i la descoordinació" administrativa comporten de manera "freqüent" una retirada injusta de la tutela. Això passa, sobretot, amb famílies "que no tenen prou recursos per enfrontar-se jurídicament a l'administració", segons va denunciar el professor de dret civil de la Universitat de Barcelona Carlos Villagrana en declaracions al diari *Ara*.

Drames personals

Àngel Franco només pot veure una hora cada quinze dies la seva filla,

que ara té quatre anys i mig. En va perdre la tutela el 17 de febrer de 2010, un mes després que la seva dona els deixés. La nena cada

Ana María Domínguez, quan es va decidir a denunciar l'home que la maltractava, va perdre la seva filla, acusada de posar-la en perill

vegada es mostra més distanciada durant les escasses trobades amb el seu pare, que sempre es produeixen en companyia d'algué de la DGAIA. L'administració va al·legar "desemparament" i va acusar Franco de no complir "les seves obligacions com a pare", fets que ell nega. Està a l'atur, però diu que

no té problemes per viure i pagar el lloguer i les diferents factures. "Em diuen que, com que no tinc feina, no la puc mantenir", afirma. La menor fa més de set mesos que viu amb una família acollida, després de passar més d'un any al centre Ferrer i Guàrdia d'Esplugues de Llobregat, encara que el seu pare visqui al Maresme, on també hi ha centres d'aquest tipus. Ara mateix, Àngel Franco està pendent de la sentència del judici que decidirà el futur de la seva filla.

El drama d'Ana María Domínguez va començar fa més de dos anys a Trujillo, un poble de Càceres. Victima de maltractaments per part de qui aleshores era la seva parella, un cop va vèncer la por i es va decidir a denunciar-la, va perdre la seva filla -que tenia un any-, acusada de posar-la en perill. La menor va passar més d'un any al Centre Julián Murillo de Càceres fins que, el mes de juny, la van donar en acollida a l'àvia i l'avi paterns, residents a Barcelona (tot i que el pare de la nena té una ordre d'allunyament sobre

ella i sobre Ana Domínguez) i van descartar l'àvia materna, que també havia sol·licitat l'acollida. Domínguez, que amb el trasllat va estar tres mesos sense poder veure la petita, ara té feina i residència establida a Barcelona, però la DGAIA li ha dit que, a curt termini, no en recuperarà la custòdia, que podria quedar definitivament en mans de la família paterna.

Sara no veu el seu fill des de fa nou mesos. Segons explica, quan només en tenia tres, va anar a l'Hospital Sant Joan de Déu per vacunar-lo i, allà, li van prendre. Mare de dos fills d'una relació anterior -la custòdia dels quals està en mans dels seus pares-, Sara afirma que, des de la DGAIA, van insistir perquè donés el nen en adopció quan estava embarassada, ja que no se'l podria quedar. "Em deien que era una mala mare per no fer-me càrrec dels meus altres fills", assegura. Ella s'hi va negar, però conta que li van impedir quedar-se a casa els seus pares durant la gestació -normalment resideix a Santo Domingo, on hi ha el pare del menor- i va acudir a la Fundació Lema, en principi dedicada a donar suport a les dones embarassades que estan soles i desprotegides. Finalment, va acabar marxant i parint a Montpeller. Quan va tornar a Catalunya, va perdre el nen durant la revisió esmentada. "Estic segura que el van vendre en ventre i ara el té una família important", acusa.

Les mares i els pares denuncien que el tracte que reben per part de la DGAIA és "molt negatiu"

Totes tres coincideixen a denunciar que el tracte que reben per part de les assistents de la DGAIA és "molt negatiu" i que són acusades de ser mares mares i mals pares. A banda de voler recuperar la tutela, mentre no la tinguin, demanen poder tenir més contacte i més informació sobre la seva mainada. "És molt difícil lluitar contra una administració que té tant de poder. Un cop t'han pres la filla, costa molt que canviï d'opinió, encara que tu complexis tot el que demanen. Obliden que som persones i no pensem que la retirada de la custòdia hauria de ser per casos extrems", conclou Ana María Domínguez.

ROBERT BONET

, així està el pati

MALLORCA · ES TRACTA DE 'JAPPELOUP', LA PEL·LÍCULA AMB MÉS PRESSUPOST D'AQUEST 2012 A L'ESTAT FRANCÈS

Un film amb suport del Consell paga menys de cinc euros l'hora a les extres

Laia Fernández
redaccio@setmanaridirecta.info

Treballar en superproduccions no és sinònim de cobrar bé. Els mallorquins i les mallorquines que han fet de figurants a *Jappeloup*, la pel·lícula amb més pressupost -previsiblement- d'aquest 2012 a l'Estat francès, ho saben bé. Aquest film, protagonitzat per Guillaume Canet (*The Be-*

“Per fer de públic, percebran -ja que encara no han cobrat- 52,91 euros per dotze hores diàries”

ach), Daniel Auteil (*La doublure*) i Marina Hands, paga les persones que fan de “figurants no vips” menys de cinc euros l'hora en jornades de dotze hores, amb una hora de descans per dinar o sopar “segons les necessitats”, indica un dels extres que hi ha participat. En concret, per fer de públic, percebran -ja que encara no han cobrat- 52,91 euros per dotze hores de feina,

Adecco ha utilitzat aquest contracte per regular les condicions laborals de les extres

independentment de si són diürnes o nocturnes. És a dir, l'empresa no els paga plus de nocturnitat ni tampoc les hores extraordinàries. “És un abús”, denuncia una altra de les extres, que afegeix que ho fa “per necessitat”. Qui els ha de pagar és l'ETT Adecco, l'empresa contractada per la productora MEÑAKOZ FILMS SL, amb seu a Madrid, per aconseguir extres. Cobraran a partir del dia 7 de desembre.

Les treballadores també es queixen que moltes d'elles es van refredar a conseqüència dels rodatges. Assenyalen que van haver de fer feina sota la pluja i que, malgrat que la productora els va donar paraigües, entre una escena i l'altra, no n'hi havia per a tothom. “En compartíem un entre tres”, assegura una de les afectades.

El Consell de Mallorca cedeix un hipòdrom a la productora

El film, rodat a Mallorca aquest mes de novembre, ha rebut el suport del Consell de Mallorca, que ha cedit a la productora les instal·lacions de l'hipòdrom de Son Pardo, a Palma, per enregistrar-hi el llargmetratge. A canvi, el recinte s'ha beneficiat de les millores que hi ha efectuat la productora del film, entre les quals destaca la renovació de l'arena de l'hipòdrom

per un import de 92.984 euros. La presidenta de la institució insular, Maria Salom (PP), ha celebrat el rodatge de pel·lícules a Mallorca. Al seu parer, “promocionen l'illa i creen llocs de feina”. “Feina precària”, però, recalquen les figurants. El que s'han gastat amb elles és irrisori si es té en compte que el film té un pressupost de 21 milions d'euros i s'erigeix, per ara, com el més car de l'Estat francès d'aquest 2012.

El que s'han gastat amb elles és irrisori si es té en compte que la pel·lícula té un pressupost de 21 milions d'euros

El llargmetratge està dirigit pel quebequès Christian Duguay i es basa en una història real. Narra com el genet Pierre Durand, interpretat per Canet, aconsegueix que el seu cavall *Jappeloup* superi una greu lesió i guanyi la prova de salt d'obstacles de 1988 a Seül.

MALLORCA · ELS JOVES DENUNCIEN QUE ES TRACTA “D'UN NOU CAS DE REPRESSIÓ POLÍTICA”

Condemnen diversos militants de Maulets per injúries i amenaces

Carol Ares
redaccio@setmanaridirecta.info

Provocacions, injúries i una sentència inamovible: culpables. El dia 20 de novembre, l'audiència provincial de Palma es va pronunciar de forma definitiva sobre els recursos presentats per l'acusació i la defensa en el cas que enfrontava cinc joves contra l'expresident del Circulo Balear. Els fets varen tindre lloc el 20 de març de 2010 durant el recorregut d'una manifestació contra la corrupció política organitzada per una plataforma ciutadana que aglutinava multitud d'entitats del teixit associatiu de Ciutat. Va ser llavors quan, des d'una balconada, el sempre mediàtic Jorge Campos -llavors encara president de la fundació Circulo Balear- va desplegar una

pancarta que moltes de les manifestants consideraren una provocació, on criticava el fet que la plataforma decidís no permetre la seua participació en la marxa. La resposta va ser immediata per part de les assistents i, al cap d'uns dies, Campos va acudir als tribunals, va assegurar que havia

Campos ha al·legat que era “una víctima més de la violència del catalanisme radical”

rebut insults i va al·legar que era “una víctima més de la violència del catalanisme radical”. El resultat no es va fer d'esperar: onze

Durant el mes de juliol es va fer una concentració de suport als joves de Maulets

joves foren acusats d'amenaces i injúries. Arribà la data del judici i també la primera sentència: el jutjat d'instrucció número 8 de Palma va absoldre sis joves i en va

condemnar uns altres cinc (tots ells militants de l'organització juvenil Maulets) a una pena de vint euros de multa per una falta d'injúries i, a tres d'ells, a vint

euros més per amenaces. Així mateix, també els va condemnar a pagar els costos del judici.

Així les coses, tant la defensa com l'acusació (que demanava multes de fins a 400 euros) decidiren presentar els seus respectius recursos, que foren resolts fa uns dies: pel que fa al jutge Calderón, no es canviava ni una coma de la sentència. “Segons el nostre advocat, l'únic que podríem fer és recórrer a una instància superior com el Tribunal Constitucional, però els costos que tindria no valdrien la pena”, afirma un dels acusats, Marc Garcia. Així doncs, per als condemnats, a partir d'ara, el camí és clar: “Fer difusió i denunciar el que nosaltres considerem un nou cas de repressió política; se'ns condemna pel nostre compromís amb la lluita socialista i independentista”.

, així està el pati

CATALUNYA • SE CELEBREN CONCENTRACIONS I MARXES ARREU DEL PAÍS

El feminisme es revoluciona contra la violència de gènere

Carlota Alajarín
redaccio@setmanaridirecta.info

Durant la setmana compresa entre els dies 21 i 27 de novembre es van celebrar diferents actes i manifestacions contra el sistema patriarcal i la violència de gènere que produeix. Diverses localitats com Salt, Girona, Tarragona, Barcelona i València es van mostrar molt actives en aquest sentit.

Salt va començar la protesta amb diverses xerrades, organitzades per la secretaria de gènere del Sindicat d'Activitats Diverses de la CGT el dimecres 23 de novembre. El divendres 25, una marxa silenciosa amb torxes va recórrer els carrers de la ciutat sota el lema *Patriarcat és violència*.

Barcelona, igual que Salt, va optar per una marxa amb torxes sota lemes combatius com 'Ni guerra que ens mati ni pau que ens oprimeixi'

Per altra banda, Girona també va convocar una manifestació, durant la qual es van anar llegint textos a llocs clau on es fomentava la violència masculista. El recorregut va acabar a la plaça de la Independència amb una foguera on es van

A Barcelona, es van poder veure pancartes amb lemes com "Jo no vull viure amb por"

Un moment dels actes celebrats a Salt

llençar diferents símbols del patriarcat. A Barcelona, la manifestació es va fer el 25 de novembre, amb motiu del Dia Internacional de l'Eliminació de la violència contra les dones. La marxa va transcórrer sota diverses pancartes on es podia llegir: "Jo no vull viure amb por" o

"Jo m'estimo, respecta'm". Barcelona, igual que Salt, va optar per una marxa amb torxes sota lemes combatius com *Ni guerra que ens mati ni pau que ens oprimeixi*.

D'altra banda, la protesta de València va comptar amb la participació de diversos col·lectius soci-

A Girona es van llençar a la foguera diferents símbols del patriarcat

La protesta de València va comptar amb la participació de diversos col·lectius

als i polítics, que van marxar amb torxes, també sota el lema unitari *Combatem la violència de gènere. Autodefensa feminista*. La manifestació es va desenvolupar sense incidents, com la resta, i també s'hi van corejar consignes com: "Dones lliures en una terra lliure" o "Portem

cadena, però hem decidit trencar-les". Totes les manifestacions van comptar amb una gran participació de dones i homes i amb la col·laboració de diversos sindicats i forces polítiques com, per exemple, Esquerra Independentista a València.

MANRESA • LA FISCALIA CONSIDERA ELS FETS PROVATS I CONTINUA DEMANANT DEU MESOS DE PRESÓ PEL LÍDER DE PXC

El fill de Josep Anglada retira la denúncia per lesions contra el seu pare

Marc Rude
redaccio@setmanaridirecta.info

Pare i fill es van negar a declarar al judici que es va celebrar el dijous 24 de novembre al jutjat penal número 3 de Manresa. A l'últim moment, Josep Anglada Parra, de 22 anys, va retirar la denúncia per lesions que havia interposat contra el seu progenitor i líder feixista Josep Anglada Rius. La fiscalia, però, considera els fets provats i continua demanant deu mesos de

presó pel regidor xenòfob. Segons va declarar el jove, la nit del 22 d'octubre, el seu pare va arribar a casa begut i va començar a agredir-lo verbalment i físicament, enfurismat per la presència d'un gat a l'habitació. Anglada va colpejar diverses vegades el seu fill, mentre l'insultava i cridava "fill de puta, et mataré" i, finalment, el va fer fora de casa. El noi, que tot seguit va anar a presentar denúncia a la comissaria dels Mossos d'Esquadra, va declarar que el seu pare sempre l'ha pegat

L'agredit diu que el seu pare sempre l'ha pegat i que "sempre ha tingut problemes amb l'alcohol"

-tant a ell com a la seva mare i a la seva germana- i que "sempre ha tingut problemes amb l'alcohol, tot i que és igual de violent si no beu".

Davant la retirada de l'acusació particular, la defensa va demanar l'absolució pel presumpte maltractador. No obstant això, la fiscalia continua imputant-lo per un delictes de lesions en l'àmbit familiar, ja que considera que aquestes ja han quedat suficientment acreditades gràcies a la declaració del fill i a l'informe posterior del perit forense. La fiscalia exigeix deu mesos de presó per Anglada, una indemnització econòmica i una ordre d'allunyament de 1.000 metres del domicili de l'a-

gredit durant un període d'un any. El cas ha quedat vist per a sentència. Com recordàvem la setmana passada, no és la primera vegada que Anglada visita els jutjats. La seva darrera visita als tribunals va ser el 18 de novembre, quan es va lliurar *in extremis* de ser condemnat per la distribució de 3.000 pamflets xenòfobs a Vic el 2007, un delictes d'instigació a l'odi que ha portat a la presó el seu amic i home de confiança, Juan Carlos Fuentes, també exregidor per PxC a la ciutat.

, així està el pati

CATALUNYA · L'EXECUTIU APOSTA PER FOMENTAR LA TELEVISIÓ PRIVADA I SUPRIMIRÀ DOS CANALS PÚBLICS

CiU aplanarà el camí al Grup Godó amb l'enèsim atac a TV3

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

El govern de la Generalitat tornarà a rebaixar, el 2012, l'assignació pressupostària per a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), aquest cop un 13,3%, i suprimirà dos dels sis canals amb què compta actualment Televisió de Catalunya. La direcció de la cadena disposarà de 260 milions d'euros per fer front a l'exercici 2012, 90 milions menys que l'any 2010. La retallada, superior al 25% respecte el pressupost de fa dos anys, "posa en qüestió el model actual de servei públic", segons va afirmar el president de la CCMA, Enric Marín, després de la compareixença del secretari general de Presidència a la Generalitat, Francesc Homs. La directora de TV3, Mònica Terribas, va expressar: "Aquest model de servei no és el meu"; i va afegir que la retallada "amenaça el fràgil lideratge" de TV3, ja que se suma a la davallada del 40% dels ingressos publicitaris registrada durant els últims quatre anys. La davallada dràstica d'ingressos públics i privats ha dut la cadena a revisar despeses prescindibles, però aquesta última tisorada farà modificar el model de servei públic. Terribas ja ha anunciat que no es podrà continuar fent front als costos d'emetre els partits de la Lliga de Futbol Professional i que, de ben segur, haurà de rescindir altres contractes.

La supressió dels canals i la reducció del pressupost de la CCMA és una exigència que ha fet el PP al govern català

En la seva compareixença, Homs va assegurar que s'havia d'exigir "un punt d'esforç" a la plantilla, va descartar la possibilitat d'acomodaments i va anunciar que hi haurà "més transparència en la contractació de producció associada". El secretari general també va apuntar l'aprimament de la cúpula directiva i la reducció salarial dels professionals amb més *caché* com a mesures d'estalvi.

Exigit per aprovar pressupostos
Segons ha pogut saber aquest setmanari, la supressió de dos canals i la reducció de l'assignació pressupostària a la CCMA és una exigència que ha fet el Partit Popular al govern

José Antich (director de 'La Vanguardia'), Artur Mas i Javier Godó (propietari del grup) visiten la rotativa del diari

> El Grup Godó ha rebut catorze milions d'euros de les arques públiques des de l'any 2004

El hòlding del comte de Godó ha rebut subvencions i adjudicacions públiques per un valor d'uns 13.836.330 euros els últims vuit anys. Tot i que, de la majoria, se n'ha fet publicitat al *Document Oficial de la Generalitat*, cal destacar l'adjudicació de prop de dos milions d'euros a Publipress Media SL per part del Departament de Presidència, per "inserir càpsules i microespais divulgatius de contingut informatiu d'interès general per a la ciutadania a 8TV, RAC1 i RAC105", que s'ha conegut a través de la filtració d'un expedient al diari *El Confidencial*.

Grupo Godó de Comunicació SA té la participació total o majoritària de disset empreses, a través de les quals rep les subvencions del govern. Les subvencions de 2010, les primeres signades per l'actual conseller de Cultura Ferran Mascarell, assignen 852.927 euros a empreses del grup. Prop de 300.000 euros a El Mundo Deportivo SA per "l'edició dels suplementes en català del *Mundo Deportivo*", més de mig milió a Radiocat XXI SL per "un

projecte de consolidació i expansió del model radiofònic al conjunt del territori" i, per la Plataforma RAC 105, "un suport multicanal audiovisual i interactiu". Sobta que els mitjans privats amb beneficis rebin diners de les arques públiques tot i les polítiques d'ajustament que han estat aplicant els governs de tots colors des de 2007. El Grup Godó va registrar, el mateix any que rebia els 852.927 euros de fons públics, uns beneficis nets de 10.749.000 milions d'euros.

Les ajudes al grup van ser una constant durant el govern del tripartit. El període 2004-2006, el grup va rebre 7,2 milions per dur a terme, entre d'altres coses, "la distribució del diari *La Vanguardia* a les universitats de Catalunya" (522.057 euros assignats a *La Vanguardia Ediciones SL* el 2004). L'empresa editora de *La Vanguardia* també va rebre d'altres subvencions milionàries: 1.613.274 d'euros per "fer difusió de l'hàbit de lectura de premsa escrita entre els joves de Catalunya" el 2004 i 1.048.000 d'euros per "l'edició

de *Barcelona Newsletter* (publicació setmanal adreçada a la població estrangera en trànsit a Catalunya i als turistes en general)" el 2006. També en va rebre dues més el 2007, l'una dotada amb 589.600 euros, sota concepte d'"Edició europea de *La Vanguardia*", i l'altra amb 614.400 euros, pel concepte d'"agenda de la internacionalització".

I són moltes més, les subvencions que han rebut diverses empreses del hòlding per motius tan generals com els anteriors. Diners sortits d'arques públiques i apuntats, any rere any, als beneficis d'aquest grup que, ara, vol anar més enllà i fer-se amb la gestió de part dels continguts de la CCMA. El suport que tindrà del govern d'Artur Mas és i serà directament proporcional al suport editorial que rep el govern dels mitjans de Godó: *La Vanguardia*, RAC 1 o 8TV. I salta a la vista que el suport a les retallades és precís i constant. Cada dia, a cada hora, de la mà de Jordi Barbeta, el bec de Pilar Rahola o la cara -sempre somrient- de Josep Cuní.

català per votar favorablement els pressupostos de 2012, que comportaran retallades a d'altres sectors i més pressió fiscal sobre béns i serveis públics bàsics, tal com va anunciar el conseller Andreu Mas-Colell el 22 de novembre. Tanmateix, la retallada no es pot entendre deslligada de la pressió dels grups privats, que en surten directament beneficiats, com assenyalava Terribas al seu article "TV3: volem un mirall trencat?". En aquest text, assegurava: "Sense uns mitjans públics potents i compromesos, deixem la potenciació de l'imaginari col·lectiu de la nostra societat, el mirall de qui som i com ens expliquem, en mans d'operadors privats que només busquen la rendibilitat econòmica". En el marc actual, cal parlar del Grup Godó com un dels principals potencials beneficiaris de la retallada.

L'excip de campanya de Mas és assessor del Grup Godó

Que el Grup Godó va darrere dels mitjans de la CCMA per incrementar la seva audiència no és cap novetat. 8TV va picar la porta de Josep Cuní per endur-se'l i ho va aconseguir. Amb d'altres, no ho ha aconseguit, tot i que ho ha intentat, però amb David Madí -home de confiança del president Mas- com a assessor de la corporació privada, ha arribat l'hora d'una nova ofensiva: aconseguir la gestió del Canal 33. El primer que va

El Grup Godó ja ha posat una oferta sobre la taula per gestionar el Canal 33

transcendir després de la compareixença d'Homs va ser que Esports 3 serà un dels sis canals suprimits. Del segon, però, no se n'ha dit res públicament, tot i que se sospita que podria ser el Canal 33. Segons ha pogut saber aquest setmanari, el Grup Godó ja ha posat una oferta sobre la taula per fer-se amb la gestió del servei. De fet, Francesc Homs va reconèixer la voluntat del govern de "trobar la manera que s'incorporin televisions privades a l'espectre actual". Homs va utilitzar el català com a pretext per afavorir la privada. Així, va esgrimir que, mentre que la presència d'una emissora competidora amb Catalunya Ràdio (RAC1) ha afavorit la presència del català a l'espectre radiofònic i l'ha fet passar d'un 40% a un 60% en el període 2000/2011, a l'espectre televisiu, no ha passat el mateix i la presència del català s'ha reduït un 7% durant el mateix període.

, així està el pati

CATALUNYA • MAS, DESPRÉS DE LES GENERALS, VA PROMETRE NO TOCAR MÉS LA SANITAT O L'ENSENYAMENT, PERÒ AIXÒ ÉS LLETRA MORTA

El govern català continua impulsant retallades en l'àmbit de l'educació

Sílvia Abadía
redaccio@setmanaridirecta.info

Les retallades en l'àmbit de l'educació continuen. Les paraules pronunciades per Artur Mas el dia després dels comicis generals, que prometien no tocar més els serveis públics com la sanitat o l'ensenyament, són lletra morta. En el mateix moment que el president de la Generalitat llançava aquest missatge a la societat catalana, diversos grups-classe de centres educatius catalans d'arreu es trobaven a l'espera incerta d'incorporar professorat substitut. Tot gràcies a una nova estratègia de retallades que la comunitat educativa no s'esperava. Els centres afectats aquell matí van quedar desconcertats davant la manca d'adjudicació de vacants per substitució del professorat que es troba de baixa. "És un error tècnic del sistema", va comunicar el Departament

ALBERT GARCIA

L'ampli seguiment de la vaga universitària del 17-N demostra el gran rebuig que existeix contra les retallades a l'ensenyament

El conjunt de mesures d'estalvi en l'àmbit de l'educació no ha fet més que augmentar durant els darrers sis mesos

ment d'Ensenyament al mitjà de comunicació. El dia següent, ho va desmentir i va anunciar que, a partir d'aleshores, s'eliminarien els nomenaments de professorat docent substitut els dilluns "per augmentar l'eficàcia del servei", tot i que això contradiu la llei que estableix que aquests nomenaments es fan els dilluns, els dimecres i els divendres. La Conselleria va justificar la mesura explicant que el cap de setmana no hi ha activitat

escolar i aquest fet "pràcticament impossibilita que arribi un volum suficient" de baixes per cobrir. Però, David Córdova, sindicalista de la USTEC (un sindicat de treballadors del sector educatiu), afirma que "una quarta part dels nomenaments es produeixen els dilluns" i que aquest canvi "és totalment il·legal perquè viola els convenis establerts pel Departament d'Ensenyament". A més, assegura que "aquesta nova retallada augmentarà el nombre de dies d'espera", durant els quals l'estudiantat no tindrà professorat substitut.

La precarietat de l'educació als centres

El rebuig cap a les polítiques governamentals per part de la comunitat educativa, però, no ve d'aquí. El conjunt de mesures d'estalvi en l'àmbit de l'educació no ha fet més que augmentar durant els darrers sis mesos, sempre en detriment de la qualitat docent i de les condicions laborals del professorat. A

questa manca de pressupost educatiu ha obligat molts centres a reduir la despesa en calefacció i en consum elèctric i, en alguns casos, també la d'aigua. De la mateixa manera, les retallades també afecten la infraestructura de les instal·lacions i impossibiliten fer determinades reparacions de mobiliari com persianes, bombetes o circuits elèctrics. La part més perjudicada és, sense dubte, la qualitat docent i l'educació. Segons la USTEC, la plantilla de professorat amb jornada completa als centres d'educació primària i secundària dels Països Catalans ha disminuït en més de 500 docents aquest curs, unes persones que "han passat a ser professors de substitucions". També s'han tancat moltes aules d'acollida, espais on les estudiants novingudes fan la primera presa de contacte amb l'entorn i on, entre altres aspectes, s'introdueixen a la llengua catalana i al nivell escolar que els pertoca. Ha passat el mateix amb el professorat de reforç,

que a més de veure's reduït dramàticament, a hores d'ara, ja no és substituït en cas de baixa per maternitat o per malaltia.

Les condicions laborals de les treballadores de la comunitat educativa que encara conserven els seus llocs de treball no són gaire més esperançadores. Mentre els sous del professorat de l'Estat romanen congelats des de l'any 2009, l'any passat es va reduir el 30% de la paga extra de Nadal i, a Catalunya, per l'any vinent, es preveu una reducció d'entre l'1% i el 3% del total de massa salarial. Les hores lectives, per contra, han augmentat arran de la sisena hora extra que el professorat ha hagut d'assumir gratuïtament i a la manca de professores per substituir les baixes o les jubilacions.

La cirereta del pastís se l'emporten les noves iniciatives de privatització de l'educació pública. Mentre la línia de gestió i de direcció dels centres s'apropa cada cop més al format de gestió empresa-

rial, la privatització d'algunes àrees -que ja és explícita a determinats sectors com la universitat o la sanitat- arriba a les escoles i els instituts de primària i secundària. És el cas del programa *Escola per l'èxit*, impulsat per la fundació privada *Empieza por educar*, presidida per la filla d'Emilio Botín, que ha introduït, amb el consentiment de la Generalitat, serveis i personal complementaris a la docència durant l'horari lectiu a dos centres d'educació pública.

Mentre el govern apuja les taxes i els impostos dels serveis bàsics, la sanitat i l'educació continuen patint la política de retallades

Així, mentre el govern de la Generalitat apuja les taxes i els impostos de serveis bàsics com l'aigua, l'electricitat o el transport públic amb l'excusa que és l'única manera de no continuar retallant la sanitat i l'educació, aquests sectors continuen patint la política de retallades, però de manera silenciada i fins i tot il·legal. El 30 de novembre, hi ha prevista la Mesa de Negociació de la Funció Pública, un espai on -teòricament- s'estableixen les negociacions laborals i pressupostàries entre les conselleries i el funcionariat. Però ja ningú no creu en aquest espai, d'on l'únic que s'espera que en surti és la constatació de les mesures que ja han estat anunciades prèviament als mitjans de comunicació. Davant d'aquestes institucions polítiques i les dinàmiques que generen, s'ens revela un futur apocalíptic per l'educació pública.

> L'Assemblea General d'Educació es farà el 22 de gener

Després de més d'un any de coordinació, diverses persones de la comunitat educativa que provenen de diferents zones dels Països Catalans han decidit convocar, sota el paraigua de la Marea Grogà, una Assemblea General d'Educació per fer convergir estratègies de lluita i concretar mobilitzacions contra les políti-

ques educatives del govern. La Marea Grogà és un espai de coordinació entre persones i col·lectius implicats en l'àmbit de l'educació (professorat, AMPAS i estudiants), des d'on s'impulsen lluites i campanyes per lluitar contra les retallades a l'ensenyament i reivindicar un nou model d'escola pública de qualitat. Durant els darrers a-

nys, ha impulsat campanyes com la de posar-se una samarreta groga cada dimarts o dimecres (depenent del centre) per reivindicar la qualitat de l'ensenyament, la negativa de fer colònies a les escoles com a forma de protesta, o el suport a jornades organitzades per col·lectius locals, com la trobada del dia 26 a la vila de Gràcia.

> El grup d'educació de Gràcia es posa en marxa

El grup d'educació de l'assemblea de la vila de Gràcia es va trobar, el dia 26 de novembre, per parlar sobre la situació del sector educatiu al barri. Va acordar la creació d'un observatori per recopilar les necessitats i les retallades que s'estan produint als diversos centres educatius de primària i de secundària, a les escoles bressol i en l'àmbit del lleure i per endegar una campanya per implicar el veïnat en la lluita per denunciar aquestes mancances. A més, l'assemblea de la vila de Gràcia està treballant per elaborar un projecte d'escola bressol autogestionada com a resposta davant la manca d'escoles bressol públiques a la vila.

MIRALLS Roser, Feli i RC

“Hi havia moments que la meva filla patia més per la seva integritat que per la meva”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Les relacions entre Catalunya i Itàlia durant el segle xx

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Illacrua 85

DIRECTA 252

30 de novembre de 2011

FOTOGRAFIA:
Oriol Clavera

Cap a on camina la qüestió kurda a Turquia?

Enmig d'una escalada de violència i de l'inici del procés d'elaboració d'una nova Constitució a Turquia, l'any 2011 s'acomiada amb grans incògnites en relació amb les perspectives de resolució del conflicte armat que, des de fa prop de 30 anys, enfronta Turquia i el grup armat prokurd del Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK). Cap a on camina el conflicte? Què ha passat durant aquests anys de contactes entre l'Estat i el PKK? Encara és possible una sortida negociada? Com influeix l'inestable tauler regional a les dinàmiques del conflicte? L'anomenada qüestió kurda a Turquia és complexa i oberta a interpretacions i expectatives diverses i, els últims anys, està sent escenari de transformacions substantives que la diferencien d'èpoques passades. Analitzem el camí recorregut fins ara, les claus de la situació actual i tracem algunes perspectives de futur.

Ana Villellas
afons@setmanaridirecta.info

Genèricament, l'expressió *qüestió kurda* fa referència a un conflicte multidimensional molt complex d'arrels històriques i diverses expressions, sobretot vinculat a demandes de tipus identitari per part de la població kurda de Turquia i que, des de l'últim terç del segle XX, ha estat marcat en gran mesura per la confrontació armada entre el PKK i l'Estat. És a dir, remet a un marc general de discriminació i de dèficit històric de drets per a la població d'origen kurd que s'identifica com a tal, conflicte al qual se superposa i interrelaciona la violència entre el PKK i l'Estat.

La població kurda a Turquia constitueix la principal minoria ètnica del país (15-20% de la població total, encara que no hi ha xifres oficials), tot i que no és reconeguda com a tal oficialment. D'altra banda, no tota la població d'origen kurd s'identifica com a kurda o s'adscriu al moviment nacionalista kurd. De fet, la dimensió d'identitat ètnica, que tampoc no és homogènia, coexisteix o de vegades competeix amb altres fonts d'identitat.

La qüestió kurda a Turquia enfonsa les seves arrels en la construcció del país com a Estat-nació i en les polítiques d'assimilació i de discriminació que s'han seguit. La situació actual guarda elements de continuïtat amb èpoques passades, com la desafecció kurda cap a l'Estat –fruit de la discri-

minació soferta— o l'ús i mitificació de la violència per totes les parts, però és diferent pel que fa a referents ideològics, actors i posicions. El període obert l'últim terç del segle XX és el que ha marcat la situació actual i ho ha fet, en gran part, de la mà del conflicte armat i del pes del moviment nacionalista kurd.

-
La població kurda constitueix la principal minoria ètnica de Turquia (15-20% de la població total), però no tota la població d'origen kurd s'adscriu al moviment nacionalista kurd
-

La guerra entre l'Estat turc i el grup armat del PKK es va iniciar en un context de repressió i tensió social i política (cops militars de 1960, 1971 i 1980), en el qual les vies de protesta política i social van quedar anul·lades. En aquella època d'auge global d'ideologies d'esquerres i de creixent nacionalisme kurd de tall reformador, el PKK va abanderar la demanda de la independència i l'alliberament social, econòmic i polític per al Kurdistan, des de posicions marxistes. Va ser una

guerra transcorreguda principalment al sud-est del país, amb un impacte significatiu entre la població civil i en què també van jugar un paper important les estructures paramilitars i de guerra bruta per part de l'Estat.

El llegat de la guerra inclou uns 40.000 víctimes mortals, majoritàriament membres del PKK (balanços estimats que requereixen precaució), al voltant d'un milió de desplaçats interns, en gran part a causa de les tàctiques de contrainsurgència de l'Estat (xifres també polèmiques, que algunes ONG augmenten fins a tres milions), almenys 3.000 persones executades extrajudicialment (xifra que algunes fonts de drets humans eleven a 17.000) i una xifra indeterminada de dones i homes víctimes de violència sexual, entre molts altres impactes. La dimensió regional es va evidenciar en forma de suports externs: el PKK disposava de camps a Síria, d'on Öcalan (líder del PKK) va ser expulsat sota amenaces de guerra per part de Turquia contra Síria.

La qüestió kurda al segle XXI

La detenció d'Öcalan a Kenya el 1999 i el seu empresonament a Turquia van marcar un gir en el conflicte i van donar pas a canvis d'estratègia (per exemple, l'alto el foc del PKK de 2000-2004, la suposada subordinació de l'estratègia armada del grup a les vies polítiques i el seu replegament parcial al nord de l'Iraq) i de fons (per exemple, l'abandonament de les reivindicacions d'independència, que van donar pas a demandes de drets culturals i de descentralització dins d'una Turquia plural, entre d'altres). Tot i això, el conflicte armat s'ha mantingut obert –amb diversos centenars de morts cada any– i porta associat múltiples impactes (militarisme i cost econòmic de la guerra, taxa elevada de suïcidis de soldats d'origen kurd, extorsió econòmica directa o indirecta per part del PKK o alts nivells de trauma entre la població, per esmentar només alguns exemples que no són objecte d'atenció per part dels mitjans de comunicació).

La remissió del conflicte armat durant els primers anys del segle XXI va confluïr amb altres transformacions polítiques, socials i econòmiques, especialment les reformes democratitzadores en el marc de l'acostament de

Turquia a la Unió Europea, que es van traduir en algunes millores per a la població kurda, com l'aixecament de la legislació extraordinària que encara era vigent en zones de la regió kurda o l'eliminació d'algunes restriccions en educació i mitjans de comunicació. En general, fins a dia d'avui, s'han produït avenços amb un impacte directe o indirecte en la millora de la qüestió kurda, avenços que inclouen la reducció del pes de l'exèrcit en la vida política i el reajustament de les relacions civils-militars; la reducció parcial de la impunitat de l'exèrcit; la reducció de la tortura i altres violacions dels drets humans; una major permissivitat en l'ús del kurd en campanyes polítiques, o la introducció de l'estudi del kurd en alguns programes universitaris.

El conflicte armat porta associats molts impactes que no són objecte d'atenció mediàtica: una taxa elevada de suïcidis de soldats d'origen kurd, l'extorsió econòmica per part del PKK o els alts nivells de trauma entre la població

Alguns d'aquests passos s'inscriuen en l'anomenada iniciativa de democratització llançada el 2009, que va crear moltes expectatives i frustracions posteriors. En tot cas, tot i les millores experimentades, continuen sent clarament insuficients. A tall d'exemple, continua pendent l'eliminació d'obstacles a l'exercici dels drets humans i de la identitat, com ara les traves a la llibertat d'expressió, les dificultats de participació política (il·legalització de partits polítics, un llindar de vots molt elevat per accedir al parlament) o la prohibició de provisió i accés als serveis públics en llengua materna, entre molts altres. Les demandes de descentralització també requereixen poder ser debatudes.

L'escenari actual de Turquia té els trets d'un país amb un peu en la transformació cap a una major observança dels drets humans i cap a l'Estat de dret (com a part d'una transició cap al desuttleatge de l'exèrcit i de l'aparell kemalista), així com un altre peu en un camí d'autoritarisme per part d'un go-

una dona mostra les fotos del seu marit i dels seus dos fills, desapareguts i/o assassinats per l'Estat turc

les protestes contra la detenció d'Öcalan se celebren cada any el dia 15 de febrer

vern al qual no li tremola el pols a l'hora de reprimir sectors considerats com una amenaça segons el prisma d'una legalitat restrictiva (com demostra, per exemple, la llei antiterrorista). Abraçar un recorregut o un altre tindrà conseqüències per a l'evolució de la qüestió kurda. Moltes veus adverteixen que la cultura política de Turquia encara no ha interioritzat l'existència del pluralisme, inclòs l'ètnic. A això, cal afegir-hi el pes que encara mantenen determinats poders fàctics com l'exèrcit o l'anomenat *Estat profund*.

Escenaris i horitzons

De la situació actual, se n'extreuen, almenys, dues conclusions: a) encara existeix una manca de visió clara sobre com donar sortida al conflicte; b) coexisteixen diversos àmbits i pugnes de poder que envolten el conflicte i afegeixen complexitat i incertesa a la seva evolució.

Sobre el primer aspecte, per bé que el conflicte ja no comporta els nivells de violència del passat, les estratègies per superar-la semblen poc clares. D'una banda, el retorn a la campanya armada per part del PKK a partir de 2004 (després d'uns anys d'alto el foc), situació que va ser erròniament interpretada per l'exèrcit com una victòria sobre la guerrilla, va semblar dibuixar un horitzó d'estancament i d'impossibilitat de trobar una sortida militar. Segons algunes fonts, el mateix Estat, inclòs l'exèrcit, hauria acabat interioritzant que la via militar en exclusiva no era suficient, però sense arribar a un consens sobre com resoldre el conflicte. Per aquest motiu, s'haurien con-

templat altres vies, com aïllar el PKK o, si no, dialogar-hi. Tenint en compte l'experiència fallida de diàleg d'aquests últims anys, es podria donar un nou escenari en què l'Estat intenti tornar a debilitar al màxim el PKK o el seu entorn. Atesa la millora de la tecnologia militar turca, la cooperació antiterrorista a Europa –que està tenint impacte en els fluxos econòmics que arriben al PKK– i altres factors socials i polítics (com el cansament general de la violència entre la població turca i kurda, la desafecció i creixent apoderament d'alguns sectors kurds crítics amb el PKK o d'actors polítics propers a aquest, però que aposten més clarament per vies polítiques), no es pot descartar un escenari futur de canvi de dinàmiques i debilitament del PKK. No obstant això, cal no oblidar que, més enllà de les diferències, bona part de la població kurda està unida al voltant de dues qüestions: la figura d'Öcalan i els guerrillers ("els nostres fills"); i només acceptaran una sortida que sigui digna per a ells.

Experiències de diàleg

La fragilitat de les experiències de diàleg dels últims anys exemplifiquen la manca d'una visió clara sobre una sortida negociada com a part de la solució del conflicte. Els contactes amb el PKK no són nous. Fins i tot durant l'etapa de guerra oberta, als anys 90, l'exèrcit va mantenir vies de comunicació amb el PKK. En l'etapa posterior a la detenció d'Öcalan, es va mantenir una certa interlocució amb Öcalan a través de figures militars, si bé no amb ànim de transformar el conflicte, sinó

de mantenir-lo a uns nivells controlables. Amb l'arribada del Partit de la Justícia i el Desenvolupament (AKP) al poder i en un context de progressiu reajustament de les relacions entre civils i militars, s'ha donat pas a uns contactes més dirigits políticament i sota control del govern, contactes que han desplaçat l'altre canal de diàleg. En aquest context, es van produir, entre 2009 i 2010, les converses a Oslo entre el govern i representants del PKK, filtrades a la premsa a finals de 2011. Paral·lelament a aquest canal de diàleg, l'Estat (el govern de l'AKP) tenia obert el diàleg amb Öcalan a la presó d'Imrali, així com amb quadres del PKK a les bases de Qandil (nord de l'Iraq), segons la premsa local.

Aparentment, els contactes eren d'alt nivell i semblaven evidenciar la voluntat de les parts d'arribar a algun tipus de sortida pactada al conflicte. Aquests passos havien generat expectatives, tot i l'ofensiva policial contra activistes i personalitats polítiques kurdes oberta el 2009. Després de la nova onada de violència de 2011, però, actualment el pla negociador es dona per cancel·lat (així ho han expressat públicament les dues parts). Els factors de crisi són diversos i semblen tenir a veure tant amb qüestions del mateix procés (la manca d'experiència negociadora, la desconfiança mútua, el plantejament d'exigències) com del seu context (les detencions massives de sectors polítics i socials kurds, la violència del PKK) i potser també de fons. En aquest sentit, sembla que cap de les dues parts hagi posat els mitjans per prevenir el descarrilament del procés.

Pugnes i pressions

Això també remet al segon tipus de conclusions referides abans: l'existència de pugnes i pressions en diversos àmbits que envolten el conflicte i que en compliquen la resolució. D'una banda, algunes interpretacions apunten a l'aparent irrupció dels sectors més bel·ligerants dins del PKK, els quals mostrarien un cert grau de desacord amb els plantejaments de pau i sortida del conflicte d'Öcalan. Aquest sector inclouria figures com Mustafa Karasu, Cemil Bayik i Duran Kalkan. En aquest escenari i en funció del desenvolupament dels esdeveniments, la

figura d'Öcalan podria perdre autoritat, cosa que obriria un escenari nou en el conflicte, ja que, fins ara, Öcalan ha estat la figura central i aglutinadora de tot el moviment i la seva posició de defensa del diàleg sembla clara.

D'altra banda, també en el terreny de les pugnes, aquests últims anys s'ha accentuat el conflicte entre l'AKP i el moviment nacionalista kurd, rivals polítics directes a la regió kurda. Aquesta tendència de pugna larvada es podria reflectir en les macrooperacions contra la Confederació Popular del Kurdistan (KCK) des de 2009, que han suposat la detenció de milers de persones sense vincles amb la lluita armada, incloent-hi alcaldes electes, regidors, activistes i intel·lectuals, la qual cosa genera una preocupació evident en relació a la llibertat d'expressió i a la visió de l'AKP sobre la qüestió kurda i la seva possible resolució.

El KCK ens remet al sistema en el qual s'aglutina i s'organitza el moviment nacionalista kurd i les seves organitzacions, entitats i seguidors. Com a sistema, inclou les branques legislativa, executiva i judicial i el seu motor d'inspiració és la ideologia d'Öcalan. Les anomenades forces d'autodefensa HPG (genèricament conegudes com a PKK) també s'adscriuen a aquesta estructura-sistema. L'impacte simbòlic, psicològic i pràctic de les detencions és enorme, ja que multiplica la desconfiança del moviment

Malgrat les expectatives d'arribar a una sortida negociada al conflicte, l'onada de violència de 2011 ha fet que les negociacions es donessin per cancel·lades

cap a un Estat que reprimeix vies polítiques i socials i el reafirma en la justificació implícita o explícita de la lluita armada com a estratègia inevitable. A la pràctica, poden debilitar el moviment, en restar-li quadres polítics i tècnics, però el reforcen simbòlicament davant les seves seguidors i potser davant d'altres sectors.

Paral·lelament i més enllà de les reflexions sobre les violacions de drets

Moltes persones han estat expulsades de les zones rurals per part de l'exèrcit turc i ara viuen com a refugiades a Amed, capital del Kurdistan del nord, -
Arxiu Oriol Clavera

humans que suposen les macrodetencions, la pròpia estructura del KCK i la seva estratègia recent de fets consumats (com ara la declaració unilateral d'autonomia democràtica el 2011, que aprofundeix en estructures paral·leles vinculades al KCK) generen interrogants sobre el seu impacte en l'evolució pròxima del conflicte i en les seves perspectives de resolució, pel que comporta de tàctica –comprensible– de desafiament i de confrontació davant la necessitat de comunicació i de construcció de confiança entre l'Estat i el moviment kurd.

Aquest últim tendeix a presentar la seva estratègia en termes de reacció davant la repressió estatal, de manera que es reproduïx un cercle viciós d'acusacions mútues i de desresponsabilització. A més, en un context en què el PKK continua usant la violència, també contra població civil kurda (amb un increment recent en l'ús del segrest per part del PKK, així com d'atemptats a ciutats reivindicats pels Falcons de la Llibertat del Kurdistan –TAK–, grup que hi està associat), resulta complex avaluar la contribució del KCK a la consecució del diàleg i la concertació. Això, s'hi afegeix la confusió al voltant de les demandes, interlocutors i relacions de poder del moviment kurd. Tot plegat, però, no resta valor al paper del moviment nacionalista kurd en qüestions d'apoderament, democràcia participativa o equitat de gènere, entre d'altres.

D'altra banda, també en el pla de les pugnes, noves anàlisis apunten a una possible renovació del suport al PKK de països com Síria i l'Iran, malgrat que tots dos estats havien mantingut aliances amb Turquia en la lluita contra el PKK els últims anys. En el context de canvis dins l'escenari regional i en els balanços de poder, tant Síria com l'Iran podrien estar tornant a l'instrumentalisme del suport directe o indirecte al PKK com a via per debilitar Turquia pel seu paper crític cap al règim sirí i per les seves aspiracions de potència regional econòmica, política i social. Alguns sectors de l'ala dura del PKK es podrien estar beneficiant d'aquesta nova *proximity war*. En tot cas, convindria considerar amb cautela les al·legacions sobre el pes de Síria i l'Iran, tenint en compte la seva trajectòria recent de coopera-

ció anti-PKK. També en el terreny dels equilibris regionals, Turquia està intentant ancorar la cooperació anti-PKK amb els EUA de cara a l'escenari de retirada nord-americana de l'Iraq. La informació d'intel·ligència i la tecnologia militar nord-americanes resulten claus per a Turquia en la seva lluita contra la guerrilla kurda. I aquesta és una balança que podria inclinar-se cada vegada més del costat de Turquia.

Les detencions en el si de la comunitat kurda multipliquen la desconfiança del moviment prokurd cap a Turquia i reafirmen la justificació implícita o explícita de la lluita armada

En definitiva, són moltes les dinàmiques que envolten la qüestió kurda i el conflicte armat que hi està associat, ambdós en constant transformació. Si bé actualment l'Estat turc reconeix que, a la república de Turquia, hi ha hagut un problema històric de discriminació de l'Estat cap a la població kurda, no ha estat capaç de generar mecanismes prou inclusius que donessin resposta a les causes i conseqüències d'aquest conflicte. Aquestes dèbils negociacions amb el PKK han resultat fallides, almenys parcialment. En aquest sentit, hi ha indicadors que apunten a una tendència d'autoritarisme polític per part de Turquia, a un reforçament de l'ala dura a la guerrilla (en paral·lel al seu debilitament progressiu) i a l'instrumentalisme regional. Una sortida més positiva seria la clarificació dels objectius de les parts enfrontades i la preparació i la cura del procés per a una sortida pactada al conflicte, preferiblement mitjançant l'apoderament de les actores socials i polítiques i la creació d'espais dels quals contribuir a la construcció d'una nova Turquia plural.

Roser, Feli i RC: “Sigueu fortes i valentes: sempre h

El 25 de novembre, van tenir lloc diverses mobilitzacions relacionades amb el dia internacional de l'eliminació de la violència contra les dones. Per això volem compartir algunes reflexions amb Roser, Feli i RC, les mentores de Tamaia, una organització de suport a les dones que han patit situacions d'agressions masclistes. Totes tres han passat per l'experiència de la violència en les seves vides i han fet un procés de recuperació del dany patit. En aquest sentit, les mentores, així com també moltes altres dones amb les quals caminem plegades, són referents per a les terapeutes de Tamaia. Hem pogut comprovar que és possible i desitjable treballar des de l'horitzontalitat, a través de valorar la persona que tenim davant com algú amb recursos, capacitats i múltiples potencialitats. Creure en l'altra i donar-li espai per expressar-se és el que ha ajudat moltes dones a començar a trobar la pròpia fórmula per una vida sense violència. Aquesta experiència permet créixer tant qui rep l'ajuda com qui la dona i creiem que és un model factible per lluitar contra la problemàtica de la violència. Si des dels diferents estaments i àmbits de la societat podem adquirir aquesta mirada, estarem creient en les dones i no les posarem en una situació de dependència i d'incapacitat.

Rakel Escurriol (terapeuta de Tamaia)
entrevista@setmanaridirecta.info

Com veieu actualment la problemàtica de la violència masclista?

Roser: Actualment, a cada poble o ciutat, hi ha alguna entitat per atendre les dones, però veig una gran diferència en l'acollida que es fa a les dones a les associacions formades i experimentades en el tema de la violència de gènere i la que ofereixen els serveis dels ajuntaments o altres entitats que no tenen una formació específica, sinó que són polítics o funcionaris poc especialistes en el tema i que ho fan per complir amb les lleis de política d'igualtat, encara que sigui amb poca cura. Les diferents institucions segueixen treballant per sensibilitzar i eradicar la violència, però falta presupost per tirar-ho endavant. Amb la crisi, s'han retirat moltes subvencions que ajudaven les entitats. Als ajuntaments, han desaparegut moltes regidories de la dona o les han agrupat amb altres regidories i, per tant, no hi ha tant personal dedicat a aquest tema. El sistema judicial està col·lapsat i falten jutges especialistes en el tema de la violència. Els serveis socials també estan col·lapsats i es dediquen, sobretot, a les ajudes econòmiques, beques escolars (menjador, llibres...) i als casos familiars més extrems, però no arriben a tot.

Feli: Potser és per una conseqüència de la meua experiència personal en aquest tema que estic alerta en l'observació de com es relacionen entre si les parelles que m'envolten. Sens dubte, també és a causa d'aquesta mateixa experiència que, sovint, algunes dones acudeixen a mi per obtenir ajuda o bé opinió sobre el que, per a elles, és un conflicte de parella. Havent analitzat els casos i alertades de les possibles

conseqüències que es poden esdevenir si es van consentint continus desgreuges, desconfiances de comportament i privacions de llibertat, quan apareix la paraula maltractament, la persona sobre la qual recau aquest fet és, precisament, la que no es mentalitza que això li està passant a ella. Aquestes coses succeeixen a uns altres, semblen creure, ja que passa temps i no tornen a parlar-me del tema. Altres vegades, ja tornen mentalitzades i veig que han estat capaces d'interioritzar el que hem parlat; és llavors quan tractem el que els passa obertament. Per aquesta raó, si el problema el traslladem a la societat en general, crec –sincerament– que malgrat les conseqüències evidents i desgraciades que comporta, sempre es creurà que és una cosa que els passa a altres persones.

–
“A l'escola, només es detecten i es fa alguna cosa amb els casos molt extrems, però la violència psicològica encara passa molt desapercibuda”

R: Actualment, hi ha una mica més de sensibilització social que fa uns anys, però encara queda molt camí per recórrer. Amb la crisi, ha rebrotat la violència. La gent està més nerviosa perquè s'ha quedat sense feina, les dones no es poden separar tant perquè ja no són independents econòmicament. Em preocupa que el cinema, els videojocs i la televisió continuïn fent apologia de la violència; i això ho aprenem tots i totes.

I en relació al que vau viure vosaltres?

RC: Durant els anys que vaig viure la violència del meu exmarit, la meua filla va viure l'amenaça del seu pare en paral·lel. Hi havia moments en què patia més per la seva intimitat que per la meua i, tenint en compte la fragilitat dels petits, és una sensació espantosa. En una ocasió, vaig demanar protecció per a ella i la resposta del jutge va ser una ordre d'allunyament –que també la necessitava–, però ella havia de seguir el règim de visites amb el pare, amb l'única diferència que ell no podia venir a buscar-la a casa; això va ser molt negatiu per a ella emocionalment. Sempre he trobat a faltar un protocol específic per als infants que han de viure situacions de violència a casa o un cop els pares s'han separat. En tot el meu procés, em vaig sentir molt desprotegida en aquest sentit; vaig ser jo, amb ajuda de Tamaia i la meua terapeuta de referència, que vaig tirar endavant. L'instint de supervivència fa que busquis recursos per protegir-te i protegir els teus fills, encara que penso que no és suficient, hi ha molta feina a fer.

Actualment, s'ha pervertit el discurs de la igualtat i la coresponsabilitat parental en les relacions de parella que tenen fills; es torna a posar en primer terme la importància del manteniment del nucli familiar, tot i que hi hagi perjudicis pels seus components individualment. Des de l'àmbit de la justícia, s'està estenent la tendència ideològica de donar la custòdia compartida a les parelles que tenen conflictes i que tenen canalla perquè atenguin les seves responsabilitats com a pares i mares. Aquí trobarem molts dels casos de violència dins la parella en què la violència s'obvia completament i es pressiona les mares perquè

“Hi ha una mà amiga que t’ajuda”

IL·LUSTRACIÓ:
Negrescolor

L'informe de Save the Children (que anualment avalua l'estat de la violència respecte dels menors) apuntava, aquest 2011, que l'àmbit jurídic és un dels que més victimitza els nens i nenes que pateixen violència. Podem parlar de violència institucional quan es qüestiona les dones (i els seus fills i filles, si en tenen) després de fer el pas de demanar ajuda i se les fa passar per un camí d'incerteses i qüestionaments que es pot allargar durant anys. Podem parlar de violència institucional quan es posa les dones, els nens i les nenes –les més vulnerables als efectes de la violència– en situació de dubte, s'invisibilitzen les seves necessitats i es deixa impune la violència patida.

F: Recordo que, en una entrevista, em van preguntar per què no vaig denunciar a temps la situació de violència i la meua resposta va ser: “Perquè no era conscient del que m'estava succeint”. Encara recordo el gest estrany del periodista en aquella ocasió. Com cal actuar per fer veure a la societat en què consisteix exactament el maltracte? Les campanyes de televisió són massa contundents, el missatge sempre és la conseqüència final, la decadència de la relació de parella. I entre l'enamorament i això, hi ha un camí, no sempre llarg, que s'hauria d'entendre des del respecte.

–
“La violència masclista és un reflex i, allora, un referent del model social imperant. Un model desigual, competitiu i agressiu, que necessita que hi hagi algú a baix perquè n'hi pugui haver d'altres a dalt”.

Què diries a les dones que es troben en una situació d'abús?

RC: Per a mi, avui, tot això és una etapa de la meua vida superada, encara que mai podré oblidar-ho i que ha deixat la seva empremta, per suposat. Segueixo a Tamaia, ara com a mentora, i crec que les dones que hem patit violència masclista podem aportar molt. Sempre m'agrada dir tres coses a les dones que estan lluitant per sortir del pou: no esteu soles, busqueu ajuda, és molt important, és molt difícil sortir-se'n soles. Denunciar-ho? Sí, si es té molt clar. I, sobretot, cal estar molt ben assessorades, no s'ha d'anar mai sola a posar la denúncia si es pot comptar amb un professional (un advocat). Per últim, sé que hi ha moments en què no podeu més –totes hem passat per aquests moments– però, si podeu, sigueu fortes i valentes: sempre hi ha una mà amiga que t'ajuda.

F: Si estàs en situació de violència, no actuïs sola. Busca suport allà on cregueis que ets entesa: un familiar, un amic o amiga, un company o companya de feina... No vagis sola a posar la denúncia, si és que decideixes fer-ho. Tingues en compte que, quan hakis fet el pas, continuaràs en situació de risc, però el camí serà a l'inrevés: és a dir, en lloc d'anar decaient, t'aniràs aixecant.

R: A les dones que estan en situació de violència, els diria que truquin a Tamaia o al centre d'atenció a la dona més

proper i que s'assessorin bé abans de començar a fer res. Han de planificar molt bé les coses i, quan decideixin separar-se de l'agressor, han de tenir-ho tot pensat. També els diria que, quan s'hagin separat, sovint els vindran ganes de tornar amb ell, perquè les coses seguiran sent difícils (i més si hi ha fills pel mig), però, cada vegada que vulguin tornar enrere, que pensin en els moments més dolorosos que han passat amb la seva parella i que no ho facin perquè potsen pensar que no tindran una segona oportunitat. Cada vegada que es torna enrere, el desgast és més gran. Si la dona encara no es vol separar, que s'assessori sobre com protegir-se.

Quines coses creieu que haurien de canviar?

RC: M'agradaria que canviessin moltes coses: una justícia més ràpida i gratuïta per a totes les dones que fos més efectiva; protecció per als infants i les dones; lleis més justes; administracions amb més recursos; les portes més obertes; les mirades més transparents –no som bitxos estranys–; més informació; més educació a les escoles, i més rigor en els mitjans de comunicació. En definitiva, ho canviaria pràcticament tot, per això vaig decidir aportar el meu gra de sorra, conscient que no es pot canviar tot avui i ara, però amb la il·lusió de col·laborar i ajudar.

F: Crec que s'hauria d'ensenyar a la societat què significa respectar, fer-se respectar i, sobretot, escoltar-se un mateix, per detectar allò que ens fereix, aquestes ferides que no deixen petjada física i que, no obstant això, poden generar l'enfonsament de la persona, una conseqüència molt difícil de remuntar.

La violència masclista és un reflex i, allora, un referent del model social imperant. Un model desigual, competitiu, agressiu, que necessita que hi hagi algú a baix perquè n'hi pugui haver d'altres a dalt. Un model en què els abusos de poder sovint queden impunes i fins i tot faciliten guanys i beneficis socials i, per tant, són apresos per la gent més jove, que els reproduïx en les seves quotidianitats. Quan treballlem amb jovent, sovint ens trobem amb relacions d'abús no detectades, ja que, malgrat la prevenció que es fa, molts i moltes veuen la violència lluny de les seves realitats. Si mirem al nostre voltant, ens adonarem que manquen referents de relacions justes, respectuoses, igualitàries. Als sectors més joves, els arriben referents d'allò més masclistes i violents, però no ho detecten, ja que la violència està més que normalitzada a la nostra societat i el missatge que ens trobem en una situació d'igualtat entre sexes ha anat calant. Si adoptem superficialment el discurs de la igualtat, dels drets de les dones, creurem que no cal que ho treballlem profundament i el fenomen de la violència es reproduirà d'altres maneres. Manquen referents diferents respecte del jovent i la gent adulta perquè continuem fent camí cap a unes relacions humanes realment respectuoses amb la individualitat de l'altra.

R: Jo crec molt en la prevenció; a cada escola i institut, hi hauria d'haver un mestre format per sensibilitzar, ajudar a detectar casos de violència i trencar estereotips sexistes encara molt arrelats en la nostra societat.

compleixin un règim de visites que posa en risc la seva mainada. És molt greu que aquests nens i nenes no siguin considerades víctimes de violència, ja que aquestes situacions perpetuen la violència. Sovint, la canalla és violentada i manipulada pels maltractadors, que la utilitzen per pressionar i atemorir les dones. Quines qüestions creieu que hauríem de tenir en compte, partint de la vostra experiència?

RC: Primer, canviar les lleis perquè, en aquestes situacions, els infants estiguin protegits i no hagin de tenir contacte amb els pares maltractadors. He de dir a favor de la llei i dels meus advocats que, quan em van concedir el divorci, després de dos anys d'haver posat la demanda, el jutge va retirar el règim de visites al pare de la meua filla. Però ja havien passat dos anys i ens hauríem pogut estalviar tot el patiment i el dolor que, combinats amb la por que teníem, no es poden ni explicar. Una de les coses que m'ha fet més mal durant els anys de recuperació ha estat la lentitud de la justícia, tenint en compte que el maltractador és una persona poc col·laboradora en tots els sentits, dificulta molt que tot arribi a bon port. Per exemple, vaig posar una denúncia l'octubre de 2006 i el judici es va fer el desembre de 2009, al cap de tres anys! Vaig haver d'esperar, amb tot el que això comporta. A Tamaia, hi ha dones que han arribat a esperar entre cinc i sis anys, això és un greuge importantíssim per a qui està intentant posar límits i distància a la violència.

R: Penseu que encara s'ha de millorar molt l'atenció als nens i nenes. Els mestres estan poc formats per detectar casos a l'escola. Només es detecten i es fa alguna cosa amb els casos molt extrems, però la violència psicològica encara passa molt desapercebuda.

La memòria insòlita

Les jornades que va acollir el Museu d'Història de Catalunya els dies 25 i 26 de novembre van ser insòlites i pioneres. Organitzades i convocades per l'Associació AltraItàlia -integrada per ciutadanes italianes que ja són barcelonines- i el Memorial Democràtic, les jornades obrien el calidoscopi per endinsar-se en la intensitat de les relacions entre Catalunya i Itàlia durant el segle xx. Intensitat que no ha derivat, malauradament, en una memòria comuna d'unes experiències compartides.

Rolando d'Alessandro
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Insòlites. Sí. Insòlites, sobretot –més que pel format i els continguts– per la col·laboració establerta entre un grup de persones italianes establertes a Barcelona i una institució catalana. Insòlites per la presència protocol·lària i prescindible d'un representant de l'Institut de Cultura italià a Barcelona, substituït com en tantes altres ocasions, en la seva funció de promoció cultural, per les iniciatives de la ciutadania italiana desplaçada. Insòlites, també, per l'absència significativa de les autoritats consulars italianes (que van ser convidades): en l'enèsima bufetada a la sensibilitat d'un poble, el català, agreujat per una intervenció militar descomunal i al qual mai no s'han demanat excuses.

El programa, articulat en quatre taulers (*Feixisme i antifeixisme: dues guerres civils, una sola lluita, Franquisme, feixisme i revisionisme, Els bombardejos sobre Catalunya: la responsabilitat feixista italiana. El marc legal i Camins de memòria: Itàlia, Catalunya i Europa*) i una conferència inaugural a càrrec de Joan Villarroja, també va comptar amb la presentació de tres llibres: *Ebre 1938. No Passaràn, Marzo 1938. Bombardejos italians en el Bajo Aragón i Antifascistas alemanes en Barcelona (1933-1939). El grupo DAS: sus actividades contra la red nazi y en el frente de Aragón*. I amb l'espectacle teatral *Mai Morti* i, en teoria, amb amplis espais oberts a la participació de la societat civil.

Trencant els silencis

Les persones que assistien a ponències i debats es van poder assabentar d'aspectes realment poc coneguts de la mal anomenada guerra civil, com ara la rellevància de l'aportació en recursos humans i materials (el 10% en tropes, però el 50% en aviació i artilleria i el 80% en marina) de l'Estat feixista italià al bàndol sediciós franquista, fet que –sens dubte– va determinar la victòria. Una dada que, en si mateixa (i sumada, també, a la important contribució de l'Alemanya nazi i a les complicitats vaticanes i de les democràcies occidentals), va fer d'aquell conflicte una guerra de forces i potències totalitàries contra la república i, sobretot, contra les experiències revolucionàries que s'hi estaven afermant.

També va quedar palesa la flagrant il·legalitat d'aquella intervenció que violava tots els pactes i acords internacionals

vigents a l'època, així com les lleis de guerra establertes en tractats, declaracions i convencions signades per l'Estat italià. Il·legalitat que, en l'actual context jurídic estatal i internacional, explicat pels advocats Jaume Asens i Josep Cruanyes, no només és possible sinó imperatiu perseguir per donar rescabament a les víctimes, encara avui vives, d'aquells crims.

Un altre aspecte, més conegut, que va emergir al llarg de les jornades va ser, justament, la no existència d'un projecte comú entre les forces antifeixistes. De fet, les instàncies revolucionàries van ser combatudes, tant al front com a la rereguarda, per l'aliança de forces estalinistes i moderades republicanes, persecució que també va afectar els importats col·lectius d'italians i altres estrangers que havien vingut a lluitar, alguns contra el feixisme, d'altres per la revolució social, a la "guerra d'Espanya". Un cop més, es va constatar la impossibilitat de trobar una síntesi entre qui vol encotillar l'experiència d'aquell conflicte en una visió de defensa genèrica de la democràcia i la legalitat i qui, en canvi, hi veu una doble repressió de les experiències de col·lectivització i d'autoorganització social.

Suggerint memòria

Van ser molt suggeridores les reflexions que van fer Xavier Domènech i Laura Zenobi sobre el tema de la memòria, violada per 40 anys de dictadura i manipulada i doblegada a interessos partidistes i a lògiques d'equilibri de poder durant els gairebé 40 anys posteriors. Van faltar, aquí, les intervencions del públic, reduïdes a un apressat torn de preguntes que no va permetre aprofundir la reflexió sobre les polítiques de reconciliació dirigides des de l'Estat i els partits i les forces majoritàries i

El feixisme italià va aportar el 10% de les tropes, el 50% de l'aviació i l'artilleria i el 80% de la marina a l'«alzamiento» franquista

sobre el paper de la societat civil en la reivindicació de la pròpia història, amb iniciatives socials com la recerca de les fosses del franquisme. O altres aspectes cabdals com la museïtzació d'una època de repressió que perviu, paral·lelament, amb personatges i institucions

Newton Bozzi, advocat d'AltraItàlia, observa com parla Alfons Cánovas, que és testimoni a la denúncia contra els bombardejos de Barcelona de l'any 1938

Ketty Carraffa

Acte de cloenda de les jornades, amb Marcello Belotti i Ignasi Cerdà

Ketty Carraffa

heretades, com la monarquia o l'Audiència Nacional.

Insòlita, de fet, va ser la pròpia gènesi d'aquest congrés, nascut com una manera de contextualitzar i explicar de manera documentada i raonada els perquès d'una altra iniciativa: la denúncia de l'Estat italià pels bombardejos contra Barcelona els anys 1937-1939. Es tractava d'explicar a una opinió pública sovint incrèdula, a associacions memorialistes compromeses en mil fronts de lluita, a les institucions locals i a la premsa, que no es tractava de cap disbarat legal ni històric voler portar aquells episodis criminals de lesa humanitat davant d'un tribunal.

Redescobrir des de l'exili

La comunitat italiana resident a Barcelona que s'aplega al voltant d'AltraItàlia, associació que es defineix genèricament d'esquerres i apartidista, va

descobrir fa quatre anys, gràcies a l'exposició *Quan ploïen bombes*, el paper que l'aviació Legionària de Mussolini havia tingut en el càstig a la ciutat de Barcelona. Els primers bombardejos de saturació contra una gran ciutat europea dirigits explícitament a aterrir la població civil i constituïts, per tant, de crims de lesa humanitat. Insòlit perquè, sota aquesta categoria de delictes, a Itàlia es continuen jutjant exmembres de l'exèrcit nazi. Com fa tres anys, amb el judici pel carnatge de Civitella (Toscana), on les SS havien massacrada centenars de civils del llogarret l'any 1944.

A aquell primer descobriment, en seguirien d'altres: que, contràriament al que havia fet Alemanya pel bombardeig de Gernika –el Bundestag va votar unànimement una resolució que demanava perdó per l'actuació de l'aviació Còndor–, Itàlia s'ha negat sem-

Laura Zenobi: “Amb l’oblit, l’Església hi va sortir guanyant”

pre a assumir cap responsabilitat institucional per la intervenció feixista. Matís imprescindible: cal recordar que, a Gernika, també hi van haver bombarders italians, amb un comandant que l’any 2000 va ser condecorat per la seva carrera militar. I més redescobriments: que l’Estat franquista havia continuat pagant el deute de guerra a la democràtica república italiana fins l’any 1962, o que a Itàlia encara sovintegen plaques i dedicatòries públiques a feixistes caiguts a la guerra d’Espanya. A Roma, a Trieste, a Arezzo.

Aquestes italianes *diferents* establertes a Barcelona van decidir aportar el seu granet de sorra a la tasca de la reparació –tan tardana com necessària– al país agredit i a les seves habitants. Van arrencar un periple institucional que els va fer descobrir que, si per part de l’Estat italià no hi havia cap interès en remoure l’*afèr*, tampoc n’hi havia gaire entre les institucions representatives de la societat catalana. Van descobrir que el Parlament català, l’any 1999, havia aprovat una resolució de condemna d’aquells bombardejos, una resolució que mai no va sortir del perímetre de la Ciutadella. Van sentir representants (d’esquerres) de l’Ajuntament de Barcelona que explicaven que, en aquest país, s’havia optat per una transició sense judicis ni tribunals en nom de la reconciliació entre bàndols. Van xocar amb el desinterès dels responsables polítics de la Generalitat del tripartit.

Finalment, però, van optar per presentar querrel·la criminal contra l’Estat italià davant l’Audiència Nacional el dia 2 de juny i van donar suport a una demanda de dos veïns de la Barceloneta. L’Audiència Nacional es va declarar territorialment incompetent i, en conseqüència, la querrel·la s’haurà de presentar als tribunals de Barcelona, fet que suposarà iniciar un nou recorregut judicial. Mentrestant, ha canviat el panorama polític: amb l’entronització dels hereus directes del bàndol guanyador de la guerra civil. Potser ara, opinen uns quants *altraiTaliani* i *altraiTalianes*, els partits i les organitzacions de l’esquerra moderada veuran alguna utilitat a donar suport a aquesta lluita. Per exemple, donant suport econòmic a la iniciativa judicial de l’associació o promovent la demanda de resolució al parlament català i instant l’Estat italià a demanar perdó per l’agressió de fa 75 anys.

Passi el que passi, des d’AltraItalia, nombroses veus aposten més per la reapropiació directa per part de la societat civil catalana i italiana de les eines i dinàmiques de construcció d’una memòria col·lectiva. Col·lectiva, autònoma, lliure de condicionants institucionals i burocràtics i bel·ligerant vers el revisionisme conservador i negacionista del genocidi franquista del qual són portadors els nous governs. Una lluita que, necessàriament, s’ha d’enllaçar amb la construcció col·lectiva d’un altre relat, el *nostre*, sobre l’actualitat.

Catalunya-Itàlia. Memòries creuades, experiències compartides també va aprofundir en altres aspectes que vinculen tots dos països. El paper de l’Església catòlica, la solidaritat del sindicalisme italià amb el moviment obrer antifranquista o les trames de la Internacional Negra feixista, que van alimentar la guerra bruta estatal i “l’estratègia ultra de la tensió” durant la transició, amb mercenaris italians –com el grup encapçalat pel neofeixista Stefano della Chiaie– en primera línia de foc.

Respecte el rol del Vaticà, la historiadora Laura Zenobi va abordar la influència decisiva que van tenir les diferents narratives del catolicisme italià i espanyol en les posteriors evolucions polítiques. En el cas italià, “l’Església hi va sortir guanyant, amb l’oblit i la desmemòria”, va apuntar. “Comparada amb el franquisme, el règim mussoliní va ser curt i la centralitat de la guerra d’alliberament final (la *liberazione*, que també va ser guerra civil

interna) va diluir complicitats, va reificar el passat i va generar una nova identitat que va indultar responsabilitats anteriors”. Una nova identitat, assenyalava la historiadora, de la qual el catolicisme transversal italià va esdevenir el clar guanyador: els 40 anys de democràcia cristiana de postguerra així ho acrediten.

A l’Estat espanyol, en canvi, l’Església va ser un pilar de la dictadura i d’una guerra rebatejada per la cúria com a *creuada nacional*. Pilar sociocultural i institucional amb poder acumulat per determinar la vida o la mort, “l’informe del clergue del poble podia ser clau pel destí de milers de persones”. Salconduït o condemnat, per a Zenobi, el nacionalcatolicisme espanyol va ser molt més radicalitzat i els seus ressons van perdurar a Itàlia fins a finals dels 70, quan una majoria catòlica encara justificava indirectament la dictadura franquista emparant-se en dos dis-

curso claus: l’anticomunisme –eix vertebrador de l’Europa de postguerra, on el franquisme operava com a sentinella– i l’estigma arrelat de la persecució als sectors catòlics per part del bàndol republicà. Tot plegat oblida el paper de les tropes italianes en suport al franquisme: atribuïda a la dèria de Mussolini i no pas a l’estratègia dels feixismes europeus d’expandir-se i de consolidar-se.

Amb tot, Zenobi creu que el paper de l’Església italiana ha quedat encotillat en un dens silenci encara massa arrelat. Mentrestant, a l’Estat espanyol, tot i que pot semblar el contrari, fruit dels esforços socials, els debats estan oberts i s’han implementat algunes polítiques públiques de memòria. “Si més no, hi ha debat: a Itàlia, el que tenim és silenci”. Aquí o allà, davant una memòria fràgil i fragmentada, Zenobi insisteix que l’important és que la memòria ocupi l’espai que deixa el buit de les bombes de l’oblit.

L'actor Bebo Storti interpreta l'obra 'Mai morts' -
Lucia Puricelli

Marcello Belotti i Renatto Sarti presenten l'obra 'Mai morts', que es va representar el 25 de novembre al Teatre Gespa -
Ketty Carraffa

I va arribar el 'pen drive'...

FOTOGRAFIA: Robert Bonet

El *pen drive* que ETA va remetre a la redacció de *Bèria* el 20 d'octubre ha esdevingut un dels símbols de la decisió més esperada els darrers anys. L'anunci del cessament definitiu de la lluita armada a través d'un comunicat. Resolució 2.0. Abans que arribés el *pen drive*, ja havia aterrat l'encara no prou valorada Conferència per a la Resolució del Conflicte, celebrada al palau d'Aiete de Donostia. I abans de la conferència, uns quants anys enrere, el procés intern de reflexió a tota l'esquerra *abertzale*. Un procés llarg, intens i no exempt de tensions. Tensions que, amb temps i cura, van esdevenir consens i disposició general a empènyer en la mateixa direcció, això és, finalitzar el procés de lluita armada i dur la resolució del conflicte al camp de la disputa democràtica.

No ens fem l'orni i anem al gra. Sense giragonses. Ha acabat ETA. Ha acabat la raó (l'excusa?) que molts brandien per no posar fil a l'agulla a la resolució del conflicte. "Sense ETA es podrà parlar de tot", ens han escatit fins a la sacietat insignes patums de la política espanyola. "I a més de parlar de tot, es podrà decidir sobre tot?", els hem replicat moltes vegades en els registres i amb els suports més diversos. "Ja ho veurem. Primer, que ETA pari per sempre més". La resposta era incapaç d'anar més lluny. Més enllà.

Ara, som davant la fase on han d'admetre, i garantir, que es podrà decidir tot. Sense límits. Sense ingerències.

Ni internes. Ni externes. Estem, teòricament, en la fase més fàcil. Espanya és una democràcia consolidada que, emprant les seves expressions a l'ús, molts països voldrien per a si mateixos. Però ETA ha acabat. En puritat pura, com s'estila de dir ara, no hi hauria d'haver cap problema, cap ni un, perquè els estats espanyol i francès garantissin que la voluntat de bascos i basques a l'hora de decidir el seu futur fos respectada sempre que sigui expressada —com va editorialitzar *Financial Times* el març de 2006— a través de procediments democràtics, majoritaris i pacífics.

Per això sostinc que ens trobem davant la fase més fàcil. El futur d'aquest país dependrà, hauria de dependre, de la correlació de forces que es doni a les institucions basques. Escollides per ciutadanes i ciutadans sense cap vet, sense cap amenaça. Aquells que vulguin la independència, que es guanyin l'adhesió de la majoria social. El mateix per aquells que vulguin que Euskal Herria continuï, administrativament, sent part d'Espanya i de França.

Fàcil, oi? Que ho expliquin als catalans i les catalanes del Principat. Allà on els seus parlamentaris van votar sí amb un 89%, sense intervenció de cap mena de violència per part de cap grup armat, a un Estatut ribotat.

Si viure és veure, doncs, ja veurem.

Martxelo Otamendi

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Una enquesta indigna les lectores del diari 'Ara'

“Quina enquesta més tendenciosa, no he pogut votar”, va ser una de les frases més repetides i representatives entre els més de 70 comentaris que va provocar una enquesta publicada al diari Ara la setmana passada. Tant la fórmula de la pregunta com les opcions per poder-la respondre van causar malestar entre la majoria de lectores, ja que no donava l'opció de mostrar-se contrària a les retallades de Mas. Ja d'entrada, la pregunta era favorable als plantejaments de CiU: “Qui-

ara.cat Política Opinió Món Societat Cultura Economia
Enquesta

Quina de les mesures anunciades per Mas creieu que pot ser més efectiva per reduir el dèficit?

na de les mesures anunciades per Mas creieu que pot ser més efectiva per reduir el dèficit?”. Bàsicament, es donava per fet que tot el que proposa el govern català tindrà un resultat positiu, simplement, algunes coses seran més efectives i d'altres també, però menys. A més, dona per fet que totes aquestes accions pretenen reduir el dèficit, sense tenir en compte que no creure en les institucions públiques és bàsic en les teories capitalistes. Malgrat tot, les respostes tampoc van satisfer bona part del

públic registrat a l'edició digital del rotatiu: “La reducció de sous dels funcionaris”, “L'increment del preu de la gasolina”, “L'augment de les matrícules universitàries”, “Apujar el preu dels transports públics”, “L'augment de la taxa de l'aigua” o “Privatitzar empreses públiques”. Molts comentaris van reclamar una opció “Cap de les anteriors”, encara que també cal tenir en compte que van votar prop de 2.500 persones, que van fer guanyar l'opció de privatitzar empreses (44%). MARC TORRAS.

RÀDIO, TELEVISIÓ I PREMSA

Més de 100 periodistes acomiadades a Tarragona en l'últim any

El Sindicat de Periodistes de Catalunya- Sindicat de Professionals de la Comunicació, denuncia “una flagrant manca de respecte pel dret a la informació” en moltes pràctiques empresarials de l'àmbit periodístic, així com en determinats ajuntaments. L'organitza-

ció assegura que la crisi està servint d'excusa per aprimar plantilles amb criteris únicament econòmics i fa referència a una “desenfrenada sagnia d'acomiadaments”. Concretament, assegura que, durant l'últim any, s'han acomiadat més d'un centenar de periodistes a la demarca-

ció de Tarragona, fet que ha contribuït a “l'empobriment de la informació local i ha posat en risc la llibertat de premsa”. Per tot plegat, el sindicat planteja un panorama periodístic “preocupant”, ja que les professionals que encara no han perdut la feina es troben amb l'amenaça perma-

nent d'acomiadament. Aquesta pressió psicològica i empresarial, sentència, “pot ferir de mort un periodisme independent, plural i de qualitat”.

En aquesta zona geogràfica, destaquen els acomiadaments a la TDCamp (la televisió pública de Cambrils), el tancament de la

redacció d'El Punt/Avui i de la delegació del Diari de Tarragona al Vendrell, la clausura –el proper dia 30 de novembre– dels estudis de Punto Ràdio a Tarragona, així com els ja habituals contractes escombraria i la utilització abusiva de col·laboradores a peça i de falses autònomes. M. T.

RÀDIO

Judici contra Ràdio Pica

L'entitat de gestió de drets d'autoria dirigida per Luís Cobos, AGEDI-AIE, portarà Ràdio Pica a judici el dia 15 de desembre. L'entitat va interposar una demanda contra la històrica ràdio lliure de Barcelona, que haurà de resoldre el jutjat mercantil número 10 de la Ciutat de la Justícia. Amb més de 30 anys d'història, les intègrants del projecte es mostren con-

vençudes que aquest procés, “a més de ridícul, serà infructuós, ja que les ràdios lliures no som comercials”. A través d'un comunicat, la Coordinadora de Ràdios Lliures de Catalunya assegura que no creuen “en la música comercial” perquè defensen “l'autoproducció i l'espon-taneïtat” i, per tant, mai no punxen “música a canvi de diners”, sinó que actuen “en plena llibertat”. També

expliquen que es financen a través de les aportacions de les sòcies i les activitats culturals, ja que no venen res. Afirment que el seu únic objectiu és el de “compartir i expressar” allò que senten i creen “sense intermediaris ni impediments econòmics”. Conseqüentment, consideren aquesta demanda “un atac a la llibertat creativa i d'expressió”. Amb tot, asseguren que no temen la

LES RÀDIOS LLIBRES I AUTOGESTIONADES SERAN IL·LEGALS A CATALUNYA

A BARCELONA TOT HI CAP PERÒ NO TOT S'HI VAL

indústria ni les seves advocades ni els seus governs ni els grups empresarials, ja que la seva veu “és sortida del poble i es repetirà fins a la sacietat, fins que la llibertat d'informació i d'expressió sigui una reali-

tat”. Per últim, diuen que “no servirà de res” qualsevol intent de fer pagar a les ràdios lliures “un cànon o tarifa per redistribuir entre els grans grups empresarials i una minoria d'artistes”. M. T.

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientzia i Zpiritu.

ecofestes
Solucions ecològiques per a les teves festes!!

93 837 15 48
www.ecofestes.com

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

EGIPTE · COM MÉS MORTS S'ANUNCIEI, MÉS S'OMPLEN ELS CARRERS DE VEUS CONTRA EL NOU RÈGIM

La plaça Tahrir esclata de nou contra el poder militar

Marc Almodóvar
El Caire

Egípte ha tornat a explotar. La gent que donava per mort l'esperit popular de la lluita contra Mubarak s'ha vist sorpresa per un nou esclat de ràbia. Aquest cop, l'objectiu ha estat el Consell Militar de Hussein Tantawy, que governa el país des de la caiguda del dictador, el mes de febrer. El mite d'unes forces armades defensores de la revolució del 25 de gener s'ha anat trencant de mica en mica fins arribar a un divorci que, a hores d'ara, sembla del tot irreconciliable. 12.000 judicis militars més tard, molts d'ells contra presos polítics, els revolucionaris han fet una llista de greuges que ha acabat explotant. Repressió, despotisme, persecució de la lluita

Diferents activistes han denunciat l'ús constant de gas lacrimogen de producció americana i xinesa

obrera... A través d'un comunicat, Amnistia Internacional assegurava que les autoritats militars havien "aixafat les esperances dels joves del 25 de gener" i afegia que s'havien comès "un catàleg d'abusos que en alguns casos superava el rècord de Mubarak". Molts egipcis i egípcies denuncien que no

Els enfrontaments, que s'han perllongat durant cinc dies, han provocat un mínim de 42 persones mortes i milers de ferides a tot l'Estat

han notat el canvi, poc o gens, i han superat la por que tenien de senyalar els militars com uns mentiders: "Ens van prometre que es quedarien sis mesos i ja en porten nou", assegura, indignat, el jove Ahmed Farid en plena plaça Tahrir.

La repressió va fer saltar la guspira. Des que, el matí del 18 de novembre, un grup de policies va intentar desallotjar brutalment els pocs centenars de manifestants que encara quedaven a la plaça Tahrir del Caire, l'efecte crida soli-

dari creat a la mateixa plaça i arreu del país no va parar de créixer. La plaça cairota, on els enfrontaments amb la policia es van perllongar durant cinc dies, es va tornar a convertir en el centre simbòlic d'una lluita que va provocar un mínim de 42 morts i milers de persones ferides a tot l'Estat. Diferents activistes denunciaven l'ús constant de gas lacrimogen de producció americana i xinesa, considerada il·legal a molts països pels seus efectes altament nocius i fins i tot cancerígens. Al dipòsit de cadàvers, les famílies de la gent morta es queixaven que les obligaven a signar actes de defunció on s'assumia que havien mort arran d'una aturada cardíaca o per falta de pressió arterial, tot i l'evidència de lesions causades per arma de foc. L'objectiu era reduir unes estadístiques que, de tant elevades, no eren més que benzina que alimentava la flama revolucionària. Com més morts s'anunciaven, més s'omplien els carrers de veus que cridaven contra el règim militar.

Des del mig de la plaça, un gran cartell exposava les condicions per mantenir-se unides. Res de partits ni de candidats i candidates fent campanya. El jovent hi participava a nivell individual. "Els partits polítics no fan més que separar-nos", assegurava l'activista Lobna Ebe-

id. A la plaça, es debatia llargament sobre el paper ambigu que adoptaven els populars Germans Musulmans, que finalment van rebutjar participar a la mobilització. La formació ha patit una crisi interna important pel seu suport tàcit constant a les polítiques del règim militar. La més important d'elles, mantenir les eleccions segons el calendari previst.

Una dotzena de persones han perdut un ull per culpa de les bales de goma de la policia

La pressió popular va provocar l'anunci inesperat de la llei d'aïllament polític per exmembres del PDN de Mubarak, llargament exigida, i va forçar la dimissió en bloc del govern d'Essam Sharaf. L'exercit, per calmar la ràbia popular, va anunciar que acceleraria la transmissió del poder, però encara va posar sis mesos de marge i va anunciar que el nou govern seria liderat per Kamal Ganzouri. Això va ser una autèntica sorpresa, perquè el nou primer ministre ja ho havia estat en temps de Mubarak,

quan va ser felicitat per les instàncies econòmiques internacionals com un destacat privatitzador del sector públic egipci. Per la seva banda, vint formacions polítiques vinculades a la revolució van intentar afegir pressió a la situació nomenant un Govern de Salvació Nacional liderat pel diplomàtic Mohammed el Baradei i amb la vicepresidència de figures destacades de tot l'espectre polític egipci. Mentrestant, es va organitzar una acampada paral·lela a les portes del consell de ministres per obstruir l'accés de Ganzouri i impedir que fos investit en el càrrec. El primer dia, un cotxe policial va atropellar un noi que mirava de dissuadir la convocatòria.

A Tahrir, el carrer Mohammed Mahmoud, centre dels enfrontaments dels darrers dies, ha estat rebatejat popularment com el carrer dels ulls de la llibertat. Un homenatge a la dotzena de persones que van perdre un ull arran de les bales de goma disparades per la policia. Curiosament, l'any 1977, aquest carrer va ser escenari d'uns enfrontaments molt encesos entre el poble i la policia durant l'anomenada *revolta del pa*, una insurrecció popular contra la decisió -presa a instàncies de l'FMI i el BM- de tallar els subsidis als subministres bàsics.

> Participació massiva a la primera ronda electoral

Largues cues d'egipcis i egípcies omplien cadascun dels col·legis electorals el 28 de novembre, tot i que el lent procés de votació ajudava a crear una imatge esbiaixada. Algunes persones van trigar fins a tres hores per poder votar. Tot sembla indicar que la participació serà superior a la que s'imaginava molta gent pocs dies abans. Només els Germans Musulmans -clars favorits pels comicis- i altres formacions, la majoria islamistes, donaven suport a la decisió militar de mantenir el calendari electoral, tot i el clima convuls del país. Les formacions d'esquerra i les liberals es dividien entre reclamar l'ajornament electoral o declarar el boicot directe a un procés tutelat pel Consell Superior de les Forces Armades. Alguns ho van fer a través el vot nul, en record de les màrtirs de la revolució. La primera jornada, contràriament al que havia passat altres vegades, va ser força tranquil·la en general i només es va veure caracteritzada per la presència massiva de membres de Llibertat i Justícia, el partit dels Germans Musulmans, repartint propaganda a la porta dels col·legis electorals.

, roda el món

ESTATS UNITS • LES AUTORITATS PROHIBEIXEN ACAMPAR EN ESPAIS PÚBLICS PER “MOTIUS D’HIGIENE I SEGURETAT”

Els desallotjaments violents arreu dels EUA obliguen les indignades a reformular-se

Marta Martínez
Nova York

Dos mesos després que comencessin les ocupacions de l’espai públic a diverses ciutats dels Estats Units, sota el lema *Occupy Wall Street*, per reivindicar canvis en el sistema polític i econòmic, les autoritats nord-americanes van ordenar el desallotjament de desenes de campaments “per motius d’higiene i seguretat” i van demostrar, així, que, de vegades, l’obediència de la llei pot ser la millor aliada de la repressió. Les indignades, com a resposta, van preparar una nova jornada de protesta el 17 de novembre (un *dia d’acció*) i van intentar reocupar Zuccotti Park a Nova York.

A Oakland, milers de persones aconsegueixen parilitzar l’activitat portuària durant diverses jornades

El 14 de novembre, diverses accions policials coordinades arreu del país van requisar de manera violenta les tendes de campanya que portaven setmanes plantades a diversos espais públics de les principals ciutats del país com Boston, Atlanta o Portland. Un dels moviments més notoris va ser el de la

La policia de Nova York, el dijous 17 de novembre, va portar a terme desenes de detencions

ciutat d’Oakland, veïna de San Francisco i principal port del país. Allà, milers de persones van aconseguir parilitzar l’activitat portuària durant diverses jornades, fins que, a mitjans de mes, una càrrega policial molt forta les va obligar a marxar i va acabar amb un centenar de detingudes. La fotografia on es veia una autopista col·lapsada per una marea de gent es va multiplicar a Facebook, però no va aparèixer a cap mitjà de comunicació massiu del país.

Semblava que Zuccotti Park, a Nova York, l’últim i primer bastió

del moviment Occupy Wall Street, resistiria l’investida policial. Però, l’endemà, a la 1 de la matinada, els efectius de la policia van entrar a la plaça que, durant dos mesos, havien envoltat incessantment sense poder trepitjar. Tot i que l’objectiu era endur-se les tendes de campanya i netejar l’espai, els agents van fer ús de la violència i es van endur 200 persones detingudes.

L’alcalde de Nova York, Michael Bloomberg, va argumentar que les condicions de salubritat del parc havien adquirit “límits inacceptables” i que no podien “garantir la

seguretat pública”, però, dies abans de la gran neteja, en plena onada de fred, els bombers van entrar a Zuccotti per endur-se les bombones de gas i els generadors elèctrics de les indignades amb l’excusa que podrien causar un incendi.

Aquella mateixa matinada, la policia va alçar tanques de més de dos metres al voltant del parc per evitar que les manifestants tornessin a envair-lo, però va tenir poc èxit. L’endemà, les van haver de treure perquè es tracta d’un espai d’ús públic. Segons ha dictaminat el jutge Michael Stallman, les indign-

nades “tenen el dret de reunir-se al parc Zuccotti”, però no els està permès passar-hi la nit ni acampar-hi. La reacció de la gent indignada no es va fer esperar. Es va organitzar un dia d’acció el 17 de novembre. La jornada va començar amb un esmorzar a Zuccotti a les 6 del matí; després, es van desplaçar al carrer de Wall Street, on hi ha la seu de la borsa. Les fortes mesures de seguretat que protegien l’espai, però, els van impedir acostar-se fins a la porta del simbòlic mercat d’accions. Diversos grups d’indignades van seure sobre l’asfalt a les cruïlles, des d’on cridaven consignes a través del *micròfon humà*. *Som el 99%!* És, sens dubte, el lema que ha calat més entre les seves reivindicacions -de fet, alguns comerços ja han preparat campanyes publicitàries nadalenques fent una picada d’ullet a les indignades: una botiga de decoració per a la llar anuncia al seu aparador que té “regals per al 99%”. Pels volts de les 8 del matí, l’hora punta al cor financer de Nova York, els homes amb gavadina es van haver de desviar de la seva ruta habitual per arribar a l’oficina. “Preferia que fossin a Zuccotti, així, com a mínim, no em molestaven”, comentava una jove, de camí a la feina. Però, de fet, més que els crits i les pancartes, el que irritava la gent que anava a treballar era el laberint de tanques metàl·liques que els alterava el camí o que els impedia arribar a la seva parada de metro, que havia estat tallada per precaució.

REGNE UNIT • ES PREVEU QUE, EL 19 DE DESEMBRE, SE CELEBRARÀ EL JUDICI QUE PODRIA PERMETRE LA INTERVENCIÓ POLICIAL

L’acampada del moviment #OccupyLSX resisteix tot i la pressió judicial

Oriol Barba
Londres

Més d’un mes després de l’inici de l’acampada del moviment #OccupyLSX als voltants de la catedral de Saint Paul’s, coincidint amb les marxes de protesta global del 15-O, la gent acampada es manté forta tot i la creixent pressió judicial provocada per les accions legals empreses per l’autoritat municipal de Londres. Després que l’Església es retirés de les accions conjuntes iniciades amb l’Ajuntament per evitar que es fes servir la violència en el seu nom, el

18 de novembre, el consistori va decidir trencar el procés de diàleg amb les persones acampades i va reprendre la via judicial per acabar amb el litigi. El motiu va ser el suposat “atac contra la llibertat d’altres persones” que estarien cometent les ocupants dels més de dos centenars de tendes que poblen els voltants de la catedral. Cal recordar que l’acampada té lloc en uns terrenys que són propietat de l’Església, l’ús dels quals va ser cedit antigament a la ciutat de Londres.

Els serveis jurídics de l’acampada estan preparant les al·legacions que han de presentar abans

del dia 12 de desembre per argumentar el dret de la gent acampada de continuar amb la seva acció reivindicativa. Es preveu que, una setmana més tard, el 19 de desembre, se celebrarà el judici que podria donar llum verda a una intervenció policial.

Les activitats de protesta no s’aturen

Tot aquest enrenou legal transcórrer en paral·lel a les nombroses activitats que es duen a terme diàriament en la zona d’acampada. La darrera setmana, el ressorgiment de les protestes a Egipte va ser es-

pecialment present a l’acampada de Londres, amb nombroses xerrades i activitats de solidaritat amb el poble egipci. Aquests últims dies, també, el polèmic *broker* que va aparèixer a la BBC a finals de setembre i va declarar que “Goldman Sachs governa el món”, Alessio Rastani, va visitar l’acampada i va debatre amb les *protesters* els seus punts de vista sobre la crisi econòmica.

Tot això es produeix en un clima de malestar social a Londres. A la manifestació estudiantil del 9 de novembre (que va comptar amb una pressió policial desmesurada),

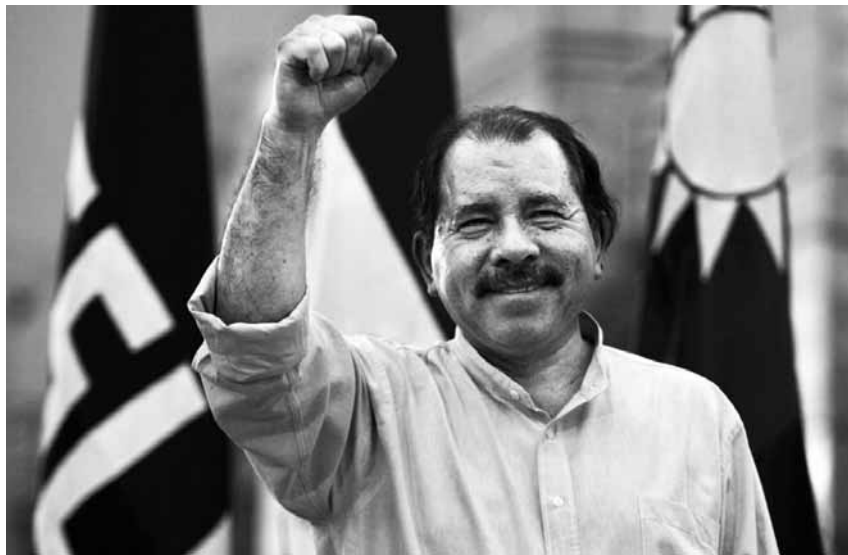
cal sumar-li la convocatòria de vaga general convocada per diversos sindicats el dia 30 de novembre. Sembla que el desplegament policial tornarà a ser massiu, ja que les autoritats londinenques es mostren implacables després dels disturbis de l’estiu i amb vista als Jocs Olímpics, que començaran el 27 de juliol de 2012. Mentrestant, aquesta setmana, la temperatura ha fregat els zero graus per primera vegada, fet que afegeix obstacles a l’acampada de Saint Paul’s, que, no obstant això, ha incorporat una quarantena de tendes durant les darreres setmanes.

NICARAGUA · L'OPOSICIÓ ACUSA L'FSLN D'ORQUESTRAR UN FRAU ELECTORAL

El camaleó sandinista consolida la seva hegemonia després d'arrasar a les urnes

Jordi de Miguel Capell
Managua (Nicaragua)

Algunes veus diuen que s'ha renovat la confiança en el millor govern que ha tingut el país des del final de la revolució sandinista (1979-1990). D'altres s'agafen a les paraules del cap de l'oposició, Fabio Gadea, per afirmar que el sempitern candidat sandinista, Daniel Ortega, ha sobrepassat els límits del dictador Somoza en el seu afany per mantenir-se en el poder a través d'eleccions fraudulentas. Sembla evident que, el 6 de novembre passat, hi va haver -com a mínim- grans irregularitats: es coneixen casos de famílies senceres que van votar fins a deu vegades pel líder del governant Frente Sandinista de Liberación Nacional (FSLN), difunts amb vot ensobrat, votació per damunt del padró, juntes receptors de vots

JAIRO CAJINA

Daniel Ortega afronta un segon govern consecutiu amb majoria absoluta al parlament

Es coneixen casos de famílies senceres que han votat fins a deu vegades pel líder del governant FSLN

integrades exclusivament per simpatitzants sandinistes i manca de fiscals d'altres partits... Hi ha sandinistes de base que, en petit comitè, tampoc no se n'amaguen. Curiosament, aquestes grans irregularitats s'han esdevingut quan tothom donava per feta la victòria per un marge ampli del candidat sandinista, a qui les darreres enquestes atorgaven més del 50% d'intenció de vot (xifra que superava l'habitual 38-40%). Analistes d'aquí i d'allà van atribuir l'auguri al bon treball fet per l'administració d'Ortega els darrers cinc anys pel manteniment de l'estabilitat macroeconòmica, la reducció de la pobresa extrema i els guanys ob-

tinguts per sectors que, com la gran empresa privada, no eren aliats tradicionals del sandinisme. El 62% final favorable al Frente, però, ha sorprès la gent pròpia i l'estranya.

Continuar com fins ara?

L'endemà de les eleccions, el periodista i influent politòleg sandinista William Grigsby s'afanya a assegurar que la victòria validava una manera de governar per a i des de tots els sectors, sense exclusions: treballadors, productors i empresaris. Lectura: els temps han canviat, ja no som als revolucionaris anys 80 i el que toca ara és conciliar els interessos. Continuar la línia de treball que permetrà que Daniel Ortega afronti un segon mandat consecutiu pot significar, doncs, millores en el salari mínim i les condicions laborals, gratuïtat de l'educació i la sanitat, enfortiment de programes socials per a l'eradicació de la pobresa extrema, augment de la productivitat i creixement econòmic, però també respecte escrupolós al compliment de les exigències de l'FMI, negativa a enfrontar una reforma fiscal que

gravi les grans fortunes a favor d'una redistribució més equitativa de la riquesa i manteniment de polítiques contra la salut sexual i reproductiva de les dones com la penalització de l'avortament terapèutic.

L'ala situada més a l'esquerra de la militància crítica la transformació del partit en una màquina electoral

FSLN de dues cares

Per què la gent continua votant el partit de la revolució, doncs? Alguns dels il·lustres sandinistes que van renunciar al FSLN amb la derrota de l'any 1990 critiquen la "deriva moral" del partit, l'abandonament dels ideals revolucionaris i el seu joc brut en l'arena partidària (molts d'aquests crítics ara abraçen el liberalisme). Durant la revolució, molts països europeus

demanaven al Frente que circumscriu el seu actuar polític en una lògica burgesa/electoral. En ensoñar-se l'estructura revolucionària el 1990, va entrar-hi de ple i, des de 1998, hi juga amb totes les armes que té a l'abast. Aleshores, va pactar amb el partit liberal del govern per assegurar-se quotes de poder que, més tard, l'ajudarien a conquerir-lo en la seva pràctica totalitat. Amb la llosa de la corrupció a l'espatlla, l'expresident Arnoldo Alemán es trobava en mans de la justícia controlada pel sandinisme. El preu ha estat car: l'ala situada més a l'esquerra de la militància crítica la transformació del partit en una màquina electoral sense ànima crítica revolucionària que ha congelat les grans reivindicacions socials de principis dels 90, quan tocava defensar les conquestes revolucionàries. Però el FSLN no és només la seva cúpula i la gent ha continuat votant-lo. Una cosa sembla clara: no es pot analitzar l'afiliació popular sandinista des d'una perspectiva neocolonial. El FSLN és un contracte vital, sentimental, complex i simbòlic (sovint hereditari) que, sobretot en els

extractes més populars, resistirà qualsevol contradicció: El Frente és el Frente, el de l'ALBA i el de la retòrica i escenificació catòlica en cada acte massiu, el de la creuada d'alfabetització i el de l'abstenció en la votació del Tractat de Lliure Comerç amb els EUA; i Daniel Ortega sempre serà Daniel Ortega, el que va tirar del carro després de la derrota del 1990 i implacable amb l'oposició interna del partit. Ambdós són els únics que, millor o pitjor, han situat l'imaginari col·lectiu de la pobresa a l'eix polític dels darrers 30 anys. Ara, la revolució

L'oposició és com un dinosaure fora de context: encara seguia allí quan el país va despertar

queda molt lluny i el FSLN, sabedor que més d'un 60% de la població nicaragüenca té menys de 35 anys i no té referents directes del període revolucionari, ha sabut reconvertir-se en una entitat camaleònica pop postmoderna -gai-rebé kitsch- capaç de continuar mobilitzant la joventut urbana. Enfront, l'oposició apareix com un dinosaure descontextualitzat: encara seguia allí quan el país va despertar.

El desbloqueig del parlament

A diferència del que ha succeït els darrers cinc anys, a partir del mes de gener, el FSLN tindrà majoria al parlament per tirar endavant la seva agenda, sense excuses. Caldrà veure fins a quin punt s'utilitzarà aquesta majoria per fer salts endavant en polítiques socials. Probablement, ara no haurà de valer-se del poder judicial, on té hegemonia, per forçar algunes decisions, com la possibilitat de reelegir Ortega. Hi haurà constint per refundar el país?

Postgrau en economia cooperativa

5a edició / 2012

L'economia cooperativa es basa en la democràcia interna, la importància de les persones, la comunitat i el treball abans que el lucre econòmic. El Postgrau té com a objectiu generar coneixement i formar

persones expertes en els diferents aspectes de la gestió de l'empresa d'economia cooperativa i el seu entorn polític, econòmic i social.

Organitzen

+ info: <http://igop.uab.cat>
<http://www.aposta.coop>

Direcció Acadèmica

Joan Subirats
Institut de Govern i Polítiques
Públiques (IGOP) / Departament de
Ciència Política i Dret Públic - UAB

Albert Recio
Departament d'Economia Aplicada
- UAB

Dades bàsiques

Classes: de gener a juliol del 2012

Preu: 1.900 eur
(possibilitats de demanar beques
pel 33% de la matrícula)

Oberta la matriculació.

Places limitades.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Hip-hop Real: balanç del balanç

Després de més de 30 anys d'història, el so del gueto continua lluitant, sovint contra si mateix

Quimantú Segura

expressions@setmanaridirecta.info

Un grup de joves *b-boys* van reivindicar, a començaments del segle XXI, les arrels del gènere per repensar-lo al marge del negoci, la rivalitat mal entesa i el sexisme. Sota l'etiqueta de Hip-hop Real, van fer balanç del moviment nascut al Bronx durant la dècada dels 70 i es van situar al marge del *mainstream* per reivindicar els orígens. L'exposició *Zulu Nation Iberika*, orientada en el mateix sentit, és una bona ocasió per fer balanç d'aquests deu anys de *realness*.

Un dels 'graffitis' que s'han pintat a l'Ateneu Popular de 9Barris per celebrar l'aniversari de Zulu Nation

Zulu Nation Iberika
 Novembre, mes de la història del hip-hop

Café-Bar La Cotxera. C. Costa i Cuixart, 31. Metro Virrei Amat.

El salt a la comercialització

Els anys 90 van ser complicats per al hip-hop, ja que va ser la dècada de la seva difusió global i la seva legitimació, però també la de la seva mercantilització i la del naixement de la gran contradicció: el *gangsta rap* (el de les pistoles, els cotxes i les cadenes d'or). El hip-hop amb consciència no va poder impedir aquesta mercantilització creixent, no només perquè el volum de negoci era massa llaminer, sinó perquè el *gangsta rap*, amb la seva cruïra, va seduir les bases del moviment, especialment els *b-boys* d'origen més humil.

El hip-hop amb consciència no va poder impedir la mercantilització creixent

És veritat que la libido sexista, la glorificació dels diners (el *bling-bling*), la violència i el culte a l'ego dels quals fa gala el *gangsta* són inacceptables per a un *b-boy* amb un mínim de consciència, però també és cert que l'obscuritat del *gangsta*, des d'aquesta inconsciència, va posar tres esmenes al que fins llavors havia estat el hip-hop. En primer lloc, el *gangsta* va aconseguir cabrejar tots els que valia la pena cabrejar: la dreta, la ultradreta, l'esquerra benpensant i els

fonamentalismes puritans religiosos; ni contra el rock no hi havia hagut tant de consens -potser s'hi van veure retratats, hi ha qui llegeix el *gangsta* com una caricatura obscena dels valors no confessats que realment menen les elits. En segon lloc, mentre el rap més políticament combatiu parlava de la unitat i les lluites globals d'una manera sovint abstracta, el *gangsta* va posar en marxa una poètica d'allò que està passant a la cantonada del costat que li conferia un plus de realisme i el feia del tot popular. Per últim, i més important, l'exacerbació del jo en el *gangsta* es pot llegir en clau de vanitat, però, alhora, va ser interpretada com una taula de salvació per la reafirmació de la individualitat per molts joves del gueto, als quals, avui dia, el sistema continua negant la seva subjectivitat política, social i cultural: reafirmar el jo quan l'entorn et diu que no ets ningú. I tanmateix, la comercialització del *gangsta*, la seva capacitat de generar ingressos a la indústria, és inversament proporcional a la destrucció de les arrels del hip-hop i del treball que agrupacions com la Zulu Nation han dut a terme fins avui per treure el jovent del món de les bandes.

El retorn a la consciència social

A començaments dels anys 2000 és quan apareix el Hip-hop Real. Artistes com Mos Def, Jurassic 5, Dilated Peoples, Blackalicious i tants d'altres, agafen el relleu dels

Blackalicious retorna al hip-hop que presenta consciència social

b-boys veterans dels 80 i, sense fer veure que el temps i el *gangsta* no han passat, reconstrueixen allò que en algun dia va tenir sentit, a saber, la fidelitat a una consciència social, però també la fidelitat a una actitud avantgardista respecte de la música, els seus processos d'elaboració i la seva integritat artística i, també, sigui dit de passada, deixar clar que el que separa el *mainstream* de l'*underground* no són tant les còpies venudes, la popularitat o l'elitisme artístic (podríem trobar molts vasos comunicants entre

artistes dels dos bàndols segons aquests criteris), sinó l'actitud. La influència de la *realness* es deixa veure fins i tot a casa nostra, on el hip-hop mai no ha acabat d'arrencar amb prou força. Projectes com el Gordo del Puro, el Gremio o Marco Fonkta o el cicle de música negra Sayitloud només en són alguns exemples.

És hora de fer balanç

Deu anys després, el balanç és més dolç que agre. A l'hora d'utilitzar el hip-hop com a eina de transforma-

ció social, els *b-boys* més veterans tenen pendent l'assignatura de treballar no només la consciència del jovent, sinó també la seva inconsciència. Aquest és un punt perillós i delicat, però ja hem vist massa joves que, després d'uns anys d'estar treballant pel col·lectiu amb el seu talent, acaben optant, en un gest desesperat, per la mala vida o l'individualisme més malentès. El fet que durant l'última dècada la indústria hagi seguit fiançada en el seu curs amb la canonització de Tupac Shakur o la irrupció de productes com Eminem tampoc no ajuda. No obstant això, hi ha motius per ser optimista: l'onada de creativitat i l'actitud d'heterodòxia estètica que va aportar el Hip-hop Real continuen a l'ordre del dia i fins i tot es pot dir que van a més, amb la irrupció d'artistes que segueixen el rastre d'MF Doom i companyia. Potser també és un motiu d'alegria el fet que ni la voràgine comercial ni la societat líquida hagin estat capaces d'esborrar la memòria del hip-hop que, a dia d'avui, és motiu d'interès general i centre de moltes retrospectives, llibres, investigacions i exposicions com la de *Zulu Nation Iberika*.

CAMPANYES

Can Masdeu: deu anys deixant la porta oberta

El centre social, ubicat en una masia centenària, celebra el seu desè aniversari encarant un nou pla urbanístic que afecta el futur de la vall on està situat

Vista de Can Masdeu i de la vall de Collserola on es troba la finca

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Passant pels carrers de Barcelona, tens la sensació que a la ciutat només hi ha asfalt, cotxes, fum i soroll. Per desgràcia, un 99% de la seva àrea metropolitana és així; però, per sort, com als llibres d'*Astèrix i Obèlix*, hi ha un petit reducte que lluita per mantenir-se com a oasi de la gran ciutat: la vall de Can Masdeu. Ubicada en una de les zones de la serralada de Collserola properes al districte de Nou Barris, té un total de 35 hectàrees, que són qualificades com a *equipaments*. Hi trobem la masia de Can Masdeu -antiga leproseria de l'any 1906 que va caure en desús durant la dècada dels 50-, boscos, terres de conreu, basses, torres d'alta tensió, pistes de terra i rieres. L'any 2001, un grup de persones van okupar la masia per ubicar-hi un centre social, evitar el greu deteriorament de l'edifici i, també, per crear un espai digne per viure-hi. A mitjans de 2002, van estar a punt de desallotjar-les, però, per sort, la resistència no-violenta de les habitants de Can Masdeu i l'ajuda i el suport que van rebre del veïnat del barri van fer que el jutge desestimés la petició.

Can Masdeu, deu anys obrint portes

Ateneu Popular de Nou Barris.
C. Portlligat, 13-14. L-3 Roquetes o L-4 Trinitat Nova.
www.canmasdeu.net.

El 2005, una altra ordre va planejar sobre la vall de Can Masdeu i va acabar amb una sentència en ferm de desallotjament, que feia recaure la gestió del seu patrimoni sobre la MIA, òrgan centenari integrat per representants de la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i el bisbat.

Nova amenaça per Can Masdeu

Per una banda, hi ha l'amenaça constant que significa aquesta ordre de desallotjament i, per l'altra, un nou enemic, el nou *Esquema Director de les Portes de Collserola* a l'àrea metropolitana, que preveu "iniciar un treball urbanístic i paisatgístic per ordenar els espais fronterers entre la ciutat i el Parc Natural, plantejant una gestió integral dels seus sistemes d'accés i definint equipaments que puguin potenciar un ús natural i ecològic d'aquests espais". Per dur a terme aquestes noves infraestructures que enllacin Collserola i l'àrea metropolitana, s'ha creat un concurs, on es podran presentar setze propostes elaborades per equips multidisciplinaris (arquitectes, paisatgistes, ambientòlogues i dissenyadores) que plantegin una integració de la serralada de Collserola amb el teixit urbà. La proposta també ha d'incloure equipaments i, com diu el pla director, "una zona d'aparcament per sobre de la ronda de Dalt" i "una àrea urbana per sobre de la ronda de Dalt". Aquestes peticions fan pensar que, com que l'àrea metropolitana ja no pot augmentar més perquè està encaixonada entre la muntanya de Montjuïc (que ja alberga més del que pot suportar) i la serralada de Collserola, expandir-se cap a aquesta última seria una

de les alternatives per poder fer-la créixer. D'altra banda, el projecte s'expressa amb paraules poc clares i que tenen connotacions ambigües, com quan parla de "la renaturalització de la ciutat ordenant els sistemes d'accés i fer que la natura penetri a la ciutat".

Deu anys de porta integrada i real

Bàsicament, el gran *quít o*, més ben dit, la gran ironia de tot l'assumpte és que, durant deu anys, Can Masdeu ha desenvolupat una vertadera gestió sostenible dels recursos naturals i paisatgístics i els ha integrat amb els veïns i les veïnes del barri; aquest fet fa que, actualment, la porta de Can Masdeu sigui realment una porta oberta a la ciutat, però amb unes condicions que no alteren el medi ni l'ecosistema natiu. En total, hi ha quatre projectes que impulsen aquesta integració total a la vall: el Col·lectiu de Vida, integrat per les habitants estables de la masia, prop de 25 persones; els horts comunitaris, conreats per unes 80 persones, la majoria veïnes del barri d'edats entre els 20 i els 85 anys; el Punt d'Interacció de Collserola (PIC), que programa xerrades, tallers i activitats gratuïtes i que també disposa del Rurbar, on s'ofereixen productes ecològics i de l'entorn, una biblioteca/hemeroteca i l'Oficina Rurbana, i per últim el projecte de l'Escola Ambiental, un recurs pedagògic que ofereixen les habitants de Can Masdeu a totes les escoles, centres d'educació d'adults, espais i grups diversos. Tothom que vulgui conèixer més a fons aquest espai i vulgui participar de la celebració dels deu anys al peu del canó té una cita el 3 de desembre a l'Ateneu Popular de Nou Barris.

LLENGUA I LITERATURA

'Adissiatz', Enric

Mor Enric Garriga i Trullols, promotor de la cultura occitana i catalana

Garriga i les persones guanyadores del concurs organitzat pel CAOC el 2009

Oriol Fuster i Cabrera
expressions@setmanaridirecta.info

En un dels seus aforismes més famosos, el poeta alemany Bertold Brecht distingia entre les persones bones ("que lluiten un dia"), les molt bones ("que lluiten un any"), les que són encara millors ("que lluiten uns anys") i les imprescindibles ("que lluiten tota la vida"). Si fem cas a l'escriptor de *L'òpera dels tres rals*, la pèrdua d'Enric Garriga i Trullols (1926-2011) és la pèrdua d'un dels imprescindibles. I és que el "senyor Garriga" -com l'anomenaven alguns- va ser, efectivament, una persona implicada durant tota la seua vida en la recuperació i la promoció de les cultures minoritzades: la pròpia, la catalana, però també una de les germanes, l'occitana. Durant els darrers anys del franquisme, la societat civil catalana va impulsar una iniciativa molt important, el Congrés de Cultura Catalana (1975-1977). El congrés, que va rebre el suport de milers de persones d'arreu dels Països Catalans, es va dividir en diferents seccions temàtiques que pretenien treballar per la recuperació de la cultura des de diferents àmbits. Enric Garriga va formar part de l'equip que finalment fundaria l'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana (IPECC), una entitat que encara presidia el dia de la seua mort i des de la qual s'internacionalitzà la realitat dels Països Catalans molt abans de la creació d'altres òrgans com l'Institut Ramon Llull.

Enric Garriga, però, no va ser un d'estos *defensors* de la cultura pròpia que, a base de reivindicar-la, esdevenen quasi (o en alguns casos, totalment) xovinistes: Enric Garriga probablement hauria pogut signar

Centre d'Agermanament Occitano-Català

CAOC.
Hotel d'Entitats.
Providència, 42.
08024-Barcelona.
Tel. 93.284.36.34 | Fax.
93.213.76.48.
caoc@caoc.cat.

aquella frase de Bakunin en què el filòsof rus assegurava sentir-se "patriota de totes les nacions oprimides". Ho demostra l'esforç continu que va dedicar al Centre d'Agermanament Occitano-Català (CAOC), fundat el 1978 amb l'objectiu de fomentar la cultura occitana a Catalunya. Gràcies a la tasca del CAOC, cada any són més les persones que aprenen la llengua occitana, les seues danses i la seua música; que coneixen i intercanvien experiències amb persones del País d'Òc o que simplement prenen consciència de l'existència d'esta llengua i cultura que molts lingüistes consideren la mateixa que la catalana fins al segle XIII.

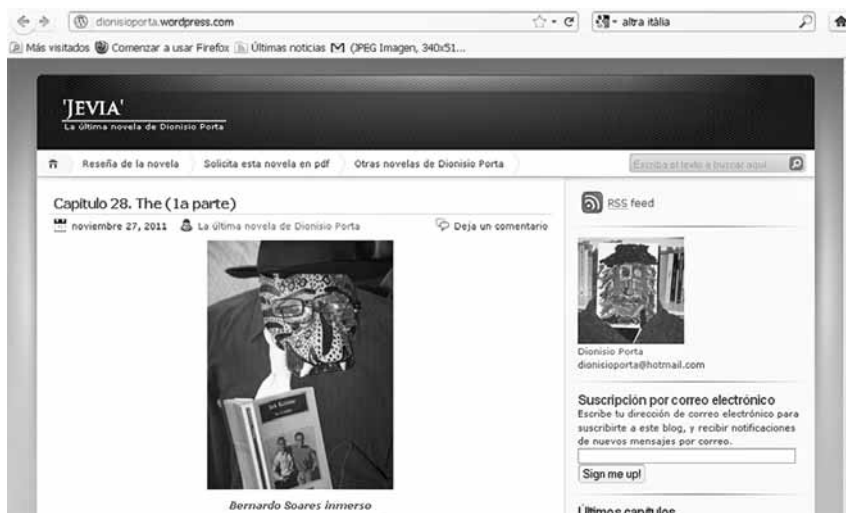
Sovint es diu que, amb l'edat, les persones es tornen més conservadores: que perden la il·lusió i les ganes de *canviar el món*; fins i tot que això és perquè *maduren*. Exemples com el d'Enric Garriga demostren la ignorància -o la mala fe- d'este mite. Recordem-lo. Recordem-lo, per exemple, amb els versos del "Se chanto", un dels himnes occitans més emotius: "Se chanto que chante / chanto pa per ièu / chanto per ma mio / qu'es da luenh de ièu". Descanse en pau i sobretot *adissiatz*, és a dir, adeúsiau.

, expressions

INTERNET I LITERATURA

Si ets jove i no tens diners, publica a Internet

Dionisio Porta penja capítol a capítol la seva primera novel·la-bloc amb llicència creative commons

La novel·la-bloc es pot llegir a través de la xarxa i està ambientada a les ciutats de Barcelona i Buenos Aires

Goia Nicoletti
expressions@setmanaridirecta.info

Es ts un escriptor o una escriptora jove, no tens diners i vols publicar? Tens una oportunitat a Internet. Això és el que va pensar l'escriptor barceloní i col·laborador de la DIRECTA, Dionisio Porta: penjar la seva última novel·la, capítol a capítol, en un bloc a la xarxa. Aquesta és, cada cop més, una nova manera de concebre i difondre la cultura lliure, en aquest cas, una novel·la, al marge dels circuits fins ara convencionals i del món editorial comercial. La novel·la-bloc es titula *Jevia*, va acompanyada de dibuixos, vídeos i comentaris de l'autor i ja acumula més de 4.000 lectures.

L'èxit d'aquesta novel·la-bloc té força mèrit, ja que, tot i que les noves tecnologies permeten que totes puguem ser creadores i emissors de missatges (teoria de la democratització dels fluxos informatius), a Internet, continua havent-hi emissors amb més impacte que d'altres i aquest pes diferencial no necessàriament està relacionat amb la qualitat ni l'aportació que puguin oferir els contin-

guts, sinó que continua estant relacionat amb el poder que tenen les persones emissors dins la societat (podríem dir real). A pesar d'això, és cert que, a partir de l'accés a Internet, a més de seguir els mitjans tradicionals de comunicació (fins i tot també des de la xarxa), podem seguir altres referents. Amb atreviment, confiant en el nostre propi criteri i no depenent tant de les credencials (empresarial o institucional) per distingir propostes interessants, podem *sortir de pesca* i aconseguir bones peces.

En el mar dels blocs, hi ha una diversitat molt gran de propòsits i de qualitat perquè, justament, els blocs han propiciat la creació i la difusió d'informacions diverses amb dissenys atractius i amb directors fàcils de gestionar per les administradores. A més, ofereixen canals per a la bidireccionalitat dels missatges; ara, les receptores poden contestar, ratificar, rectificar, criticar els continguts que se li ofereixen sense intermediació i a l'instant.

En aquests corrents marins, hi ha molts blocs amb ganxo, que provoquen les lectures. Aquest és el

cas del bloc dionisioporta.wordpress.com. La crítica Linda Cotan ha ressenyat la història d'aquesta novel·la-bloc: "Màrius, el protagonista, tem per la seva vida després d'haver topat amb un home violent. Constret per fugir de Barcelona, emprèn un viatge desesperat a l'Argentina. Allí, coneix gent i llocs nous, moltes vegades al seu pesar, mentre intenta escapar-se de possibles assassins a sou".

En definitiva, Dionisio Porta fa una proposta interessant tant a nivell de contingut com de forma. L'argument genera intriga i reflexions de crítica social, hi ha diferents estils d'escriptura (que parlen de l'afany d'experimentació de l'autor), mentre que la presentació de la novel·la en un bloc (sota llicència creative commons acompanyada de material gràfic i audiovisual) suggereix altres opcions de promoció entre les esquerdes de les estructures editorials.

Jevia

dionisioporta.wordpress.com.

MÚSICA

Acords solidaris per un concert històric

Draps Bruts, L'Odi Social i Pixamandúrries tocaran per demanar la llibertat de Germano

Concert de la banda punk Draps Bruts

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

P oques vegades més es tindrà l'oportunitat de gaudir d'un concert com el que s'organitzarà el diumenge 4 de desembre a Sant Andreu de Palomar (Barcelona). No exagerem si diem que serà un concert històric. Sovint es diu que la solidaritat és la tendresa dels pobles. I ha estat precisament aquesta solidaritat -amb la presa política argentina Karina Germano, *la Galle*- la que tornarà a posar sobre els escenaris alguns grups mítics de l'escena punk catalana. Draps Bruts, L'Odi Social i Pixamandúrries tornaran a fer retronar els seus acords per una causa justa després de molts anys. La tornada als escenaris d'aquestes bandes, que van marcar una època en l'àmbit de la música canyera catalana dels anys 90, és per demanar la llibertat de la seva amiga Karina Germano, presa política argentina que es troba reclusa injustament a la presó des de fa cinc anys. Karina Germano, més coneguda com *la Galle*, és una de les moltes preses polítiques que encara existeixen avui dia a l'Argentina. *La Galle* porta deu anys a la presó, però, des del 26 de desembre de 2006, no només hi està tancada injustament, sinó de forma il·legal segons les pròpies lleis de l'Estat argentí. Des d'aquell mateix dia, a Karina Germano li correspondria tenir el tercer grau penitenciari, amb tot el que això implica. Però l'aparell penitenciari argentí, "hereu de la sanguinolenta dictadura argentina" que ja va fer desaparèixer el

Concert Llibertat Karina Germano

Cranc, Draps Bruts, Juanito Piquete, L'Odi Social, Pixamandúrries i amb l'actuació dels Diables de Sant Andreu. Diumenge 4 de desembre, 19h. L'Harmonia del Palomar, Barcelona. <http://laga-lealcalce.blogspot.com>.

seu pare (una de les 30.000 víctimes de la dictadura argentina), segons denunciïn les xarxes i col·lectius solidaris amb *la Galle*, li ha negat constantment el tercer grau. Aquest concert, que també comptarà amb la participació de Juanito Piquete i el grup Cranc -i amb una actuació de Diables de Sant Andreu- forma part de la campanya internacional que s'està duent a terme sota el lema *La Galle a la calle*. A Barcelona, ja s'han fet diversos actes dins aquesta campanya i diverses concentracions davant el consolat argentí.

Com a celebració dels 20 anys de Virus editorial presentem l'edició en català del nostre primer llibre

Sabaté

Quinze anys de guerrilla urbana antifranquista (1945-1960) d'Antonio Téllez Solà

- Amb: Octavio Alberola, Antonio Horta, Xavier Díez, Armonia Pérez y Francisco Madrid
- Divendres 25 de novembre de 2011 a les 19:30 hores a l'Espai Obert (Violant d'Hongria, 71, Barcelona)

www.viruseditorial.net

editorial
virus

LLIBRES

La poètica de la indignació col·lectiva

El volum 'Ningú no ens representa. Poetes emprenyats' recull les creacions de 71 poetesses dels Països Catalans

ALR-ULL CLÍNIC

Durant la presentació del llibre al barri de Sants de Barcelona es va celebrar un recital de poesia

Joan Gener
expressions@setmanaridirecta.info

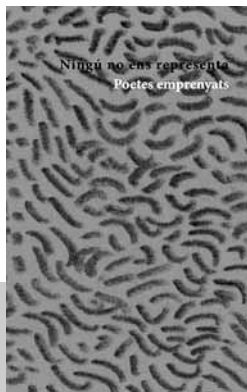
A la plaça de Catalunya de Barcelona, durant el mes de maig de 2011, hi bullia un moviment que està essent una de les oposicions més directes a l'ofensiva neoliberal de la democràcia capitalista en crisi constant. L'exercici d'autoorganització assembleària amb més participació dels últims temps va prendre el carrer i no va deixar ningú indiferent. Tampoc la quinzena de poetesses que, sumant-se a la indignació general, van organitzar un recital de poesia. Durant una hora, entre xerrades i converses infinites, la primera manifestació del moviment en defensa de la salut pública i un concert de hip-hop, la poesia va volar dels llibres per tornar al costat de la col·lectivitat. Feia massa temps que la poesia també havia perdut l'àgora del carrer i ningú no recordava si mai tantes poetesses s'havien assegut al costat d'un moviment clarament polititzat. Al cap d'unes setmanes i paral·lelament al moviment de les indignades, es va celebrar una assemblea presencial amb la voluntat de fer possible que la poesia formés part del moviment. Una desena de poetesses van decidir ser el motor d'un futur llibre col·lectiu i Setzevents Editorial es va afegir al projecte per materialitzar la iniciativa sobre el paper.

Mantenint l'esperit del recital, es va treballar per aconseguir la participació del màxim nombre de

creadores dels Països Catalans. Alhora, el procés de creació del llibre havia de seguir la coherència organitzativa del moviment de les indignades: horitzontalitat i compromís social. Aquesta és la lògica de Setzevents Editorial, un segell alternatiu que va néixer amb la voluntat de garantir els drets d'obra a les seves autores, per abaratir els costos de la cultura a les lectores i per situar en posició d'igualtat les editores, les autores i les llibreres. De la quinzena de participants al recital que va servir d'espurna, al cap de ben poques setmanes, 71 poetesses van aportar entre un i tres poemes.

El llibre es converteix en un fet històric dins la literatura i la poesia catalanes perquè mai abans tantes creadores havien publicat un llibre conjuntament. Com en una de les moltes comissions o assemblees, el procés d'edició es va fer mitjançant la participació activa de totes les autores. Servint-se de la xarxa virtual, l'assemblearisme va ser l'eina per decidir el nom i la voluntat de cedir els beneficis a un dels projectes del moviment 15-M. També es va decidir un altre dels trets destacables del llibre, ja que cap poema no està signat pel seu autor o autora; ens trobem davant d'un llibre d'autoria col·lectiva.

El llibre és a la venda des del 18 de novembre a les llibreries que col·laboren amb l'editorial. Els mateixos participants treballen per poder presentar el llibre a diferents viles, sobretot amb la coorganització de les assemblees locals del

**Ningú no ens representa.
Poetes emprenyats**

Autoria col·lectiva.
216 pàgines.
+ Info: www.setzevents.cat.

moviment 15-M. *Ningú no ens representa. Poetes emprenyats* és un altre dels llibres que han anat sorgint del moviment 15-M. En aquest cas, l'interès de les lectores vindrà per entendre i descobrir que la poesia també pot ser, ha de ser i és revolta.

Si el llibre va néixer del recital fet a la plaça de Catalunya, els versos i les autores faran acampades poètiques itinerants sota la premissa "totes endavant, sense ningú al davant".

ZONA LLIURE

CODI REBEL

Llibres: digitals, però lliures?

Daniel Martí
membre de GNU/Linux.cat

És més que probable que moltes de vosaltres ja n'hàgiu sentit a parlar, dels llibres digitals. Els anomenats *e-books* no són res de l'altre món; la idea que s'amaga rere aquesta nova tendència és fer possible i viable el mercat de la lectura digital. No només ens aporta la flexibilitat de no haver de dur llibres de paper amunt i avall, sinó que, a més, contribueix al consum respectuós del paper no reciclat.

A ull nu, sembla una manera excel·lent de millorar l'experiència de lectura de quasi tothom i, de fet, ja ha guanyat molta popularitat gràcies als anomenats *e-readers*, un tipus de dispositius mòbils preparats per a aquest ús. Fins i tot n'hi ha que funcionen amb programari lliure en gran part, ja que utilitzen Android, com si es tractés de dispositius mòbils tàctils. I bé, doncs, tot són flors i violes? No pot ser que aquesta nova tecnologia només dugui bones notícies...

Exactament això és el que es van qüestionar les persones defensores de la llibertat informàtica quan se'n van assabentar. No els semblava creïble que aquesta nova revolució bibliotecària no tingués cap cara amagada. I la van encertar des de bon principi. Les editorials dels llibres van aprofitar l'ocasió per adaptar un mètode restrictiu, que ja s'ha aplicat a altres mitjans, per augmentar els seus ingressos. Com ja sabem, les pel·lícules que es compren en DVD no només contenen el vídeo enregistrat, cosa que facilitaria la seva còpia; també hi afegeixen un menú, uns quants continguts extres i altres acompanyants i, a sobre de tot això, hi posen una protecció, anomenada Gestió de Restriccions Digitals o DRM, en les sigles en anglès.

Quina és la funció d'aquest afegit? Es tracta de controlar l'ús del producte que fa la compradora, és a dir, de restringir-ne la reproducció, la còpia i la modificació. A les pel·lícules, el DRM es limita a intentar evitar la còpia o la modificació del contingut del DVD. Però, en altres casos, com en els jocs d'última generació, el dispositiu fa un pas més i utilitza un

sistema de defensa dels drets d'autoria que controla la persona que juga al joc, quan i com ho fa, a través d'un servidor per Internet al qual s'han de connectar les jugadores per poder jugar. I si jo em compro un joc però estic al poble i no tinc connexió? Doncs, ho hauries d'haver pensat abans, perquè no podràs jugar. I si aconseguixes modificar el joc per poder fer-ho, ja ets oficialment un *cracker* i se't pot acusar de violació de drets d'autoria.

"Jocs d'última generació? Quina relació tenen amb els llibres digitals?", us podríeu preguntar. Doncs bé, el sistema que s'utilitza en aquests dispositius *e-readers* és molt similar. Tu pots comprar un llibre digital i tenir-lo al dispositiu en qüestió, però et trobaràs amb seriosos problemes si intentes fer-ne res que no estigui establert dins el contracte de restricció digital. Per exemple, hi ha el cas dels llibres digitals que funcionen amb DRM d'Adobe o d'Amazon. En el primer cas, només pots obrir el llibre amb l'Adobe Reader, que és programari privat i només funciona en un nombre molt limitat de dispositius. En el segon cas, només el pots llegir amb un dispositiu Kindle d'Amazon i serà del tot il·legal si l'obres des del teu ordinador personal.

Temps era temps, els drets d'autoria protegien el poble i l'avenç de la societat. Però, avui dia, les multinacionals no s'avergonyeixen de voler tenir el control absolut de la cultura i la informació del món sencer. I això només és el principi; Si desappareguessin totes les llibreries, confiaríeu en el monopoli dels llibres digitals? On seria la nostra llibertat de comprar un llibre i deixar-lo a un amic? L'ecologisme i el progrés no són dolents, però no poden anar lligats a la privatització de la informació. El preu de les conseqüències que comportaria és inimaginable als meus ulls.

+INFO: www.gnu-linux.cat.

, agenda directa

BARCELONA

Dimecres 30 de novembre
Presentació
'L'anarquista de Trieste. Memòries d'un indignat del segle xx'
 19h Local de la FELLA
 C. Joaquin Costa 34, baixos.
 Hi participaran: Claudio Venza, responsable de l'edició italiana; Pelai Pagès i Blanch, de la Universitat de Barcelona i autor del pròleg; Bernat Muniesa, professor emèrit de la Universitat de Barcelona, i Pere Gabriel, de la Universitat Autònoma de Barcelona. Moderador: Antoni Castells, historiador i economista.
 Organitza: Fundació d'Estudis Llibertaris i Anarcosindicalistes
 Més informació: www.marxa-maquis.org

Xerrada: 'Alternatives a les polítiques actuals'
 20h Centre Cívic El Sortidor
 Plaça del Sortidor
 A càrrec de Vicenç Navarro, catedràtic de Ciències Polítiques i Socials, UPF. Continuació del cicle de xerrades **Tardor Calenta**.
 Hi ha alternatives a tot el que proposen les patronals, les banques i la classe política. Alternatives que no passen per seguir la seva ideologia neoliberal, sinó per tenir en compte les persones.
 Organitza: Assemblea de Barri del Poble Sec
 Més informació: <http://assembleapoblesec.wordpress.com>

Divendres 2 de desembre
Presentació del número 116 de 'TMEO'
 19h Llibreria Fattbottoms
 C. Salvà, 19.
 La revista basca **TMEO** fa més de 25 anys que publica humor visceral i a contracorrent. Durant la presentació, els dibuixants de la revista faran un còmic en viu.
 Organitza: TMEO
 Més informació: <http://www.tmeo.org/>

Vídeo i debat:
'Violència de gènere i migració'
 19:45h Pati Llimona

Jornades contra l'alta velocitat i la societat que la sustenta

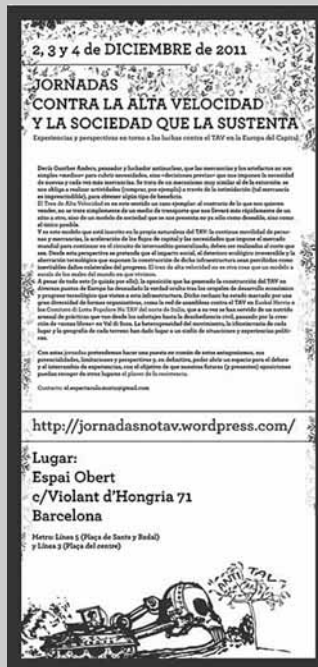
Experiències i perspectives al voltant de les lluites contra el TAV a l'Europa del Capital.

BARCELONA, 2, 3 i 4 de desembre

El Tren d'Alta Velocitat no només és un mitjà de transport que ens portarà d'un lloc a un altre més ràpidament, sinó que representa un model de societat que no només se'n presenta com a desitjable, sinó com l'únic possible. Aquest és el model que està inscrit en la pròpia naturalesa del TAV: la mobilitat continua de persones i mercaderies, l'acceleració dels fluxos de capital i les necessitats que imposa el mercat mundial per continuar en el circuit d'intercanvi generalitzat s'han de dur a terme costi el que costi. Des d'aquesta perspectiva, es pretén que l'impacte social, la deterioració ecològica irreversible i l'aberració tecnològica que suposa la construcció d'aquesta infraestructura es percebin com a danys col·laterals inevitables del progrés. L'heterogeneïtat del moviment contrari a aquesta infraestructura, la idiosincràsia de cada lloc i la geografia de cada terreny han donat lloc a una infinitat de situacions i experiències polítiques.

Divendres 2: 19h *De la gestió dels fluxos a la incògnita del seu sabotatge*, amb Luis Iriarte, membre d'AHT Gelditu! Elkarlana Iruñerria. **Dissabte 3 de desembre:** 11h *Experiències de les lluites contra el TAV a Euskal Herria*, amb membres de l'oposició al TAV a Nafarroa, Egoalde i Iparralde. 14h Dinar. 16h Presentació del llibre *Pequeño glosario anti TAV*, des de la Val di Susa, un equipatge mínim en vista de la represa de les hostilitats. *No TAV: una lluita iniciada fa vint anys*, a càrrec de companyes que han participat en la lluita contra el TAV a la Val di Susa, Itàlia. 18h *De la vida viscuda a la República Libre de Maddalena a l'atac a unes obres que no són*. **Diumenge 4 de desembre:** 11h Des de la Val di Susa: *Militarització, conflicte, perspectives insurreccionals: reflexions sobre el temps present*. 14h Dinar. 15h Taula rodona sobre les experiències i perspectives en la lluita contra el TAV. Hi participaran companyes d'AHT Gelditu!, Val di Susa, Asamblea extremeña contra el AVE. Tots els actes a l'Espai Obert. C. Violant d'Hongria, 71. Sants.

C. Regomir, 3
 En el marc dels setze dies d'activisme contra les violències de gènere
 Organitza: Feministes Indignades
 Més informació: www.feministesindignades.blogspot.com

Xerrada sobre el projecte 'Microculturas'
 20h Enmedio
 C. Paludàries, 25-27, baixos.
 A càrrec de Vahida Ramujkic, Moshe Robes y Aviv Kruglanski, El projecte

Microculturas és un espai artístic i culinari que té com a objectiu experimentar processos de fermentació alimentària en diferents indrets de l'Estat espanyol i del món i extreure'n l'aprenentatge i els models metafòrics aplicables a l'organització social.
 Organitza: projecte **Microculturas**

Dissabte 3 de desembre
Vídeo i debat: 'Violència de gènere en situacions de conflicte armat: Buenaventura, Colòmbia'
 19:30h La Cruella
 C. Sardanya, 256-260.
 Dins el marc dels setze dies d'activisme contra les violències de gènere
 Organitza: Feministes Indignades i Assemblea Eixample Dreta
 Més informació: www.feministesindignades.blogspot.com

Acte: Municipalisme combatiu als Països Catalans
 20h Bodega La Riera
 Av. Vallcarca, 81.
 Amb la participació d'Elisenda Alamy, membre de les CAV i coeditora del llibre **Construint municipi des dels moviments socials**, i l'Àlex Maymó, regidor de la CUP de Molins.
 El municipalisme combatiu entès com a participació dels espais socials de lluita al poder institucional local, esdevé una de les eines de contrapoder, no l'única, ni la més efectiva, sinó una més, en concret la que serveix per traslladar les diferents lluites dels moviments socials a la institució.
 Organitza: CUP de Gràcia
 Més informació: <http://cupgracia.wordpress.com>

Diumenge 4 de desembre
Taller de sexualitats
 19h Espai Obert
 C. Violant d'Hongria, 71.
 Taller dirigit a totes les dones que explorarà les sexualitats que transiten pels cossos, el desig i el plaer que existeixen més enllà de les paraules i s'endinsarà a conèixer de quina manera les violències sexuals tatuen les vides de les dones.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR
 Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

<p>El CAD Granollers tanca i s'ofereixen gossos en adopció. És urgent, poden sacrificar-los. Contacte: www.cadvor.cat</p> <p>Projecte de cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un conegedor. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204</p>	<p>Pels informatius de laTele.cat, es necessiten bones veus per entonar notícies crítiques i estudi de locució. Més informació: www.latele.cat</p> <p>La Directa busca gent que la reparteixi o que vingui a etiquetar els dimecres al matí. A canvi, t'endràs la teva DIRECTA gratuïtament. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info</p>	<p>Ateneu cerca pissarra, preferentment de retoladors, per impartir cursos diversos. La venim a buscar. Contacte: aresar-bos@gmail.com</p> <p>El col·lectiu Reciclem-Reutilitzant ofereix espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi. Contacte: www.reutil.net</p>
--	---	--

> EL TEMPS

<p>DIJOURS 1 Ambient predominant per sol i les temperatures suaus a les comarques litorals i prelitorals. Boires a l'interior.</p> 	<p>DIVENDRES 2 Una petita borrasca creuarà Catalunya de nord a sud. Les pluges més intenses cauran al País Valencià.</p> 	<p>DISSABTE 3 S'obriran moltes clarianes i les temperatures baixaran bruscament. Glaçades a les comarques del Pirineu.</p>
<p>DIUMENGE 4 La falca anticiclònica tornarà a afavorir les boires a les planes interiors, amb inversió tèrmica marcada a Lleida.</p> 	<p>DILLUNS 5 Boires cada cop més intenses a les fondalades. El fred serà molt viu de nit a tot arreu. De dia ambient suau a la costa.</p> 	<p>DIMARTS 6 Capes de núvols alts i mitgencs impulsats per vents de mestral. Un petit front escombrarà les boires i poca cosa més.</p>

En el marc dels setze dies d'activisme contra les violències de gènere.
Organitza: Feministes Indignades
Més informació: www.feministesindignades.blogspot.com

Dilluns 5 de desembre
Vídeo-forum: 'Transfòbia és violència de gènere'
19:30h Creación Positiva
C. Sants, 2-4, 1r 1a.
S'introduirà el concepte de la transfòbia i es projectarà un documental, que s'enfocarà cap al debat i la posada en comú.

En el marc dels setze dies d'activisme contra les violències de gènere.
Organitza: Feministes Indignades
Més informació: www.feministesindignades.blogspot.com

BENIMACLET

Dijous 1 de desembre
Xerrada debat: 'Qui decideix allò que mengem? Agricultura Industrial versus sobirania alimentària'
10:30h Centre Social Terra
C. Baró de Sant Petrillo, 9.
A càrrec d'Esther Vivas
Organitza: Universitat Lliure de Benimaclet
Més informació:
<http://ullbenimaclet.wordpress.com/>

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Dimarts 6 de desembre
Taller: Violència laboral vers les dones
18h a 20h Cooperativa Integral Catalana. C. Mare de Deu de Montserrat, 10 baixos.
En el marc dels setze dies d'activisme contra les violències de gènere
Organitza: Feministes Indignades
Més informació: www.feministesindignades.blogspot.com

LLEIDA

Divendres 2 de desembre
Xerrada i taula rodona: 'Presó = Tortura'

Concert en solidaritat amb 'la Galle'

BARCELONA, 4 de desembre

19h L'Harmonia del Palomar
C. Segre amb-Sant Adrià

Mitjançant un comunicat curt com aquesta notícia, vam assabentar-nos que els grups Draps Bruts, L'Odi Social i Pixamandúrrries -bandes punteres de la música canyera catalana dels noranta- s'ajuntaran per fer un concert solidari per exigir la llibertat de la seva amiga Karina Germano, presa política argentina que fa cinc anys que està tancada a la presó injustament. Juntament a aquestes tres formacions que fa anys que no actuen, també hi participaran Juanito Piquete i Cranc.

Karina Germano, coneguda com *la Galle*, porta deu anys a la presó, però, a més, ja fa cinc anys que hi és il·legalment, ja que, des del 26 de desembre de 2006, li correspondria el tercer grau penitenciari. Però l'aparell judicial hereu de la sanguinolenta dictadura argentina, que ja va fer desaparèixer el seu pare, li ha denegat.

Amb motiu de la campanya internacional de suport a Karina Germano, sota el lema *La Galle a la calle*, Barcelona ha acollit diversos actes públics i concentracions davant el consolat argentí. El proper 4 de desembre es farà aquest concert, que es preveu històric. En cas que plougués, es traslladaria a l'ICUB, a 100 metres escassos d'on s'ha de celebrar si fa bon temps.

Sala 2 de la Biblioteca pública de Lleida Rambla d'Aragó

Aquesta xerrada vol analitzar i compartir la realitat de la presó, els maltractes, les lluites i els processos que s'hi duen a terme. Hi participaran Ester Sancho (membre de la Comissió de defensa dels drets humans del col·legi d'advocats de Lleida), Diana Reig (advocada especialista en casos penitenciaris), Carlos (expres insubmis) i membres de la Campanya contra la tortura i els maltractes a les presons. I tu, amb els teus dubtes, experiències o aportacions.
Organitza: Grup de Suport a presxs en lluita de Ponent
Més informació: www.ponentsuport-presxs.tk

MATARÓ

Divendres 2 de desembre
Xerrada i debat: 'Història dels Centres Socials Okupats a Mataró'
20h Casal Popular Les Vinyes.
C. Argentona, 42.
El mateix Casal Popular on es farà la xerrada té data de judici per la via civil. Aquesta trobada vol explicar què es va fer i com es van tirar endavant els diferents alliberaments d'espais a Mataró. Aquest recorregut històric de les lluites i les resistències que hi ha hagut a la ciutat del Maresme també pretén escampar la llavor de l'okupació, provocar-ne de noves i, sobretot, aprendre a col·lectivitzar les nostres lluites i a autoorganitzar-nos per encarar els temps que vénen.

MERCADAL

Dijous 1 de desembre
Conferència: 'Alternatives a les retallades'
20h Sala Multifuncional des Mercadal
A càrrec de Vicenç Navarro, catedràtic de Ciències Polítiques i Socials (UPF), director de l'Observatori Social d'Espanya i coautor de *Hay Alternativas*.
Organitza: Prou Retallades! Els nostres Drets no es toquen!

PALAUTORDERA

Divumenge 4 de desembre
Assemblea Ecoarxa Montseny
11h Can Bancell
Casa Angels, km 20 de la carretera de Palau a Seva.
Després de l'assemblea, dinarem plegades (cadascú portarà alguna cosa per compartir).
Organitza: Ecoarxa Montseny
Més informació: www.ecoseny.net

EL PRAT DE LLOBREGAT

Divendres 2, dissabte 3 i diumenge 4 de desembre
Cinquè Congrés Confederal a Catalunya d'Ecologistes en Acció
Centre Esplai
C. Riu Anoia, 42-54.
Organitza: Ecologistes en Acció
Més informació: www.ecologistasenaccion.org

SANT CUGAT

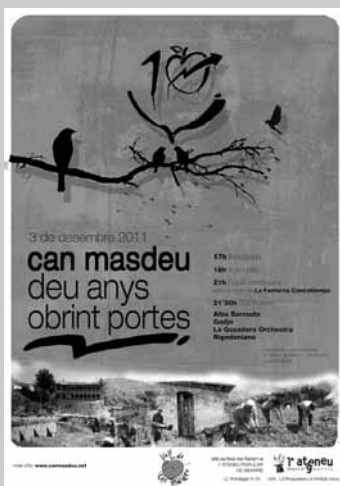
Dissabte 3 de desembre
Cicle de sopars i tertúlia de formació política: 'Manifest del partit comunista'
20.30h al Casal Popular la Guitza
C. Migdia, 13.
Per iniciar aquest cicle de sopars tertúlia, es tractarà el cèlebre text de Karl Marx i Friedrich Engels, un dels textos polítics més transcendents de la història.
Organitza: Assemblea de Joves de Sant Cugat
Més informació:
<http://ajsantcugat.blogspot.com>

Desè aniversari de Can Masdeu

BARCELONA, 3 de desembre

Deu anys són molts anys de projectes naturactivistes a tocar d'una gran urb. Per això, quan cal, cal celebrar-ho com es mereix. 17h Xocolatada. 18h Acte polític: balanç sobre el passat, el present i les perspectives de futur del projecte de Can Masdeu.
20:30h Concert al carrer amb la Fanfàrria Contratiempo i sopar d'entrepans.
21:30h Festa Concert amb Alba Sarraute, Gadjó, La Gozadera Orchestra i The Rigodonians. Lloc: Ateneu Popular de Nou Barris. C. Portlligat, 11-15.

Més informació: www.canmasdeu.net

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA

1 de desembre
Jornades d'acció contra les retallades i en defensa de la sanitat pública
Hospital de la Vall d'Hebron

3 de desembre
Trobada Catalana 15-M En marxa el 4rt #tallscontraretallades

<http://tallscontraretallades.wordpress.com/2011/11/25/en-marxa-el-4rt-ta/>

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Clara Valverde ACTIVISTA AMB SÍNDROME DE FATIGA CRÒNICA

“A Espanya, hi ha una por profunda que no té res a veure amb el present”

Clara Valverde té 55 anys. Filla d'exiliades pel franquisme al Canadà, des dels tretze anys ha participat en lluites socials com el moviment feminista nord-americà o el moviment contra la guerra del Vietnam. També va viure quatre anys amb una tribu indígena. A l'Estat espanyol, va ser professora d'infermeria i va treballar en programes de sida i drogoaddicció. Té una discapacitat del 67% perquè pateix la síndrome de fatiga crònica i, des del seu últim empitjorament, fa nou anys, no pot treballar. Gràcies a Internet, participa al moviment del 15-M.

Elena Parreño
entrevista@setmanaridirecta.info

Com vas entrar en contacte amb el 15-M?

Sempre he estat implicada en temes polítics. Recordo que, quan va començar el 15-M, la meua mare, que sempre ha estat una activista i ara ja no pot parlar, em va assenyalar les fotos de la plaça Catalunya del diari i hi vam anar amb els nostres bastons. Allà, un periodista ens va entrevistar: “Vostres trenquen l'estadística d'edat”, va dir.

“El 15-M funciona perquè s'ha respectat l'horitzontalitat”

llavors, vas decidir participar-hi activament.

M'interessava el tema de la salut, però no anava a la comissió perquè es reunien asseguts a terra i a la intempèrie i jo no podia, no tinc defenses. Un dia, un company -també malalt- i jo vam demanar si podien canviar-ho per tal de no excloure la gent malalta, discapacitada o gran i va ser genial perquè vam començar a reunir-se a cobert. I aquest fervor activista?

El meu pare es va haver d'exiliar gràcies a Franco. Jo porto activa en lluites des dels tretze anys. Vaig començar al moviment feminista i allò va ser un *subidón*; també vaig participar al moviment contra la guerra del Vietnam i contra el neoliberalisme, en moviments sindicals, ecologistes... Tot i així, sempre em passava que estava d'acord amb

XAVI HERRERO

el fons, però no amb la manera com es feien les coses: la verticalitat. No vaig trobar horitzontalitat enlloc més que a la tribu indígena amb la qual vaig viure durant quatre anys. No aguanto l'autoritat, li tinc una espècie d'odi patològic des que vaig néixer.

I què hi has trobat, al 15-M?

Trobo que funciona perquè s'ha respectat l'horitzontalitat i, per mi, això és vital. És on m'ha arribat al cor perquè, finalment, puc treballar sobre temes que m'interessen de la manera que crec. Al 15-M, he trobat l'horitzontalitat que la meua generació no va saber preservar. He de fer autocrítica de la meua generació, que voliem fer la revolució i les formes amb que la fèiem eren una reproducció del poder. El contingut era bo, però la forma no i la manera de fer les coses també és contingut. No estem fent això només per demà, és avui. Si avui no treballem de manera democràtica i no vivim amb llibertat i alegria, de què serveix?

Com col·labores al moviment?

Estic al Grup de Treball de Defensa de la Sanitat Pública d'Acampada-Bcn. Ajudo a recollir tot el que passa a nivell d'ocupacions i accions i a difondre-ho. La gent ha de conèixer el tema de la privatització i les retallades. És pura política, és neoliberalisme. El totxo ja no és tan bon negoci, la sanitat sí. Però això ve de molt enrere, de Reagan i Thatcher. CiU ha tret les tisores obertament i brutalment. Són els efectes de l'Euro del capital.

Què et diuen les assemblees d'hospitals i CAPS amb què contactes?

Doncs, que hi ha gent que va a urgències i no pot rebre atenció fins al cap d'hores d'espera; que de vegades, quan arriben les ambulàncies, hi ha persones que ja s'han mort; que hi ha proves vitals que s'estan endarrerint mesos, cosa que provoca l'agreujament de malalties que, detectades a temps, podrien haver salvat la persona... Quan van privatitzar la salut a Rússia, l'esperança de vida va baixar deu anys en una dècada.

Què implica això per les persones amb malalties cròniques com tu?

Les nostres malalties mai no han estat ateses a la sanitat pública. A Catalunya, som un quart de milió de persones amb síndrome de la fatiga crònica, fibromiàlgia i sensibilitats químiques. Sempre hem hagut d'anar a la privada. Som un exemple del que ara passarà a la resta... Quan diem que volíem el mateix que altres malalts, no era perquè els altres tinguessin el poc que donem nosaltres.

Així doncs, per tu, la situació no és nova.

Quan entro en xoc tòxic a causa del meu sistema immunològic, no puc anar enlloc. Si trobes un metge que ho entén i no riu, diu que vagis a descansar. La meua no és una malaltia que no tingui efectes, és una malaltia que fa que et passin coses extremes cada dos per tres.

Com valores el fet que algunes persones, veïnes i companyes, justifi-

quin mesures que van en contra dels seus propis interessos?

A Espanya, hi ha una situació claríssima de trauma transgeneracional. Ho vaig notar quan vaig arribar del Canadà. La Guerra Civil i la dictadura han deixat una petjada profunda en forma de por subconscient. Aquí, la gent es queixa, però no reclama. Hi ha una por profunda que no té res a veure amb el present. Molts països han treballat el trauma transgeneracional i han fet processos de cura, Espanya no. La gent no té ni idea del que és ser nét de la Guerra Civil; i, psicològicament, crea una situació molt específica.

llavors, com expliques el 15-M?

És fascinant que fills i néts de la Guerra Civil tinguin comportaments tan sans i democràtics. Jo pensava que, en aquest país, la gent no sortiria al carrer. M'alegra haver-me equivocat.

Quant temps i energia pots dedicar al moviment?

La meua limitació física no es veu, però la major part del dia no puc dormir, llegir o escriure. És una espècie de zen imposat. Internet ha estat clau, perquè teclejar requereix menys músculs que parlar. Jo sé que tinc una hora per fer coses, em concentro i intento no distreure'm. Amb mitja hora, puc fer el que una altra persona fa en un dia perquè soc molt severa amb el meu temps. De la meua hora bona, en dedico mitja al 15-M. Aquesta hora, per mi, és la vida.

. LA COLUMNA

Pot demostrar-se que millorarà la salut?

Luis Capacete
opinio@setmanaridirecta.info

La reforma de l'Institut Català de la Salut (ICS) que pretén descentralitzar-lo, trossejar-lo i dotar-lo de més autonomia de gestió assajarà al mateix temps una fórmula de cooperativa professional anomenada, de moment, EPP (entitats professionals participades). S'assegura que passar els professionals del marc legal laboral en què estan dins de l'àmbit públic a constituir una entitat privada no és privatitzar. S'clareix que el principal canvi és la mida, i no és un tema petit. Com més petita sigui la nova entitat menys capacitat tindrà d'influir en el preu de la compra donat el gran poder del lobby dels poderosos proveïdors dels hospitals i de la farmaindústria. El preu no el podran marcar ells. Per molts compradors que siguin, sempre seran molt menors que els venedors. Aquesta mida també els fa molt vulnerables a la compra per grans firmes d'asseguradores que disposen d'impressionants quantitats de diners; no oblidem que la companyia Capio és una cartera de fons d'inversió. Obliden les relacions laborals i el paper dels agents socials, com els sindicats, que segurament en aquest marc no tindran cap paper. No diuen res

Primer cal fragmentar, després afeblir, baixar el preu i llavors comprar

que el professional assumeix el risc econòmic en precari ni tampoc del risc legal que se'n derivi d'un excessiu estalvi. Perquè, anem a veure, a mi em costa veure aquesta figura del professional: en un primer moment, decideix quines són les necessitats del pacient; en un segon moment, gestiona les necessitats del pacient, i, finalment, viu de la gestió del que ell decideix que necessita el pacient. És a dir, seran terriblement vulnerables a ser comprats en breu pel sector financer. Per això es diu que privatitzar “no entra per ara en els seus plans”. És clar! Primer cal fragmentar, després afeblir, baixar el preu i llavors comprar. Això va passar a Anglaterra fa anys i ha suposat pèrdua de control per part del poder polític dels negocis de la sanitat, augment de la despesa sanitària que va a parar a mans privades, disminució de la cartera de serveis i empitjorament de la seva qualitat. Gairebé res!